

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
"Αρχισυντάκτης"
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
5 Μαΐου 1937

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΟΙΚΙΑΚΑ...

Ἡ ἀθηναϊκὴ συνοικία ἐτοιμάζεται γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ μὲ ὅλας τὰς τιμὰς τὸ καλοκαίρι. Τὰ θραδάκια, οἱ «καλὲς γλώσσες» μαζεύονται στὰ πεζούλια κ' ἀπλώνουν ὅσο μποροῦν... τίς καρέκλες τῶν—ἐλλείψει ζουνარიού—γιὰ καυγᾶ. Οἱ πάντες, καὶ τὰ πάντα τσακίζονται κάτω ἀπ' τὴν γλώσσα τῶν ἀπογόνων αὐτῶν τῆς Εὔας...

Μὰ ἐκτὸς ἀπ' τὸ πατροπαράδοτο κουτσομπολιό, ἔχει καὶ κάτι ἄλλο πρὸς μοντέρνο ἢ ἀθηναϊκὴ συνοικία. Ὁ καταγκιόζης τοῦ παρελθόντος ἀντικατεστάθη μὲ κινηματογράφους. Κινουμέναι σκιᾶς καὶ τὸ δεύτερον... Ὁμιλῶν δὲ πρῶτος... ὁμιλῶν κ' ὁ δεύτερος... Ἡ διαφορά εἶναι στὸ πλαίσιο. Ἡ ἀπὸ παλαιολιθίων χρόνων καθιερωμένη «μάντρα» ἔχει ἀλλάξει πολὺ σήμερον. Μπαίνεις σὲ συνοικιακὸ σινεμά—ὅπως λ. χ. τῶν Ἐξαρχείων τοῦ Κοσμιδῆ—καὶ θαρρεῖς πῶς θρίσκεσαι μέσα στοὺς κρεμαστοὺς κήπους τῆς Σεμιράμιδος, στὴν Βαβυλῶνα! Ὅλα φυτεμένα γύρω, εὐωδιά, δροσιά...

Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ἐξέλιξιν ποὺ ἔθεσεν ἐκποδῶν τὸν Καταγκιόζην, κάτι ἀπομένει ἀκόμα ἀπ' τὴν παλιὰ ἐποχὴ, κάτι ποὺ εἶναι ἀπ' τὰ πρὸ πατροπαράδοτα ἔθιμα τοῦ Ἀθηναίου: ὁ πασσατέμπος; Τὸ «γρίτς-γρίτς» ποὺ συνώδευε πάντοτε τοὺς διαπληκτισμοὺς τοῦ Καταγκιόζην μὲ τὸν Μπαρμπα-Γιῶργη ἢ τίς κουτοπονηρίες τοῦ Χατζῆ-Ἀβᾶτῃ ἢ τοὺς ἀγκισμοὺς τοῦ Ὀδοστρωτήρα... τὸ ἴδιο «γρίτς-γρίτς» ἀκομπαίνει καὶ τὴν Ἐλαφρὰ Ταξιαρχίαν στὴν πρὸ ἐνθουσιώδη ἐπέλασίν της, καὶ τοὺς «Λογχοφόρους» τῆς Βεγγάλης στὴν μεγάλη σκηνὴ τῆς ἀνατινάξεως τῆς πυριτιδαποθήκης καὶ τὴν Μάρθα Ἐγκερθ στὸν πρὸ παθητικὸ τῆς λαρυγισμοῦ...

«Γρίτς-γρίτς»... μὲ δλόκληρη ἐποχὴ μὲ τοὺς τύπους καὶ τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμά της παρελαύνει μ' αὐτό, τὸ ἰδιόρρυθμον τρίξιμον—ἐποχὴ χωρὶς γιγάντιες πολυκατοικίες, χωρὶς οὐρλιάσματα αὐτοκινήτων, χωρὶς ὄργανο τροχαίας κινήσεως... γεμάτη ὁ μὲς ἀφέλεια, ἡρεμία καὶ γαλήνη—γλυκεῖα, νοσταλγικὴ ἐποχὴ...

ΕΝΑ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ

Φροντισμένο, φιλόκαλον, γεμάτον, κυκλοφόρησε τὸ βιβλίον τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. Ψαθᾶ «Ἡ Θέμις ἔχει κέφια». Εἶναι ἓνα βιβλίον μοναδικὸ στὸ εἶδος του, γεμάτον χιούμορ καὶ δροσιά. Τὸ προλογίζει ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπύρος Μελάς καὶ τὸ ἔχει εἰκονογραφήσει τὸ δυνατό μολύβι τοῦ κ. Φωκ. Δημητριάδου. Γιὰ τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ γράψωμε ἰδιαίτερον στὸ προσεχές.

Ἐπίκαιροι στίχοι

Πρωτομαγιά...

Πρωτομαγιά! Ὀλάνθιστα τριαντάφυλλα στοὺς κήπους... Κι' ἡ ξεμυαλιστρά αὐτὴ θραυδᾷ, μὲ τῶν ἀνθῶν τὴν εὐωδίαν, μᾶς φέρνει στὴν τρελλὴ καρδιά ἀγάπης νέους χτύπους...

□ □

Πρωτομαγιά! Μενεξελιά τοῦ Ὑμηττοῦ τὰ πλάγια... Κι' ἡ φύση, γόησσα ξανθὴ, ποὺ μέσ' τὸ μῦρον ἔχει λουσοθῆ—σκορπὰ δλόγυρα, παντοῦ, τὰ φωτεινὰ τῆς μάγια...

□ □

Πρωτομαγιά! Στὴν ἐξοχὴ, τραβάει κάθε ταίρι... Ζητᾷ στὰ δάση τὴν δροσιά... Μὰ πίσω ἀπὸ τὴν φυλλωσιά, τῆς Ἀφροδίτης τὸ παιδί στήνει τρελλὸ καρτέρι!

□ □

Πρωτομαγιά! Τὶ μαγικὴ, τί ὄνειρεμένη μέρα! Μὲ ἀνακρούσματα φυλῶν καὶ χίλια ρεσιτάλ ποσειδῶν... ὅλα εἶναι χρῶμα, μῦρον, φῶς... διάχυτα στὸν αἰθέρα!

□ □

Πρωτομαγιά! Γιορτάζουνε σὲ ὅλη τὴν ὕψην... Παντοῦ χαρὰ ἐπικρατεῖ σ' αὐτὴ τὴν «λουλουδογιότη», ὅπου λατρεῖς ἓνα θῶμόν στήνουνε στὸν Βιργύλιο!

□ □

Πρωτομαγιά! Ἄν θέλετε, φλερτάρετε... μὲ φούρια! Μὰ γάμο μὴ γυρεύετε: γιὰτὶ ἀπαγορεύεται—κι' ἔχουνε τὸ προνόμιον μονάχα... τὰ γαϊδούρια

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 35
ΑΡΙΘ. 35282

III «ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Αὐτὴ τὴν εβδομάδα, ὁ συντάκτης τῆς στήλης ποὺ πῆγε νὰ γιορτάσῃ τὸν Μάη στὰ Πατήσια, μέσα στοὺς ἀνθισμένους κήπους, δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ ἐνοχλήσῃ τοὺς ἀναγνώστας μᾶς μὲ τὴν τρέλλα του. Δυστυχῶς ὅμως, τὴν τελευταία στιγμὴ, ἐνεφανίσθη ἓνας συνεργάτης—ἐθελοντὴς ποὺ τοῦ ἔφερε μερικά δοκίμιά του κ' ἀνέλαβε... νὰ μὴν ἀφήσῃ αὐτὸς σὲ χλωρὸ κλαρί τοὺς ἀναγνώστας μᾶς!

Κρίνατε καὶ μόνοι σας:

Ἐρώτησις.—Ὅταν ντυθῇ στὰ λευκά ἓνας δῦτης, τί γίνεται;

Ἀπάντησις.—Λευκαδίτης!

Πάραυτα... οἱ ἀναγνώσται μᾶς ὅλοι, ντύνονται στὰ μαύρα, γιὰτὶ πενθοῦν τὴν ἀπώλειαν τῆς πεφλημένης τους γαλήνης! Ὁ νεοφώτιστος συνεχίζει:

Ἐρώτησις.—Ὅταν μία ὁδὸς εἶναι ἴση πρὸς μίαν ἄλλην, πῶς λέγεται;

Ἀπάντησις.—Ἡσίοδος!

Καρπαζιὰ ραδιοφωνικὴ δίνεται ὡς ἀμοιβὴ στὸν διαπραξάντα τὴν ἀνοήσιαν αὐτὴν! Αὐτὸς ὅμως... τὸν χαθᾷ του!

Ἐρώτησις.—Τι κάνει ἓνας ποὺ πληρώνει τοὺς λογαριασμοὺς τῆς Ἀννας;

Ἀπάντησις.—Ἀναπληρῶνει!

Δὲν ξέρομε ποῖος πληρώνει τοὺς λογαριασμοὺς τῆς Ἀννας, ἀλλὰ τὰ «σπασμένα» τῆς στήλης αὐτῆς τὰ πληρώνουν οἱ δυστυχεῖς ἀναγνώσται τῆς «Εβδομάδος»!

Συνέχεια:

Ἐρώτησις.—Πῶς λένε ἓναν ποὺ ἱσχυρίζεται ὅτι εἶδε ἓνα καθαρευουσιάνικο λιοντάρι;

Ἀπάντησις.—Λεωνίδα!

Ὁ διαπράξας τὸ σπαραξικάρδιον αὐτὸ καὶ ἀξιοδάκρυτον ἀστεῖον δὲν βλέπει λεοντάρι... ἀλλὰ, στρατιά ἀπὸ ἀνθρώπους ἐξάλλους—τοὺς ἀναγνώστας δηλ. τῆς «Εβδομάδος»—νὰ τοὺ δείχνουν τὴν πυγμὴν τους! Καὶ τρομαγμένος τὸ θάζει στὰ πόδια, ἀφοῦ πρόλαβε νὰ πῇ ἓνα «τελευταῖον καὶ τὸν χερὸ».

Ἐρώτησις.—Τι κάνει ἓνας ποὺ κάθεται ἀπάνω στὸν παρᾷ;

Ἀπάντησις.—Παρακάθεται!

Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει! Οἱ ἀναγνώσται μᾶς κυνηγοῦν τὸν νεοφῶτιστον «τρελλό» γιὰ νὰ τὸν λυντάρουν. Ἄν τὸν πιάσουν ἢ ὄχι, θὰ τὸ μάθετε στὸ προσεχές.

Εξυπνα και κουτά

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

—Μου είπε πως σκότωσε χθές ουό λαγούς.
—Εμένα μου είπε τέσσερις.
—Θα σέ θεωρήσει πιδό βλάνα από μένα.

□ □

ΓΚΑΦΦΑ

Στην συναστροφή:

—Τόν γνωρίζετε αυτόν εκεί τόν ψηλό με τὸ βλακώδες ὄψος;
—Ναί, είναι ὁ σούζυγός μου!...

□ □

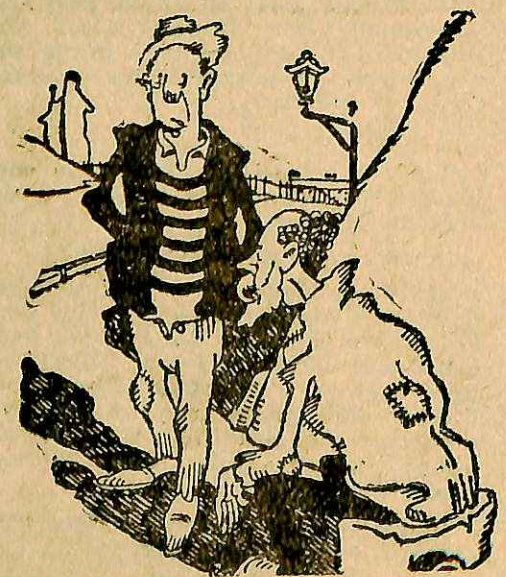
ΕΙΧΑΝ ΝΑ ΦΑΝΕ

—Ο κύριος στὸν φίλο του:
—Θὰ σὲ κρατοῦσα νὰ γάμε ἀπόψε ἀλλὰ τὸν ἔχω τίποτε τὸ καλὸ.
Καὶ ὁ ὑπηρετὴς στ' αὐτὸ του:
—Κύριε, ἔχετε ἓνα κεφάλι χοίρου!...

□ □

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

—Ο κ. Γεωργιάκης ἐπισκέπτεται τὸν φίλο του ποὺ εἶναι στὸ νοσοκομεῖο μετὰ τὸ κεφάλι σπασμένο.
—Δυστυχισμένε μου φίλε, χθὲς ἀκόμη σὲ συνήντησα στὸ δρόμο εὐτυχισμένο μετὰ μιὰ τρυφερὴ συντροφιά...
—Ναί, τὸ δυστύχημα ὅμως ἦταν ὅτι μετὰ συνάντησε καὶ ἡ γυναίκα μου...

ΑΝΕΞΟΔΟΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

—Πῶ, πῶ! Τί ὥραία ὀντουλαρισμένα μαλλιά πῶχεις σήμερα. Ποῦ τὰ κάνεις περμανάντ;
—Στὸ ρολὸ ἐνδὲς μαγαζιοῦ ὅπου κοιμήθηκα...

Ποιός εἶναι ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ παράξενο σπίτι ἐκεῖνο ποὺ ἔβρισκον στὴν γωνία τοῦ Κωμικῆς στρῆτ καὶ τοῦ Τσοῦπελ στρῆτ! Ἀποτελοῦνταν ἀπὸ δύο κτίρια ποὺ τὸ ἓνα ἦταν πιδό ψηλὸ ἀπ' τὸ ἄλλο καὶ πολὺ πιδό κομψὴ κατασκευὴ. Στὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ κατοικοῦσε ὁ κ. Ἀρθούρ Πένστον, πλούσιος εἰσοδηματίας ποὺ ἔβλεπε τὸν ἐκτιμώσαν στὴν ἡσυχία αὐτὴ γωνία τοῦ Λονδίνου καὶ ποὺ ζοῦσε ἐκεῖ ἀποτραβηγμένος, μὴ ἐγκαίνοντας σχεδὸν ποτὲ, μαζὶ μετὰ τὸν γιοῦ τοῦ Μῶρις ἡλικίας ἐικοσιτριῶν χρόνων.

Εἶχαν γὰρ γείτονα τὸν Φράνκ Μάθρικ, ἰδιοκτήτην μιᾶς ἀποθήκης ἐπιπλῶν. Ὁ Φράνκ Μάθρικ ἦταν ἓνας ἀντρας ἀπάνω σ' ὅλην του τὴν ἀκμὴ, μετὰ γεροῦς μῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ κάπως προτυχούς τρόπους. Τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ ὅπου κατοικοῦσε ἦταν χαλασμένο, μαῦρο ἀπ' τὴν καπνὰ καὶ ἐρχόταν σὲ ζωερὴ ἀντίθεση μετὰ τὴν ἀριστοκρατικὴ καὶ πλούσια κατοικία τοῦ κ. Ἀρθούρ Πένστον.

Διάφοροι ἄνθρωποι πηγαίνονταν συνεχῶς στὴν ἀποθήκη τῶν ἐπιπλῶν, ἐνῶ ὁ εἰσοδηματίας δέχονταν πολὺ ἀραιὰ ἐπισκέψεις.

Ὁ γιοῦς τοῦ Μῶρις, ποὺ ἦταν φανατικὸς σπóρτσμαν καὶ ἰδίως μέγας φίλιππος εἶχε γιὰ φίλο τὸν Τζῶρτζ Ράιτ πρωταθλητὴν τοῦ δρόμου μετὰ ἐμποδίων καὶ μανιώδη παίκτη στίς κοῦρσες.

Ἐνα ἑράδου ποὺ ὁ πόλιςμαν Σάμ Μπάρριγκτον φρουροῦσε στὴν γωνία τοῦ Κωμικῆς στρῆτ καὶ τοῦ Τσοῦπελ στρῆτ, εἶδε νὰ περνοῦν μπροστὰ του οἱ δύο νεαροὶ φίλοι. Ὁ Μῶρις μετὰ τὸν Τζῶρτζ Ράιτ συζητοῦσαν ζωηρότατα. Δὲν ἔβλεπαν τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὸν ἀστυφύλακα ποὺ ἀκούσε τὸν πρωταθλητὴν τοῦ δρόμου μετὰ ἐμποδίων νὰ λὴν στὸν φίλο του:

—Ἄν ὁ πατέρας σου δὲν μοῦ δανεῖται αὐτὸ τὸ ποσὸν εἶμαι κατεστραμμένος. Ὅλα τὰ εἶχα ποντάρει στὸν «Φαραῶν» ποὺ ἔτρεχε στὸ Ντέρμπυ καὶ ξέρεις πῶς τὸ ἀλόγο αὐτὸ ἤρθε... πάτος!

—Κύτταξε νὰ πείσης τὸν πατέρα μου, φίλε μου, ἀμφισβῆλλω ὅμως ἂν θὰ τὸ κατορθώσης.

Οἱ δύο νέοι εἶχαν μαζί μέσα στὸ κτίριο καὶ ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Σάμ Μπάρριγκτον ξανάβλεπε τὸν Τζῶρτζ Ράιτ νὰ θγαίνει μετὰ σκυμένο κεφάλι καὶ μετὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα ἀπ' τὸν θυμὸ καὶ τὴν ἀπογοήτευσή.

«Ὁ κ. Πένστον δὲν θὰ ἔκανε τὸ γούστο τοῦ νέου, σκέφτηκε ὁ πόλιςμαν. Δίκιο ἔχει ὅμως. Τὸ παιχνίδι εἶναι καταστροφὴ γιὰ τοὺς νέους».

Καὶ συνέχισε τὸ σουλατσάρισμά του. Πέρασαν δέκα λεπτά. Ἐαφνικά, εἶδε νὰ θγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι τὸν Μῶρις Πένστον κυριευμένο ἀπὸ φοβερὴ ταραχὴ καὶ φωνάζοντα:

—Βοήθεια! Δολοφόνησαν τὸν πατέρα μου!

Μονομιᾶς ἀναστατώθηκε ὁλόκληρη ἡ συνοικία. Ὁ πόλιςμαν καὶ ὁ γιοῦς τοῦ θύματος ὤρμησαν στὸ σαλόνι ὅπου

ποὺ μπαίνοντας λίγο πρὶν ὁ Μῶρις εἶχε δὴ τὸν πατέρα του ἑξαπλωμένο χάμα μετὰ σπασμένο κεφάλι.

Ἡ δικαιοσύνη ἔσπευσε ἀμέσως ἐπὶ τοποῦ καὶ ὁ ἐντιμὸς ἱατροδικαστὴς Τζέραλντ Κράϋτον, ἔλαβε τὴν κατάθεση τοῦ ἀστυφύλακος Μπέρριγκτον καὶ ἀργότερα τοῦ γιοῦ τοῦ θύματος.

—Κατ' ἐμὲ, συμπέρανε ὁ πόλιςμαν, τὸ ἐγκλημα τὸ διέπραξε ὁ κ. Ράιτ. Μόνο αὐτὸν εἶδα καὶ τὸν φίλο του νὰ μπαίνουν στὸ σπίτι.

—Εἰσθε βέβαιος γιὰ τὰ λόγια ποὺ ἀντήλλαξαν;

—Βεβαίως. Ὁ κ. Ράιτ μιλοῦσε μετὰ νευρικότητα. Ἀλλ' ὅμως, παρατήρησα ὅτι πολὺ παράξενη ἦταν ἡ στάση του ὅταν ἐγὼ καὶ τὸ σπίτι.

—Κ. Μῶρις Πένστον, τί ἔχετε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ ἱατροδικαστὴς.

—Ὅτι διαμαρτύρομαι! Φώναξε μετὰ ἀγανάκτηση ὁ γιοῦς τοῦ θύματος. Ὁ φίλος μου εἶχε χρηματικὴ στενοχώρεια, εἶχε χάσει ἓνα μεγάλο ποσὸν συμφωνοῦ! Εἶναι ὅμως ἀνίκανος νὰ διαπράξῃ ἐγκλημα! Εἶναι ὁ τιμιώτερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐγὼ τὸν πῆγα στὸν πατέρα μου ποὺ ἔγραφε ἐκείνη τὴν στιγμὴ καὶ τοῦ εἶπα: «Κάνε μου σοὺ ζητήσε».

Ἐπὶ τὴν ἀπάντησίν μου, ποὺ εἶχε φάνηκε πῶς ἀκούσα ἐμφανικὰ θόρυβον φωνῶν. Ὁ πατέρας μου ἦταν πολὺ ὀνειδωμένος ὅταν εἶδε τὸν γιοῦ καὶ τὸν πατέρα μου. Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ μιὰ δισάρεστη συζήτηση καὶ νὰ συμβουλευθῇ τὸν Ράιτ νὰ μὴν ἐπιμένῃ, πῆγα εἰσαστικὰ στὸ σαλόνι. Ὁ Τζῶρτζ δὲν ἔβρισκον στὸ ἐκεῖ, ὁ δυστυχισμένος πατέρας πιδό μὴς κοιτόταν χάμα, μετὰ σπασμένο κεφάλι, θουτηγμένος στὰ αἵματα. Ὁ μῆς ἐξῶ νὰ καλέσω εἰς βοήθειάν μου. Κι' ὅταν ἐπέστρεψα μαζί μετὰ τὸν ἀστυφύλακα, ὁ πατέρας μου δὲν ἔβλεπε πια... Ὁ δολοφόνος ὅμως δὲν ζοῦσε φίλος μου Τζῶρτζ. Ὁ ὄχι, ὄχι! δὲν εἶναι αὐτός!

—Ποιὸς εἶναι τότε; ρώτησε ὁ κ. Τζέραλντ Κράϋτον.

—Ποῦ νὰ ξέρω ἐγώ. Ἐσεῖς θὰ τὸν ἔρῃτε!

—Ἀκριβῶς. Καὶ τὸν ἔρῃκαμε. Εἶναι ὁ Ράιτ. Ἐνας παίκτης ποὺ ἔβρισκται χωρίς χρήματα εἶναι ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ ἓνα ἐγκλημα. Ὅλες οἱ ἐνδείξεις εἶναι ἐναντίον του. Ἐξ ἄλλου, θὰ ἀναφερθῶ στοὺς προσιταμένους μου. Ὁ φίλος σας θὰ ὁμολογήσῃ ἀμέσως μετὰ τὴν σύλληψή του, θὰ δῆτε.

□ □

Τρεῖς μέρες, ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα, ἓνας νέος ντυμένος πένριμα καὶ βαθεῖα λυπημένος πένριμα ἀζόταν στὸ γραφεῖο τοῦ δικαστήμου ντέτεκτιβ Τζῶν Ράδερφορντ.

Μετὰ τὰ πρῶτα λόγια ποὺ εἶπε, ὁ ντέτεκτιβ τὸν διέκοψε:

—Κύριε Πένστον, εἶμαι ἐνήμερος τῆς μυστηριώδους αὐτῆς ὑποθέσεως ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα. Κι' ὁ φίλος σας κ.

ὁ δολοφόνος; ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ράιτ δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι ὁ ἐνοχός.

—Νὰ ξέρατε πόσο καλὸ μοῦ κάνετε! Εἶμαι πεπεισμένος γιὰ τὴν ἀθώότητά τοῦ Τζῶρτζ.

—Δυστυχῶς δὲν ἔχετε καθόλου ἀποδείξεις. Ἐκ πρώτης ὀψεως, ἡ τὸν κ. Ράιτ θὰ ὑποπτευθῇ... ἡ ἑσῆς!

Ὁ γιοῦς τοῦ θύματος τινάχτηκε:

—Ἐμένα!...

—Ναί. Κι' ἑσῆς μπορούσαν νὰ σας κατηγορήσουν γιὰτὶ μόνον ἑσεῖς κι' ὁ φίλος σας ἔβρισκασταν ἐκεῖ τὴν ὥρα τῆς δολοφονίας...

—Νὰ σκοτώσω τὸν πατέρα μου ποὺ τὸν λάρενα!

—Ἄρα δὲν μπορούν νὰ ὑποπτευθῇ ἑσῆς... Ὁ κ. Ράιτ ὅμως ποὺ εἶναι παίκτης, εἶχε χάσει ἓνα μεγάλο ποσὸν αὐτὸ μὴν τὸ ἐξηνάτε! Μπορεῖ νὰ φιλονεικήσῃ ζωηρὰ μετὰ τὸν πατέρα σας καὶ παρασυρόμενος ἀπὸ τὸν θυμὸ του αὐτὸς νὰ τὸν χτύπησῃ μετὰ τὸ πρῶτο ἀντικείμενο ποὺ ἑρέθηκε κάτω ἀπ' τὸ χερί του.

—Ἀδύνατον! Δὲν φιλονεικῶσαν καθόλου. Ὁ πατέρας μου, μόλις τὸν ἀκούσε, τοῦ εἶπε δείχνοντάς του τὴν πόρτα: «Ποτὲ δὲν θὰ εἶδω σὲ παίκτης!». Ἀπελπισμένος, ὁ φίλος μου ἐγὼ καὶ τὸν πατέρα μου ἔφυγα ἀπ' τὸ σαλόνι χωρίς νάχη τὴν δύναμη νάρχη νὰ με ἀποχαιρετήσῃ, γιὰ νὰ μὴν μοῦ πῇ πόσο ἀσχημα τοῦ εἶχε φερθῇ ὁ πατέρας μου.

—Κι' ὅμως ἀκούσατε νὰ φιλονεικούν;

—Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Ἀκούσα φωνές, χωρίς νὰ ξεχωρίσω λέξεις... Τώρα, κ. Ράδερφορντ, θὰ σας παρακαλέσω νὰ ἀνακαλύψετε τὸν ἐνοχὸ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ φίλος μου ἀπὸ μιὰν ἀτιμωτικὴ κατηγορία!

—Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ. Μήπως ἀναστάτωσησάν τὰ ἐπιπλά στὸ σπίτι σας;

—Ὁχι. Ἡ κηδεὶα τοῦ πατέρα μου ἔγινε χθὲς κι' αὐριο θάρθουν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς δικαιοσύνης ἀρχῆς.

—Πάμε πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς.

Μόλις μῆκαν μέσα στὸ σαλόνι, ὁ ντέτεκτιβ μύρισε τὸν ἀέρα:

—Μπᾶ! μυρίζει καπνὸ ἐδῶ μέσα. Ὄστε ἔχετε ἀναμμένη φωτιά;

—Ὁχι. Ἐχομε καλοριφέρ. Τὸ τζάκι ποὺ ἔλεπε δὲν τὸ χρησιμοποιοῦμε. Πολλὲς φορές, πρόσεξα ὅτι ἦταν καπνὸς, ἐδῶ μέσα. Ὁ πατέρας μου μούλεγε γελώντας: «Εἶναι ὁ καπνὸς τῶν πούρων μου». Γιατὶ ἦταν μανιώδης καπνιστής.

Ὁ ντέτεκτιβ ἐξέτασε μετὰ προσοχὴ τὸ τζάκι.

—Δὲν ἔλεπω τίποτα τὸ ὑποπτό, εἶπε.

Ἐπὶ τὴν ἀπάντησίν μου, ὁ ντέτεκτιβ ἐξέτασε μετὰ προσοχὴ τὸν ἀέρα. Ἐπὶ τὴν ἀπάντησίν μου, ὁ ντέτεκτιβ ἐξέτασε μετὰ προσοχὴ τὸν ἀέρα. Ἐπὶ τὴν ἀπάντησίν μου, ὁ ντέτεκτιβ ἐξέτασε μετὰ προσοχὴ τὸν ἀέρα.

τικείμενα μικροῦ μεγέθους, διαμάντια λόγου χάριν. Νὰ μπορούσα νὰ ἑρῶ τὸ ὑπόλοιπο κομμάτι!

Καὶ σὰν νὰ εἶχε μιὰν ἐμπνευση, ὁ ντέτεκτιβ πρόσεξε κυττάζοντας τὸ τζάκι:

—Περιμένετε με ἐδῶ... Ὁπαρῶ πῶς ἔρῃκα ὅτι ζητοῦσα.

Ὁ ντέτεκτιβ πῆγε στὸ διπλὰνὸ σπίτι. Τὸν δέχτηκε ἓνας ὑπάλληλος ποὺ ζεσταίνονταν στὴν φωτιά τοῦ τζακιού.

—Θέλετε νὰ δῆτε τὸν κ. Μάθρικ; εἶπε. Ἀδύνατον, γιὰτὶ λείπει ταξίδι, ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες. Δὲν ἀνησυχῶ γιὰ τὴν ἀπουσία του, γιὰτὶ συχνὰ μένει ἐξῶ γιὰ ὑποθέσεις.

—Ποῦ βρίσκεται τὸ γραφεῖο του; εἶπε ὁ Ράδερφορντ, δηλώνοντας τὴν ἰδιότητά του.

Ὁ ὑπάλληλος τὸν ὡδήγησε καὶ ἔαφνικά ὁ κ. Ράδερφορντ ἀνατρίχισε: Εἶχε δὴ τὸ ὑπόλοιπο κομμάτι τῶν «Τάιμς» ἀνάμεσα στὰ χαρτιά τοῦ κ. Μάθρικ.

—Φέρτε μου νερό... πολὺ νερό! διέταξε τὸν ὑπάλληλο.

Μετὰ τὸ νερό, ὁ κ. Ράδερφορντ ἔσβυσε τὴν φωτιά ἀπ' τὸ τζάκι. Κι' ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ λογιωτικὰ βιβλία τοῦ κ. Φράνκ Μάθρικ.

—Κεκαλυμμένη τοκογυφία, εἶπε. Τῶσκασε ὁ καταργάτης, θὰ τὸν γράψω ὅμως!

Καὶ καθὼς ὁ ὑπάλληλος τὸν κύτταξε κατὰπληκτος, τοῦ ἐξήγησε:

—Ἦταν τοκογλύφος καὶ πουλοῦσε κλεμμένα κοσμήματα. Ἦδη εἶχα λάβει πολλὰς κατηγορίες ἐναντίον του ἀπ' τὰ θύματά του. Πολὺ ὑποπτεύομαι ὅτι αὐτὸ τὸ τζάκι κρύβει ἓνα μυστικὸ δρόμο πρὸς τὸ διπλὰνὸ σπίτι.

Πραγματικὰ, δὲν ἀργήσε νὰ ἐρῇ ἓνα μυστικὸ ἐλατήριο: τὸ πάτησε καὶ τὸ τζάκι ἀνοίξε σὰν πόρτα!

Μιὰ φωνὴ φρίκης ἐξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη τῶν παρισταμένων. Μέσα ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ δύο τζάκια! ἦταν τὸ πτώμα τοῦ Μάθρικ!

Ὁ ντέτεκτιβ ἐξήγησε τὰ καθέκαστα στὸν κ. Τζέραλντ Κράϋτον:

—Ὁ Μάθρικ, ἦταν τοκογλύφος καὶ εἶχε συνεταιρισθῇ μετὰ τὸν Πένστον. Τὸ ἑράδου τοῦ ἐγκλήματος θὰ πέρασε ἀπὸ τὸ τζάκι γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ. Τοῦφερνε ἀσφαλῶς τὰ κοσμήματα ποὺ ἦσαν τυλιγμένα μέσα στὸ φύλλο τῶν «Τάιμς». Φιλονεικῶσαν κι' ὁ Μάθρικ χτύπησε τὸν Πένστον στὸ κεφάλι μ' ἓνα μαστοῦνι. Τρομαγμένος, θέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπ' τὸν ἴδιον δρόμο. Δυστυχῶς γι' αὐτὸν ἓνα κομμάτι γύψου ἀποσπάσθηκε ἐμποδίζοντας τὸν μηχανισμό νὰ λειτουργήσῃ καὶ ὁ Μάθρικ ἔμεινε κλεισμένος, ἐκεῖ μέσα χωρίς νὰ μπορῇ νὰ ἐγῇ οὔτε ἀπ' τὸ ἓνα μέρος οὔτε ἀπ' τὸ ἄλλο καὶ πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία. Τώρα, θὰ σας παρακαλοῦσα, κ. δικαστά, νὰ μὴν μάθῃ ὁ γιοῦς τοῦ Πένστον πῶς ὁ πατέρας του ἦταν τοκογλύφος. Ἀς ὑποθεθῇ ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἀποθήκης τῶν ἐπιπλῶν εἶχεν ἐπινοήσῃ αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ νὰ κλέβῃ τὸν γείτονά του...

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ἐξυπνα και κουτά

ΤΟ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΙ ΚΙΟΛΑΣ!

Τὸ συζυγικὸ καυγαδάκι εἶναι στὸ φόρτε του...

—Ἐκείνος.—Τί κρεῖμα ποὺ νὰ μὴ δεσθῇ κανεὶς δάλας, νὰ σὲ ζητήσῃ προτοῦ στεφανωθοῦμε!

—Ἐκείνη.—Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη.

—Ἐκείνος.—Θάπρεπε τότε νὰ τὸν παντρευτῇς.

—Ἐκείνη.—Μά, αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανα!

□ □

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟΣ

Καὶ ἄλλο ἓνα.

—Καὶ ὅμως μ' ἀγαποῦσε περισσότερο τὴν πρῶτη μέρα τοῦ γάμου μας!...

—Γιατὶ σὲ ἤξερα τότε ὀλιγότερο!

□ □

ΑΠΕΝΑΝΤΙΑΣ

Στὸ δρόμο.

—Δὲν ντρέπεσαι. Γιῶργο, νὰ κυττάξῃς ἐστὶ αὐτὴ τὴν κοπέλλα! Ἐσχινὰς πῶς εἶσαι παντρεμένος;

—Ἀπεναντίας φίλε μου, τὸ θυμάμαι πάντα ὅταν βλέπω νὰ περνᾷ μιὰ ὥρα γυναικα...

□ □

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

—Ἡ γυναίκα σου δὲ παύει νὰ μελετᾷ στὸ πιάνο.

—Ἐγὼ τὴν βάζω.

—Θὰ τὴν κάνεις ἐστὶ νὰ τὸ βαρεθῇ...

—Ἰσα-ἰσα γι' αὐτὸ τὸ κάνω!

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

—Πῶς εἶπατε, δεσποινίς, Ἀστυνομία.

—Ὁχι, κάνετε λάθος στὸν ἀριθμὸ...

Δαροούσε πώς ήτανε τὰ πράγμα-
α σάν ἄλλοτε, σάν τὰ καλότυ-
χα χρόνια πού πέρασαν, καί τίς
ὁμορφες μέρες πού κύλησαν οἱ
ἄρες τους τόσο χαρμόσυνα τὸν παλῆ-
καίρο, πού κι' αὐτὸς ἦταν εἰκοσιτριῶν
χρονῶν μὲ τὰ πεντάσγουρα μαλλιά του,
τὴν ἀλκιμη μορφή του, τὸ κορμί του
τὸ βερογγίγερο καί τὰ τόσο ἐκφράστι-
κά μάτια του.

Νόμιζε πὼς θά'ναι κάτι τὸ ἐξαιρετι-
κό σήμερα γι' αὐτόν, πὼς ἀγκάλες θ'
ἀνοιχτοῦν διάπλατες νὰ τὸν κλείσουνε,
ἐρωτικάρικα μάτια πὼς θὰ τὸν κυττά-
ζουνε, γλυκομίλητα χεῖλη πὼς θὰ τοῦ
πιόσουνε συζήτηση, πὼς θὰ τοῦ ποῦν
τὸ «καλῶς ἦρθες...»

Στοχάστηκε πὼς θά'ναι γιορτὴ στοῦ
χωριό γιὰ τὸν ἐρχομὸ του, πὼς θά'βγαί-
ναν πέρα ὡς τὸ τρίταρο χαρούμενες
καί μὲ τὰ γιορτινά τους φορεμένες οἱ
γυναῖκες, κι' οἱ χωριανοὶ στὰ πεντα-
κάθαρα τὰ ρούχα τους ντυμένοι, μ' ἐ-
πικεφαλῆς τὸν πάρεδρο καί τὸν παπά,
νὰ τὸν ὑποδεχτοῦνε... κι' ἀκόμα στοχά-
στηκε πὼς θὰ τοῦβγαζε καί κανένα λό-
γο: Ὁ δάσκαλος νὰ ποῦμε. Κεῖνος ὁ
γυιὸς τῆς Θύμινας (κι' ἄς πέρασαν
ἀπὸ τότε εἴκοσι κλειστά χρόνια) τοῦ
φαντάστηκε πὼς θὰ σκαρφάλωνε (σάν
ἄλλοτε) πάνω στοῦ καμπαναριό τῆς
ἐκκλησιᾶς τους καί θὰ χτύπαι κεινὴ τὴ
διπλόγη καμπάνα, πού δώρο στοῦ χω-
ριό τὴν κάνανε τὰ ξενητεμένα παιδιά
τους στὴν Ἀμερική.

Καί βάδιζε δλοένα...
Κι' ἦταν νύχτα! Θεοσκότεινα.
Γιὰ μιὰ στιγμή τοῦ πέρασε ἀπ' τὴ
σκέψη μὴ ἔκανε λάθος κι' αὐτὸς γιὰ
τὸ χωριό του; τράβηξε στ' ἀντίθετα...
Γιατί δὲν τοῦ χώρασε στοῦ μυαλοῦ πὼς
θά'βγαίγαν οἱ χωριανοὶ νὰ τὸν προῦ-
παντήσουν.

Γύριζε δῶθε-κεῖθε, ζερβά-δεξιά τὰ
μάτια του καί προσπαθοῦσε ν' ἀνιχνεύ-
σῃ τὰ πάντα, νὰ πιστοποιήσῃ μὲ βε-
βαιότητα πὼς καλὰ πάει, πὼς βαδίζει
πρὸς τὸ χωριό του...

Προχωροῦσε...
Σκόνταφτε πού καί ποῦ στίς μυτερές
πέτρες, καί βούλιαζε ἀδέξια στίς γού-

Θέ μου, τί ἄρωμα!
Εἶχε νὰ ὁσφρανθῇ καιροὺς καί χρό-
νια τέτοια υἱάρα.
Καί προχώρησε τώρα ξέροντας κα-
λὰ πὼς βρίσκονταν στὰ ἔξω τοῦ χω-
ριό του, γιατί θυμήθηκε κι' ὅλας πὼς
τὸ περβάλι ἦτανε τοῦ Παπαθέμου καί
πὼς πολλὲς φορές σάν ἦτανε νέο παλ-
ληκάρι κι' αὐτὸς, ζήτηγε ἀπ' τὴν πα-
παδοπούλα, τὴν ἀναγελάστρα καί τὴν
ὁμορφη, πότε λίγους ἄσπρους κρίνους
μὲ δυὸ τοῦφες βασιλικὸ γιὰ τὸν Ἐπιτά-
φιο, ἢ λίγα τριαντάφυλλα καί δυὸ για-
σεμιά γιὰ τὸ στεφάνι τῆς πρωτομηνιάς.

Ἀναστέναξε ἀπ' τὰ κατὰβαθα τῆς
ψυχῆς του στὴ θύμηση τῶν περασμέ-
νων καί παίρνοντας καινούργια δύνα-
μη, βάδισε πρὸς στέρεα τὸ δρόμο πού
ὁδήγησε πρὸς τὸ χωριό, γιατί ἦτανε βέ-
βαιος τώρα γι' αὐτό.
Μὰ θά'ναι ὡς μισὴ ὥρα διάστημα...
Αὐτὸ τὸ θυμότανε καλὰ.
Πρὸς πάνου λίγο, καί κάτου ἀπ' τὸ
χιλιόχρονο πλατάνι, τὸ πεντακάθαρο
νερὸ κύλαε ἀβίαστα καιροὺς τώρα, πού-
τανε καλόπιστο στὴ γεύση, τὸ χειμῶνα
ξεστό καί τὸ καλοκαιράκι κρύσταλλο.
Πῶς διψάσε...
Ἡ πείνα τὸν θέριζε, μὰ ἡ δίψα τὸν
λόλαινε.

Σὲ λίγο τὸ σκοτάδι ξεδιάλυνε. Δὲν
ἦτανε τώρα τόσο πυκνὸ, καί τῶν μα-
τιῶν του τὸ φῶς διακρίνει λίγο τὸ χι-
λιόχρονο πλατάνι κι' ἀκουσε τοῦ πεν-
τακάθαρου νεροῦ τὸ φλοῖσβο πού ἀρ-
γοκατρακύλαε...

Σίμωσε ὁ στρατοκόπος κι' ἀνήμε-
ρος, γονάτισε στ' αὐλάκι καί λιμασμέ-
νος ρούφει τὸ νερὸ σάν ἀρπαγας, χω-
ρὶς ἀνάσα καί χωρὶς διακοπὴ. Ἦπιε,
ἦπιε.

Πόσα χρόνια εἶχε νὰ τὸ γευτῇ τέτοιο
νερό; πόσους καιροὺς εἶχε νὰ τὸ δε-
χτῇ τὸ σῶμα του τέτοιο βάλασμα;
Δὲ θυμάται!

Κεῖνο πού ξέρεي τώρα εἶναι πὼς ἀνά-
σανε καί πὼς σιστὰ βρίσκονταν στοῦ
δρόμο τοῦ χωριό του.

Τ' ἀστέρια ἄρχισαν νὰ νευρίζουν τὰ
οὐράνια καί τὸ πυκνὸ σκοτάδι νὰ ὑ-
ποχωρῇ μπροστὰ στὴ λάμψη τους κι'

Καλῶστονε τὸν Μάν

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ.
Τάκη Μαυροκέφαλου

αὐτὸς νὰ προχωρῇ πρὸς θετικὰ καί βέ-
βαια.

Ἐξαφνα διέκρινε ἕναν ἀψηλὸ τοῖχο,
μιὰ σιδερένια πόρτα, καί πέτρες κά-
τασπρες, καί σταυροὺς μαρμαρίνους,
π' ἀπάνου τους οἱ ἡσκιὸι τῶν κυπαρισ-
σιῶν φικιάχνανε παράξενα σχήματα.
Καί τρώμαξε μέσα στὴ νύχτα γιὰ τὸ
μυστήριο καί τίς παλῆς ἱστορίες πού
ἀναθυμήθηκε: ὅταν στὰ παιδικὰ του
γρόνια καί στὸ παραγῶνι δίπλα, ἔλεε
τὰ παραμῦθια τὰ φριχτά ἢ γιαγιά του,
γιὰ τὰ στοιχεῖα, τοὺς βρυκόλακες πού
βρῆκαν ἀδικο θάνατο, καί βγαίνονταν
μεσάνυχτα ἀπ' τοὺς τάφους τῶν, καί
φέρνουν βόλτες στὰ γήματα καί στὸ
γυριὸ ζητώντας τὴν ἐκδίκηση ἂν εἶχαν
δίκην, ἢ τὴ συζήτηση ἂν εἶχαν ἀδικο,
γι' ἀνάπαψη, στὰ στοιχειωμένα τους
κορμιά καί τ' ἄλυστα.

Στάθηκε.
Σύγκορμος ἀνατρίχιασε καί διάβα-
σε στὴν πόρτα τοῦ Νεκροταφείου «Γῆ
εἰ καί εἰς γῆν ἀπέλευσε...»
Σταυροκοπήθηκε!

Σκούπισε μὲ τὸ μανίκι τοῦ σακακκιοῦ
τοῦ τὸν ἰδρώτα πού πλημμύρισε τὸ
κουτέλο του στοῦ νεκροταφείου τῆς θέας
καί τράβηξε τὸ δρόμο του.

Ἀκουγε τώρα καθαρά στὴ διάβα-
του, τῶν σκυλιῶν τὰ γαυγίσματα καί
τῶν πουλιῶν τῆς νύχτας τὸ παράξενο
κρῶξιμο...

Τὶ ἄσκημο νᾶσαι τὴ νύχτα ἔρμος μο-
νάχος κι' ἀσυντρόφιστος στὴ μοναξιά
καί στὸ μυστήριο! Ν' ἀκούς τῶν σκυ-
λιῶν τὰ οὐρλιάσματα, τῶν λογιῶν-λο-
γιῶν ἀγρίων ζῶων τὸ μούγκρισμα καί
τῶν μουροφτέρουγων πουλιῶν τὸ σκού-
ξιμο!

Καί τάχυνε τὸ βῆμα του.
Στὸ πρῶτο σπῆτι ἀναγέλλιασε... ἔε-
θάρρεψε καί γέλασε ἐντὸς τοῦ νοιῶ-
θοντας ἀλλόκοτη ἱκανοποίηση πού ἔ-
φτασε, καί μιὰ ξεχωριστὴ εὐχαρίστηση
ποῦρε στὸ χωριό του.

Ἦξερε πᾶς πού πάει τώρα.
Τράβηξε στὴν πλατεῖα.
Παράξενα πράγματα!
Φῶτα! Φῶτα! Φῶτα!
Δὲν ἦτανε ὅπως πρίν. Τὰ κοτρόνια
πού ἦταν σκορπισμένα στὴν πλατεῖα
δὲν ὑπῆρχαν, τὸ φανάρι τοῦ δήμου πά-
νου στὴν ξύλινη κολόνα, δὲν βρίσκό-
τανε ἄλλο. Δὲν σκόνταφτες, σάν ἄλλο-
τε...

Ὅμορφο ἢ πλατεῖα, στρωμένη μὲ
τέγγη, δλοῖσα.

Δεντράκια δῶ καί κεῖ κυκλωτικὰ,
καί γύρω-γύρω ἀπ' τὴν πλατεῖα πλα-
κάκια χρωματιστά, πού τὴν ὁμορφαί-
ναν πλείοτερο.

Θέ μου, τί θαῦμα!
«Θά'κανα λάθος...» στοχάστηκε. «Θ'
ἄλλαξε οδὸδότηση, κι' ἀντίς γιὰ τὸ χωριό
μου βρέθηκε στὴ χώρα...»

Σταυροκοπήθηκε ἔανά.
Ἀκουγε (θάρρεψε) τὴν καμπάνα νῦ-

στα...
Ντάν - Ντάν - Ντάν...
Μυστήριο...
Γιατί τάχα;
Νύχτα ἢ καμπάνα; Κγ αφουγκρά-
στηκε πάλι καί μέτραε τοὺς χτύπους ἀ-
φηρημένα
Ντάν.
Μία...
Ντάν.
Δύο...
...τρεῖς, τέσσερις..., ἑπτὰ, ὀχτώ.
Ὁχτώ!
Τοῦρε σὸ νοῦ.
Θέ μου, ρολόϊ!
Χτύπαι σάν ἦτανε μικρὸς στὴ χώρα
τὸ θυμάται, τὸ θυμάται καλὰ τοῦτο.
Στάθηκε σὰ χαλῶς, κύτταε τὸν κό-
σμο πού περπάτασε καί βολτάρειζε.
Κύτταε... Κύτταε...
Βάδισε σιγὰ-σιγὰ, ἀργὰ κι' ἀνέ-
ξερα.

Ὅλο κύτταε...
Κεῖνο πού τοῦκανε πλείοτερον ἐντύ-
πωση ἦτανε τὰ φῶτα! Τὰ φῶτα! Τὰ φῶ-
τα! Λαμπιόνια δῶ καί κεῖ χρωματι-
στά, κόκκινα, μπλέ, πράσινα, γαλά-
ζια, μεγάλα, μέτρια, μικρά... κι' ἀπέ-
ναντι, κατάντικρυ ἀπ' τὸ καμπαναριό
κι' ἀπ' τὸ ρολόϊ.
Ἔκανε κάποιο σημεῖο ἀπορίας καί
δυὸ βήματα μπρός...

Μιὰ παρέα ἀπὸ εὐθυμα κορίτσια κι'
ἀπὸ νιόχρονα παλληκάρια περνοῦσαν.
Παρὰ λίγο στὴν ὁρμητικὴ, γεμάτη ζωὴ
διάβα τους, νὰ τὸν ἔριχναν...

Αὐτὸς τρέκλιζε καί τὰ κατάφερε μὲ
κόπο νὰ στηριχθῇ ὀρθὸς σ' ἕναν τοῖχο.
Οἱ παρέες πύκνωσαν πλείοτερον τώρα,
καί καθένας καί καθεμιά ἔφερναν κι'
πρὸ ἕνα λουλουδιὸ στὰ στήθια τους κι'
ἄλλα λουλουδία κράταγαν στὰ χέρια
τους.

Γέλοια, γάχανα, γαρές, τραγοῦδια,
ζούρλια, γιορτάσι, πανηγύρι! Τραγου-
δοῦσαν χαρμόσυνα, εὐτυχισμένα:

Καλῶς τονε τὸ Μάν
τὸ χρυσομάν...

Σάν νὰ κατάλαβε. Ἐώρταζαν τὴν
Πρωτομηνιά.

Κι' ἔπειτα ἄλλες φωνές, ἄλλες μελω-
δίες. Ἦτανε τὰ κορίτσια καί τ' ἀγόρια
τοῦ χωριό, μαζωμένα ἄλλα-ἄλλα χώ-
ρια, μὲ τὴ ἀργυρόηχος λαλίσσε τους-
μὲ τίς λεπτές πεντακάθαρες φωνοῦλες
τους, πηδηχτά, γελαστά, γαροῦμενα
τραγουδοῦσαν:

Ὁ Μάιος μᾶς ἔφτασε
Ἐφτασε.
Ἐμπρὸς ἔγινε ταχί...
τὸν προῦπαντήσουμε
παιδιά στὴν ἐξοχί.

Κι' αὐτὸς, ἀλαλιασμένος, ξεχασμέ-
νος, καταφρονεμένος, ἀγνωστος μέσα
στοὺς ἀγνώστους, μαρμαρώθηκε ἐκεῖ
ὁλόρθος, χωρὶς νὰ νοιώθῃ τὸ γιατί, τὸ
πῶς, τὸ πού ἦτανε, πού βρίσκονταν...
Δυὸ-τρεῖς ἄρχισαν νὰ τὸν βλέπουνε
παράξενα.

Ὁ ἀστυνόμος τὸν κύτταξε λοξά.
Ἐνας χωροφύλακας τὸν πλησίασε:
—Ψίτ... νὰ σοῦ πῶ...

—Ἐγώ;
—Ἀμ' ἐγώ;
Στὴ θέα τοῦ χωροφύλακα τρώμαξε
τρεμούλιασε, γλώμιανε, κέρωσε...
—Θέ μου, πάλε χωροφύλακας;
Σίμωσε...
—Τράβα! τοῦ εἶπε...
Σάν αὐτόματο ἄρχισε πάλι νὰ πε-

πατάει.
Πέρασε ἕνα-δυὸ στενά...
Κύτταε σὰ βλάκας, χαλῶς, περίτρομα.
Ἦ θυμηση βολτάρειζε μέσα στὴ σκέ-
ψη του ἔντονα καί προσπαθᾶγε νὰ θυ-
ιηθῇ, εἴκοσι χρόνια πίσω...
Νὰ θυμηθῇ!
Κεῖνο τὸ στενάκι θυμάται καλὰ πὼς
ἔανά τὸ πέρασε τὸ πέρασε κάποιο γιο-
νισμένο βράδυ, μὲ τὰ χέρια του περα-
σμένα σφιχτά στὰ σίδερα.

Τρώμαξε!
Ἐφθασε μπρὸς σὲ μιὰ ταβέρνα. Στά-
θηκε στὴν πόρτα σὰ χαμένος. Σὲ λίγο
πέρασε μπροστὰ ὁ χωροφύλακας. Σάν
νὰ τὸν παρατηροῦσε παράξενα. Ἐρευ-
νητικά. Σάν νὰ τὸν λυπότανε. Ἐξαφνα
πλησίασε. Τὸν τράβηξε ἀπ' τὸ χέρι καί
τὸν ἔπασσε μέσα.
—Κάτσε, τοῦκραζε...
Ἐκατσε σάν αὐτόματο σὲ μιὰ κα-
ρέκλα.

Ὁ χωροφύλακας διάταξε:
—Κρασί!
«Γιατί τάχα;» ἀναρωτιόταν ὁ ἀγνω-
στος.
«Γιατί τάχα;» καί σάπασε.
Ὁ γέρω-ταβερνιάρης ἔφερε τὸ κρα-
σί.

Στὶς κατσαρόλες μέσα ἀχνίζαν τὰ
φαγιά καί τοῦ γαργάλιζαν σατανικά
(λές γιὰ ἐμπαιγμὸ) τὴν ὄρεξη καί τοῦ
μεγάλωναν τὴν πείνα. Ἀθελὰ του γύ-
ρισε στὴν κουζίνα καί τὰ μάτια του
καρφώθηκαν στὰ ψημένα κρέατα καί
στὰ τηγανισμένα ψάρια πού μοσκοβό-
λαγαν.

Τοῦρε λιγούρα.
Ὁ χωροφύλακας τῶνοιωσε καί διά-
ταξε πάλι:

—Καί μεζέ, μαστορη!
Ἐγώ!..
Κύτταε τὸ χωροφύλακα παράξενα
τώρα, κι' ὁ χωροφύλακας αὐτὸν ἀλ-
λοιώτικα, κι' ὁ γέρω-ταβερνιάρης μὲ
μυστήριο καί τοὺς δυὸ.
Ρίχτηκε στὸ φαί...
Μιλιά οἱ ἄλλοι.

Πονεσάρηδες κι' οἱ δυὸ. Ἀνθρωπο-
σωστοί.

Λυπήθηκαν.
—Τὸ φαγῶ!
Τὸ πιὰτο ἄδειασε κι' ὁ ὁ χωροφύλα-
κας διάταξε πάλι:

—Τὰ ἴδια.
Σὰ μέρεψε λίγο τὸ θεριὸ πού τὸ
κράζουσε πείνα, μίλησε, ἄρθρωσε. ὡ-
τισε:
—Ποῦ εἶμαι;
Τοῦπανε τὸ χωριό-τὸ χωριό του.

Καί ἀφουγκράστηκε πάλι καί μέτραε τοὺς χτύπους ἀφηρημένα...

Πῶς μεγάλωσε! Ἀλλοτε δὲν ἦταν
ἔτσι.
Πῆρε τὸ λόγο μ' ἐνδιαφέρον ξεχωρι-
στὸ ὁ γέρω-ταβερνιάρης, ἔκατσε πα-
ρέα. Ἐξω δὲ σταμάταγαν οἱ γαρές,
τὰ γέλοια, τὰ γάχανα, τὰ τραγοῦδια, ἡ
ζούρλια, τὸ γιορτάσι, τὸ πανηγύρι.
Κουτσόπιναν.
«Ἀλλοτε δὲν ἦταν ἔτσι», πρόφερε
τέλος.

Ὁ χωροφύλακας ρώτησε: «Ποιὸς εἶ-
σαι;»
Αὐτὸς τὸν κύτταξε κατὰματα σάν νὰ
μὴν πρόσμενε τὸ ἐρώτημα.
Ποιὸς εἶναι;
Ποιὸς νᾶναι;
Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἂν τὸν ρωτοῦσα-
νε ἔανά, δὲ θάβρισκε νὰ πῇ «Ποιὸς
εἶναι». Χούφτισε τὸ κεφάλι του μο-
νάχα, τῶγυρε στοῦ τραπέζιου τὴν κό-
χη. Ἐκλαίει...

Τοῦτοι σάπασαν.
Ὁ ταβερνιάρης κεντήθηκε σάν ἀπὸ
«κάτι» στὴν ψυχὴ... καί σάν αὐτὸς ἔπα-
ψε λίγο τὸ κλάμα, τ' ἀνασήκωσε τὸ
κεφάλι του καί τὸν κύτταξε κατὰμα-
τα:

Τοῦρε σὸ στόμα τ' ὄνομα:
—Βλάση!
Αὐτὸς τὸν κύτταξε μὲ τὴ σειρά του
τώρα στὰ κατάπληκτα τὰ μάτια του.
—Ἐσὺ, ἐσὺ εἶσαι... βγῆκες;
Τραύλισε:
—Ναί... γχὲς τὸ βράδυ.

Πῶ! Πῶ! πόσα χρόνια! Εἴκοσι κλει-
δωτά!

Τοῦτο τὸ θυμότανε καλὰ ὁ Βλάσης.
Εἴκοσι κλειδωτά χρόνια στὴ φυλακὴ,
μέσα στὰ κελὶ τ' ἀνήλιαγο, νὰ θωρῆς
τίς ἀράχνες κάθε μέρα, καί νὰ ὁσφραί-
νεσαι τὴ μούγλα, νὰ σ' ἀνταριάξουνε
τίς νύχτες τοῦ χειμῶνα οἱ βροντὲς κι'
οἱ ἀστραπὲς κλεισμένων στοῦ μπουν-
τροῦμι καί νὰ σὲ καίη τὸ καφετέρω λιο-
πύρι τίς Αὐγουστιάτικες τίς μέρες τίς
ἀτέλειωτες, καί πίσω ἀπ' τὰ κάγκελα
τῆς φυλακῆς σου, ψυχὴ νὰ μὴ ρωτᾷ
γιὰ σένα!

Ἐγώ! τί μαρτύριο!
Θέριεψε μέσ' στὰ στήθια του τὸ ἐ-
ρώτημα. Βράχος τὴν καρδιά του πλά-
κωσε, στοιχεῖο τοῦ γιγαντώθηκε ἡ ἀ-
πάντηση.
Τὸ γέρω-ταβερνιάρη ἀτένισε κι' ἡ
ἀγωνία τὸν κύκλωσε.
Σανάρχεται μέσ' στοῦ μυαλοῦ γερὴ ἡ
θύμηση.
«Δὲν εἶσαι ὁ μπάρμπα-Κώστας ὁ
Γκερλᾶς; μίλα μου μπάρμπα, μίλα
μου καί πεθαίνω...»
Σάστισε ὁ χωροφύλακας στ' ἀνεπάν-

τεχο, κι' απ' τὸ κρασί ποὺ ροδφεξε
θάρρεψε πὼς μέθυσε κι' ὁ ταβερνιάρης
τ' ἀποκρίθηκε: «Ὁ μπάρμπα - Κώ-
στας εἶμαι...»

Κι' ἔκλαψε πάλι σὺν παιδί ὁ Βλά-
σης.

Ὁ χωροφύλακας συνήρθε τώρα κι'
ἐγένεψε ἐρωτηματικά στὸ ταβερνιάρη.

—Τ' εἶνε;

—Ζῆ; Ζῆ; Πές μου μπάρμπα ζῆ;

Φρένιασε! Μίλασε μὲ ξεφωνητά! Πυ-
ρετός τὸν κύκλωσε! Τρόμαξαν!

Ὁ ταβερνιάρης τοῦκραξε...

—Ζῆ, κι' εἶναι καλά, σύχασε τώρα.

Ξανάκλαψε ὥρα πολλή καὶ σύχασε!

—Τώρα πού σύχασες, ἄκου νὰ μάθης.

Σὰν ἐξέκαμες μὲ τὸ μαχαίρι σου

τὴν "Αννα. Ὁ ἄλλος πρόφτασε καὶ πῆ-
δησε απ' τὸ χαμηλὸ παράθυρο τῆς πί-
σω κάμαρης καὶ γλύστησε. Σὰν τὸ
δρόλακι γλύστησε! Τὸ νύχτα καὶ στὸ
χωριὸ δὲν ξαναφάνηκε... "Ἄλλοι εἶπα-
νε πὼς εἶναι στὴν Ἀμερική, ἄλλοι σὺν
βρήκανε μέσ' στὸ ποτάμι ἀπὸ καιρὸ
τὸ ξεσκελετωμένο πτώμα, πὼς πνίγη-
κε γιὰ τὸ κακὸ ποῦκαμε στὸ σπιτικό
καὶ στὴν τιμὴ σου, κι' ἄλλοι πὼς μπαρ-
καρίστηκε μέσα σὲ πλεούμενο, κι' ὅλο
γυρνάει τις θάλασσες καὶ τὰ κανάλια
γιὰ τιμωρία στὸν ἑαυτὸ του... Ὁ νόμος
ποῦ τὸ πήρε προμελέτη, σὲ δίκασε ἱ-
σόβια. Τὶ θὰ γινόταν τὸ κορίτσι; "Ἦ-
ταν δὲν ἦταν δυὸ χρονῶν...

Μούγκρισε μ' ἄγωνία ὁ κατάδικος.

Ὁ χωροφύλακας σὺν ἀποχωνωμέ-
νος λαχτάρασε τὴ συνέχεια.

—Θυμάσαι τὴ Μαντάλινα;

—"Ε, τὴν Ἀρχόντισσα.

—Τὴν πήρε σὺν παιδί της καὶ τὴν ἀ-
νέθεψε σὺν ἴδιο σπλάχνο της μὲ
γράμματα, νοικοκυριό, καὶ μὲ σπου-
δές, καὶ γίνθηκε δασκάλα. "Εσὺ απ' τὸ
μυαλὸ τῆς σβύστηκες, κι' οὐτ' ἔμαθε
ποτέ ἂν εἶσαι καὶ τί εἶσαι, κι' οὐτε τὸ
ξέρει ἀκόμα.

Ὁ χωροφύλακας δὲ μπόραε νὰ συ-
νέλθῃ απ' ὅ, τι ἀκούγε.

Ὁ γέρο - ταβερνιάρης ἐσουνέχισε:

—Κι' οὐτετὸ ξέρει ἀκόμα, κι' οὐτε
θαρρῶ πὼς πρέπει νὰ τὸ μάθῃ!

Αὐτὸς σηκώθηκε, λίγο τρέκλιζε,
προχώρησε νὰ φύγῃ. Ρώτησε μόνον - τε-
λευταία ἐρώτησι:

—Εἶναι καλά;

Μάθε το, πονεμένε, γιὰ νὰ χαίρεσαι:

—Εἶναι γυναίκα τοῦ δημάρχου καὶ
στὸ χωριὸ απ' τίς πρώτες.

—Χά! χά! χά! χά!

Ἐνα γέλιο τοῦ πλατὺ ἀντήχησ' εὐ-
χαριστημένα, κι' ἔφυγε.

Πῆρε γρήγορα τώρα τὸν ἴδιο δρόμο
ποῦβγαίνει στὰ χωράφια καὶ στὰ χτή-
ματα. "Ετρεχε... "Ετρεχε σὺν πουλὶ
λευτέρως. "Ετρεχε χαρούμενος, πλού-
σιος ἀπὸ εὐτυχία ἀσυνκριτῆ...

Ζούσε! Ζούσε! Ζούσε!

Τὸ φώναζε αὐτὸ, τὸκραζε μὲ θρίαμ-
βο, μ' εὐχαρίστηση, κι' ἔφευγε...

"Ε-
φευγε, ἐνῶ τὰ οὐράνια ξεδιάνυναν τώ-
ρα καὶ τὸ φῶς μῆς αὐγῆς ρόδινης,
τῆς πανέμορφης Πρωτομαγιάς ξεχύθη-
κε στὰ καταπράσινα χωράφια, στοὺς
δλάνθιστους μοσκοβολημένους κήπους
στὴν κάθε ὑπέρρογο γιορτάσι χτυποῦσαν
ἀπὸ μακριὰ τὴν γραφικὴν χαρμόσυνα
οἱ καμπάνες κι' ἡ φωνὴ ἔπαψε, κι'
οἱ ἀθρονογάλητες φωνοῦλες τῶν μι-
κρῶν παιδιῶν τραγουδοῦσαν:

Καλῶς τὸνε τὸν Μάη,
τὸν χρυσομάη...

ΤΑΚΗΣ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

Οἱ μαργαρίται ἀνὰ τοὺς αἰῶνες

Οἱ μαργαρίται, γλωσσικὸι καὶ ὅφους δὲν
εἶναι εἶδος μοναχὰ τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ στὰ
παλαιότερα φιλολογικὰ ἔργα, σὲ ἔργα μάλι-
στα γνωστῶν συγγραφέων, δὲν εἶναι σπάνι-
οι. Σὰς δίνουμε σήμερα δυό-τρεις.

—Ὁ! φωνάζει ὁ ἥρωας τοῦ «Μάρτυρος τῆς
Καρδιάς» ποὺ παίχτηκε στὸ παρισινὸ θέα-
τρο «Ἀμπαγιό». Ὁ! Θέλω νὰ πεθάνω στὴν
θέση αὐτή, ἐπ' ἀνὰ στήν καρδιά σου,
στὰ πόδια σου!

—Ἀπὸ τὸ «Ἡ ἀμαρτωλὴ» ποὺ παίχτηκε στὸ
θέατρο «Γκαϊνέ».

Ἀδριανή.—Πότε θέλεις νὰ φύγωμε;

Ερρίκος.—Σὲ μιὰ ὥρα ἕνα ταχυδρο-
μικὸ ὄχημα θὰ εἶναι ἐτοιμὸ στὴν πόρτα.

Ἀδριανή.—Θὰ εἶμαι σὲ λίγο ἐτοιμη.

Δὲν θὰ πάρω μαζί μου, παρὰ μονάχα

τὴν καρδιά μου!

(Ἄν μποροῦσε ἄς μὴν τὴν παίρνει!)

Στὸ «Τὸ πᾶν ἡ τίποτε» τοῦ Πῶλ δὲ Κόν,

ὁ Δούξ λέει ἄλλοι:

—Σὲρ Ἀρθουρ Οὐίλμορ, ἔν δὲν βλέπετε

στὸ μέτωπό του τὰ ἴχνη τοῦ μαστιγώματος

ποὺ δέχθηκε ὁ γυιὸς μου, εἶναι γιὰ τὴν

τραυμάτιαν τῶν παιδιῶν ἀφῆλτων τὰ ἴχνη των

στὴν καρδιά τῶν πατέρων τους!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ

Τραγουδοῖ τῆς αὐγῆς

Δροσοσταλίδες)μερες, βολιές πάνου

(στὰ κρίνα,

σὰ χίλιες διαμαντόπετρες, μέσ' στὴ

(γλαρὴν αὐγὴν

πουλάκια γλυκολάλητα, ποὺ λαχταροῦν

(καὶ κείνα,

πότε νὰ λάμψῃ τοῦ φωτός ἡ ἀστέρευτη

(πηνή.

Ἀρρητα ἀνθάκια σύχα, μέσ' στὸ

(δροσὸ λουμένον,

εὐωδερὰ καὶ φλογερὰ, μὲ τὴ γλυκιά

(θωριά

φαιδρὰ νεράκια ποὺ ξυπνᾶν καὶ μισο-

(κοιμισμένα,

πάλι τραβᾶνε τρέχοντας, πρὸς τὴν κατη-

(φοριά.

Χιονᾶτα ἀρνάκια ποὺ λακᾶν ὀλόχαρὰ

(ἀπ' τὴ στάνη,

καὶ πηλαλᾶν κουδουνιστὰ, μέσ' στὸ λευ-

(κὸ στρατί

κλώνοι τῶν δένδρων, ἄλλοι φῶς καὶ δό-

(ξα καὶ στεφάνι,

κι' ἄλλοι γερμένοι πρὸς τὴ γῆ καὶ σὰ

(γονατιστοί.

"Ἀς ἦταν ἔτσι, σήμερα μὲ τὴν ἀπαλ-

(σὴν

μὲ τόσα ρόδα, τόσο φῶς, καὶ τόση

(εὐωδία

νᾶχε μολήσει τῆς αὐγῆς, ἡ μάνα καλά

(σὴν

σ' ὅλες τίς σκέψεις, τίς κακές, καὶ σ'

(βλες τίς καρδιές.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΛΑΓΙΑΚΑΙ ΓΙΑ
ΤΑ ΥΠΟΖΥΓΙΑ

Στὴν Γιουγκοσλαβία, καὶ συγκεκριμέ-
νως στὸ Ζάγκρεμπ, ἀποφασίσθηκε τώρα
τελευταία νὰ ἔχουν ἐβδομαδιαία ἀνάπαυ-
ση καὶ τὰ ἄλογα, τὰ βώδια καὶ ὅλα ἐν
γένει τὰ ὑποζύγια! Οἱ Γιουγκοσλαβικές
ἀρχὲς φρονοῦν ὅτι δὲν ἔχουν δικαιώματα
μονάχα οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀλλὰ
καὶ τὰ ζῷα! Καὶ πολὺ σωστά.

ΕΝΑ ΓΕΥΜΑΥΠΕΡΛΟΥΚΟΥΛΕΙΟ

Δόθηκε ἀπὸ τὸν ἄλλοτε ἀρχιεπίσκοπο
τῆς Ὀρθόξης Τζώρτζ Νεβὺλ, κατὰ τὴν ἡ-
μέρα τῆς ἐγκαθιδρύσεώς του στὴν ἀρχιε-
πισκοπή. Παρεκάρθησαν στὸ γεῦμα αὐτὸ
πολλοὶ εὐγενεῖς καὶ πρὸυχοντες, οἱ ὁ-
ποῖοι ἔφαγαν καὶ ἤπιαν : 300 τόνους
μπύρα, 104 τόνους κρασιῦ, 18 τόνους
τάβρια, 6 ἀγριοβούβαλα, 600 χοίρους,
300 μόσχους, 3.000 χῆνες, 3.000 καπνί-
α, 100 παγώνια, 200 κασιόκια, 2.000
κοτόπουλα, 4.000 περιστέρια, 4.000
κουρέλια, 4.000 πάπιες, 200 φασιανούς,
500 πέρδικες, 4.000 μετκάτσες, 400 ὀρ-
τύκια, 4.000 κρῦα πατέ, 1.000 πιᾶτα πη-
κτῆ, 800 ὀκάδες ψάρια καὶ ἕνα βαρέλι
παστά. Ὅσο γιὰ τοῦ μὲν, αὐτὸ ἐξωδούθη-
κε τὸ ὀλιγώτερο. Γιὰ νὰ μαγειρευθοῦν ὅλα
αὐτὰ χρειάστηκαν 1.062 μάγειροι καὶ
515 μαρμιτόνια!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΕΝΤΡΑ)
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Τὰ ὀραιότερα καὶ μεγαλύτερα δέντρα
δὲν ὑπάρχουν στὴν Καλιφόρνια, ὅπως
γενικῶς πιστεύεται, ἀλλὰ στὴν Αὐστρα-
λία. Εἶναι τῆς οἰκογενείας τῶν εὐκαλύ-
πτων καὶ τὸ ὕψος των φθάνει ὡς τὰ 100
καὶ 120 μέτρα. Ὁ κορμὸς των εἶναι λευ-
κὸς καὶ ἴσιος σὺν μαρμαρίνῃ στήλῃ. Τὸ
ὀραιότερο ἀπὸ τὰ δέντρα αὐτὰ, ὑπάρχει
στὴν ἐπαρχία τῆς Βικτωρίας καὶ ἔχει ὅ-
πως 144 μέτρα.

ΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ Α'ΙΦΕΛ

Ὁ πύργος τοῦ "Αἰφελ εἶναι τώρα, μὲ
τὴ Διεθνή "Εκθεση τῶν Παρισίων σ' ὅλη
του τὴ δόξα. Ὁ πύργος αὐτὸς εἶχε γίνε-
ι, ὡς γνωστὸν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Διεθνοῦς
Ἐκθέσεως τοῦ 1889. Λοιπόν, ἔξερετε πό-
σοι ἔχουν ἀνεβῇ ἀπὸ τότε ὡς τὴν κορυ-
φή του; Περὶ τὰ δέκα ἑπτὰ ἑκα-
τομμύρια!

Τὸν πρῶτο χρόνο ποὺ ἔγινε, ἔτρεξαν
στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὸν δοῦν 1.970.000
ἐπισκέπται ἀπὸ τίς ἐπαρχίες.

Ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ δικαστηριακοῦ ἐθ-
θυμογραφίματος τοῦ συνεργάτου μας κ.
Δ. Ψαθά, δημοσιεύουμε σήμερα τὸ κατω-
τέρω, ἀπὸ τὸ κυκλοφοροῦσαν διβλίο του
«Ἡ Θέμις ἔχει κέφια». Τὸ διβλίο αὐ-
τὸ περιλαμβάνει μιὰ σειρά ἀπὸ τὰ ὡ-
ραιότερα εὐθυμογραφήματα τοῦ εἰδους
αὐτοῦ, ποὺ μὲ τὴν ἐπιτυχίαν, ὅπως
γνωρίζουν οἱ ἀναγνώσται μας καλλιερ-
γεῖ ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας.

Ἡτῶ προκαταβολικῶς συγγνώ-
μην γιὰ τὸν ἀνωτέρω τίτλον.
Τίτλος τόσο ποιητικὸς θὰ ἡμ-
ποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ ἀπὸ
ποετᾶστρον, ἡ ἀπὸ χρονογράφον, ἡ ἀ-
πὸ πέννα ὁποιαδήποτε συγκινηθεῖσαν
ὁπωσδήποτε ἀπὸ λουλούδια, τραγού-
δια, ἔρωτες, γαλαζίου οὐρανοῦς, κόκ-
κινα τριαντάφυλλα καὶ πράσινα ἄλο-
γα. Αὐτοῦ καὶ θαυμάσια γιὰ τὸ αἰ-
σθηματικὸς ἀναγνώστης θὰ ἀπογοη-
τευθῇ ἐὰν παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν τίτλον
αὐτὸν καὶ φαντασθῇ ὅτι τὸ παρὸν ἀ-
ποπνεύει ἀνοιξιὰτικὰ ἀρώματα ἡ πε-
ριέχει γαζίες, ρόδα καὶ ἰα, μυρουδιές
θυμариό καὶ συμφωνίες πουλιῶν μέ-
σα σὲ θαύσκιαν φυλλώματα πλατά-
νων, κατὰ τελοσπάντων ποὺ νὰ θυμίζῃ
αἰσθηματικὴν σκηνὴν μέσα σὲ ἀπρι-
λιάτικην σκηνοθεσίαν. Γι' αὐτὸ νομί-
ζω καθήκον μου νὰ προειδοποιήσω τὸν
εὐαίσθητον ἀναγνώστην νὰ μὴ παρα-
συρθῇ καὶ ἀνοίξῃ τοὺς ρῶθνας γιὰ
ν' ἀναπνεύσῃ τὴν «ἐαρινὴν πνοήν» ὅ-
πως θὰ τὴν ἡσθάνθῃ πολλὰς φορὲς ἡ
τὴν ἐδιόθεσε σὲ θεοκριτικές σελίδες.

Ἐντελῶς ἄλλη εἶναι ἡ «πνοή» ποὺ
ἐφθασε στὸ δικαστήριον. Ὀλιγώτερο
θελακτικὴ καὶ περισσότερο ἀποτροπια-
στικὴ. Περισσότερο ρεαλιστικὴ καὶ ὀ-
λιγώτερο λυρικὴ. Γιὰ τὴν ἐφεραν
οὐτε τὰ «ἄλκα ρόδα» τοῦ ποιητοῦ, οὐ-
τε τὸ μυρωμένο ἀεράκι τοῦ ἀπριλιᾶτι-
κοῦ πρωϊνοῦ, ἀλλὰ ἕνα δουλκὸ τῆς Ἀ-
θηναϊκῆς γειτονίας ποὺ ἐκοιμήθη πρὸ
τῆς Θέμιδος μὲ τὴν «κυρία» του, κι' ἔ-
να ὑπάλληλον ὑποδηματοπωλεῖον

—Πῶς λέγεσαι;

—Αἰκατερίνα...

—Τὸ ἐπίθετό σου.

—Χαμάλη.

—Ἐπάγγελμα;

—ὑπερέτρια.

—Γιατὶ ἐχτύπησες τὸν ἀνθρωπο;

—Καθ' ὅτι θρασυὲς καὶ ἀναιδὴς ἔκα-
νε «πίφφ», δηλαδὴ κ. Πρόεδρε τοῦ δι-
καστηρίου «πίφφ» στὰ μοῦτρα του τὸ
ζῶον. Ἐμπήκα μὲ τὴν κυρία μου στὸ
μαγαζὶ νὰ ψωνίσω παπούτσια καὶ τὰ
λοιπὰ... Τὸ λοιπὸν, κάθουμαι, ἀναιδέα
νὰ φαντασθῇ καὶ νὰ φρίξῃ. Βγάδω
τὰ παπούτσια μου νὰ δοκιμάσω, τὸν
τασκῶν νὰ κλεινὸν τὸ μάτι στὸν ἄλλο-
νε. Περὶ τὸς μοῦ ἦρτε!

—Καὶ ἐσθώκωσες τὴν τσάντα;

—Μάλιστα. Ἐσθώκωσα τὴν τσάντα
μου καὶ τὰ λοιπὰ. Γιατὶ μὰς ἐπέρα-
σε κ. δικαστῆ; Περὶ καθαριότητος καὶ
γιὰ ἐμένα δὲν γίνεται κουθέντα,
καθ' ὅτι ὅλη μέρα μέσα στὰ νερά

Τὰ εὐδυμα τῶν δικαστηρίων

Ἐαρινή πνοή

τοῦ κ. Μιμ. Ψαθ.

καὶ τὴν σκάφη. Ρῶτα καὶ περὶ ἐλ-
λόγου του, ἐρωτᾷ κατ' ὀλοκλη-
ρίαν!

—Καλὰ, κάτσε κάτω!

—Εὐχαριστοῦμεν...

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως:

Ἐπῆγε ἡ κυρία μὲ τὴν ὑπηρετρί-
α τῆς νὰ ψωνίσουν παπούτσια. Ἀλλὰ,
τὸ δουλκὸν ὅπως ὅλα τὰ θηλυκὰ τῆς
ἐποχῆς ἀκολουθώντας τὴν μόδον τοῦ
ἐξακλῶματος ἐφθασε εἰς τὸ κατὰ-
στημα καὶ ἀπλῶσε γυμνὸν τὸν πόδα.

Ἀς μὲ φυλάξῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ κακολο-
γίαν! Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ μόδα τῆς γυ-
μνῆς γάμπας ποὺ μὲ τὸσον φανατι-
σμὸν ἀκολουθοῦν τὰ θῆλεα κατὰ τὰ
τελευταία ἔτη, ἐκθέτει εἰς πολλοὺς
κινδύνους ὀχι μόνον τὴν αἰσθητικὴν,
ἀλλὰ καὶ τὴν ὁσφρησιν τοῦ πλησίον.

Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι τὴν ἐαρινὴν
πνοὴν εἰς τὴν γραφικὴν μας χώραν
τὴν φέρνουν ὀλιγώτερον τὰ ρόδα
καὶ περισσότερο τὰ κάτω ἄκρα τῶν
Ἑλλήνων. Δὲν θὰ εἰδοποιηθῇ καλῶς.

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

—Μοῦ ἦλθε κατὶ σὺν ἰατῇ...

“Αν θέλετε να ξαναβιώσετε...

θεραπεύσατε τὰ νεύρα σας!

Ως τώρα, ξέραμε ότι ο άνθρωπος ξαναβιώνει, όπωςδήποτε, με την μεταμόσχευση ώριμων αδένων των πιθήκων ή με μία καλή ορμονοθεραπεία. Να που τώρα ένας Αμερικανός σοφός, λέγει ότι βάσις της υγείας του ανθρώπου και παράγων της άκμης του είναι το νευρικό του σύστημα, και συγκεκριμένας το μέγα συμπαθητικό νεύρο. Μία καλή θεραπεία του συστήματος αυτού μπορεί να κάνει θαύματα. Ας δούμε πώς έννοει τη θεραπεία αυτή ο Αμερικανός δόκτωρ.

Ο άνθρωπος έχει την ηλικία των ερτηρών του λέγει η επιστήμη και ο καλύτερος τρόπος να εξετάσετε την κατάσταση των αρτηριών ενός ανθρώπου είναι να του πάρετε την πίεση. Όταν η πίεση είναι ύψωμένη, σημαίνει ότι οι αρτηρίες έχουν γεμίσει από κατακάθια χολεστρίνης και από άλλα άβυστου και, συνεπώς, δεν μπορούν να λειτουργούν κανονικά.

Ο αντίκτυπος της καταστάσεως αυτής είναι άμεσος στην καρδιά, στα νεφρά, στον εγκέφαλο.

Σημειώθηκαν περιπτώσεις κατά τις οποίες, μία σύνομη αύξηση της αρτηριακής πίεσεως, είχε ως επακόλουθο ένα κεραυνόβολο γήρας.

Ανδρες, ο έλη τους την άκμή, παρουσίασαν μέσα σε λίγους μήνες όλα τα συμπτώματα του γήρατος. Η επιστήμη απέδειξε άνικανη μπρός στην παράξενη αυτήν ιδιοτροπία της φύσεως.

Θα σας αναφέρω ένα παράδειγμα τέτοιου μαρτυρίου, με όλα τα ενδιαφέροντα, τα καταπληκτικά μάλλον, που έπικολούθησαν.

Τον Νοέμβριο του 1933 έφερναν στο νοσοκομείο της Ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου του Μίτσιγκαν, στην Αμερική, ένα νέο 29 ετών, η πρώτη εξέταση του οποίου έδειχνε ότι είχε πάθει έγκεφαλικό απόστημα. Ήταν αξιολύπητος ο νέος αυτός: ή όψη του ήταν όψη ενός καχεκτικού γέρου και μόλις μπορούσε να σταθή στα πόδια του. Ύπέφερε από δυνατό πονοκέφαλο και ή δρασή του είχε τόσο εξασθενήσει που δεν μπορούσε να μετρήσει τα δάχτυλα των χεριών του, από απόσταση μισού μέτρου.

Όταν οι γιατροί τον εξέτασαν καλύτερα, διαπίστωσαν ότι όλα αυτά τα παθολογικά συμπτώματα δεν μπορούσαν να αποδοθούν σε μία έγκεφαλική ανωμαλία. Βρήκαν απεναντίας ότι το κακό ήταν στις αρτηρίες του αρρώστου, οι οποίες είχαν γηράσει πρόωρα και οι οποίες μάλιστα, σε μερικά μέρη είχαν τόσο φθαρή, ώστε να ήταν έτοιμες να σπάσουν! Το Ιατρικό συμβούλιο που είχε συγκροτηθή, απέφανε ότι δεν υπήρχε καμία έλπις για τον αρρώστο αυτό και έπρεπε να σταλή σπίτι του να πεθάνη ήσυχα.

Κάποιος, όμως, από τους γιατρούς, χειρουργός, πήρε τότε τον λόγο και είπε:

—Αφού αναγνωρίζετε ότι ο άρρωστος μας είναι καταδικασμένος, έμπιστευθήτε τον σε μένα. Θα τον έ χειρήσω και φαντάζομαι να τον θεραπεύσω...

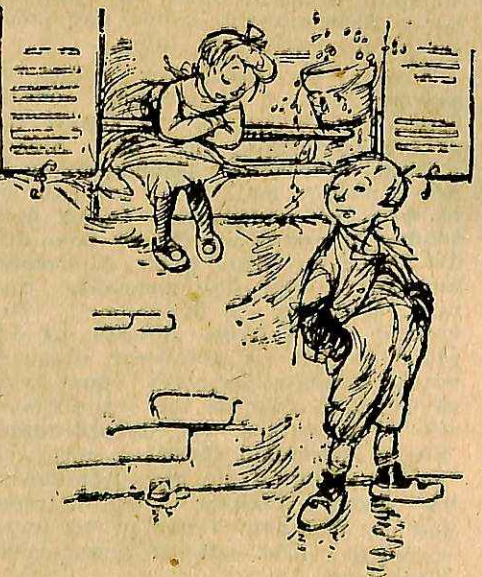
Οι άλλοι τον κύτταξαν έκπληκτοι, αλλά ο συνάδελφός των ήταν από τους πιο διακεκριμένους χειρουργούς της Αμερικής και έτσι τον άφησαν να έ χειρήσει τον έτοιμοθάνατο.

Ίδού, τώρα, ο συλλογισμός που ώδηγησε τον χειρουργό αυτόν στην απόφασή του να έ χειρήσει τον άρρωστο:

Η παθολογική σκλήρυνση των αρτηριών, ή οποία εκδηλώνεται με την υπέρταση, επιβάλλει στην καρδιά μία προσπάθεια ανόρθωσης συντριπτική. Για να εξασφαλίσει την κυκλοφορία του αίματος στις αρτηρίες ή καρδιά, ή οποία, όπως ξέρουμε, παίζει στον οργανισμό τον ρόλο άντλιας, πρέπει να καταβάλει τόσο πιο μεγάλη προσπάθεια, όσο ολιγώτερο ελαστικές είναι οι αρτηρίες. Όπως ξέρουμε όμως τα τοιχώματα των αρτηριών κινούνται από τα νεύρα του μεγάλου συμπαθητικού συστήματος, το οποίο αντιθέτως προς το έγκεφαλονωτιαίο σύστημα είναι τελείως ανεξάρτητο από την ένσυνείδητη ζωή μας.

Σε μερικά άτομα τυχαίνει για λόγους τους οποίους δεν ξέρει ακόμη καλά-καλά ή επιστήμη, ή λειτουργία του συμπαθητικού συστήματος να είναι διαταραγμένη. Δηλαδή είνε υπερβολικά ευαίσθητο το νευρικό αυτό σύστημα, και ή ευαίσθησία του αυτή έπηρεάζει τις αρτηρίες εις τρόπον ώστε να συστέλλονται αυτές ακανόνιστα. Έτσι, ή ποσότης του αίματος που έξαποστέλλουν σ' όλα τα μέρη του σώματος, δεν άρκει πια για να τ' θρέψη και το σώμα φθίνει, γερνά και στο τέλος πεθαίνει.

Ο χειρουργός μας, λοιπόν, σκέφθηκε

ΑΦΕΛΕΙΑ

—Γι'αυτά, ή μαμά μου μάς άγόρασε (θές ένα καινούργιο μαρότ!...

—Ευτυχισμένοι που είστε! Έμεις ή μαμά μας δεν έχει λεφτά. κι' έτσι τὰ κάνε μόνη της...

δτι, αποκόπτοντας ένα μέρος του συμπαθητικού συστήματος, θα μπορούσε να εξασθενήσει την επίδρασή του στα τοιχώματα των αρτηριών και να τονώσει έτσι την λειτουργία τους, να τις κάνει πιο ελαστικές.

Τώρα γιατί αυτή ή κατάσταση του νευρικού συστήματος;

Γιατί δηλαδή αυτή ή περέντασή του μέχρι του σημείου αυτού επιφέρει έμμέσως τον θάνατο;

Οι λόγοι πρέπει να αναζητηθούν στον πολιτισμό μας και τους σημερινούς έν γένει όρους της ζωής, οι όποιοι είναι πολύ διαφορετικοί από εκείνους στους οποίους ήταν συνηθισμένος ο άνθρωπος προπολεμικώς.

Άλλοτε, την έποχή που ή δύναμις των χεριών και ή ευκινησία των ποδιών έπαιζαν κεφαλαίωδη ρόλο στην ζωή του ανθρώπου, δουλειά του συμπαθητικού συστήματος ήταν να κινή όσο χρειάζεταν τις αρτηρίες του στομάχου και να διευκολύνει την κυκλοφορία του αίματος στους μύς των χεριών και των ποδιών.

Άλλα άν τότε ή εργασία αυτή του συμπαθητικού συστήματος ήταν ωφέλιμη στον άνθρωπο, δεν συμβαίνει και σήμερα αυτό. Μπορεί κανείς να ζήσει χωρίς σοβαρές διαταραχές, και χωρίς μερικά από τα νεύρα αυτά. Ξεκινώντας από την έ χειρήσει τον έτοιμοθάνατο. Αντικειμενικός του σκοπός ήταν να αποκόψη τα περιττά νεύρα που είχαν προκαλέσει αυτή την κατάσταση στον οργανισμό του αρρώστου. Τον έ χειρήσε, λοιπόν, πρώτα από το δεξιό μέρος αποκόπτοντας πολλά νεύρα κοντά στην σποδυλική στήλη και τους πνεύμονες.

Η έπιτυχία υπήρξε πλήρης και ένεσθάρρυνε τον χειρουργό να κάνει μετά μία έβδομάδα και μία δεύτερη έ χειρήσει στο άριστερό μέρος αυτήν την φορά.

Μετά τρεις μέρες, ο χειρουργός καλούσε τους συνάδελφους του να διαπιστώσουν το αποτέλεσμα: ήταν αυτό σ' αλήθεια καταπληκτικό. Οι γιατροί δεν πίστευαν στα μάτια τους. Ο έτοιμοθάνατος είχε τελείως μεταμορφωθή. Μετά 25 μέρες ήταν κιόλας σε θέση να βγεί από το νοσοκομείο και να ξαναρχίσει να εργάζεται.

Ήταν μία πραγματική νεκράνσταση!

Από τότε έγιναν και άλλες παρόμοιες έ χειρήσεις, οι όποιες, βέβαια, δεν έδωκαν, όλες, τα αποτελέσματα της πρώτης, αλλά πάντα κατέληξαν κι' αυτές σ' α θετική έπιτυχία, έστω και σχετική, που ήταν, βέβαια, προς όφελος των αρρώστων.

Όπως και άν έχουν, όμως, τα πράγματα, ένα είναι βέβαιον: Ότι ή ανανέωση του οργανισμού διά του νευρικού συστήματος δεν είναι πια ουτοπία και ότι εις προσεχές μέλλον, θα είναι ή νέα μέθοδος εις χρήσιν όλων, χωρίς να στοιχίζει εκείνο που στοιχίζουν τώρα οι έ χειρήσεις μεταμοσχεύσεως με αδένες πιθήκων.

ΤΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

11ία ρωμαντική ιστορία

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΙΖΑΜΠΕΤΤΑ ΤΖΕΡΑΛΔΙ

Η πόρτα του θεωρείου άνοιξε άπτόμα και μία γλυκεία γυναίκα κεία φωνή είπε:

—Δέν είμαι μόνη: μήπως σάς ένοχλώ;

Ο μηχανικός Άλφόνσι σηκώθηκε και πήγε να υποδεχθή την φιλενάδα της γυναίκας του.

—Δέν μάς ένοχλείτε, Κλαρέττη. Είμαστε πολύ ευτυχείς που βρίσκεσθε λίγο μαζί μας.

—Σας φέρνω έναν φίλο είπε εκείνη, παραμερίζοντας για να περάσει ο νέος. Ένα φίλο, δειλό σαν παιδάκι. Μόλις πήρε το δίπλωμά του κι' δνομάζεται Τόμ Κόρδοβα. Πλησιάστε, Τόμ, να σάς συστήσω στην καλλιτέρή μου φίλη. Να ένας άνδρας που πρέπει ν' άρχισή τη ζωή του και θέλει να διασκεδάσει... Άκούσατε, μηχανική, θέλει να διασκεδάσει ο νέος! Άλήθεια, πεθαίνω της δίψας. Το βασιλείο μου για μία... πορτοκαλάδα! Με συνοδεύετε, Άλφόνσι;

—Μήπως είναι καμιά σκηνοθεσία; ρώτησε ο μηχανικός προσφέροντας το μπράτσο του στην Κλαρέττη. Μήπως θέλετε να μέινετε μαζί μου για να τους άφήσετε μόνους;

—Είναι σκηνοθεσία, Άλφόνσι, προς όφελός μου όμως. Θέλω να μέινω μόνη μαζί σας. Μην νομίζετε πως κάνω ψυχικά στις φίλες μου Άλφόνσι, ο Τόμ είναι όμως παιδί. Κι' ή Λουίζα είναι άπ' όλες όσες ξέρω, ή γυναίκα που άγαπά περισσότερο τον σύζυγό της.

Και γυρνώντας προς την Λουίζα:

—Θα έπιστρέψουμε άμέσως, άγάπη μου της είπε. Άν δέν φερθή σαν άνθρωπος ο Τόμ, να τον πετάξω έξω με τις κλωτσιές!

Όταν έφυγαν, ή Λουίζα άναστέναξε με άνακούφιση και γυρνώντας μ' ένα χαμόγελο στον Τόμ:

—Θέλετε να μέινετε λίγο μαζί μου; τον ρώτησε.

—Θα ήθελα να με συγχωρήσετε, κυρία μου. Ίσως φάνηκα άδιάκριτος κι' άπερίσκεπτος, ήθελα όμως να συστηθώ σε σάς. Διάλεξα τον άπλοώτερο τρόπο! Χρησιμοποίησα μία κοινή γνωριμία μας.

—Γνωριμία ένοχοποιητική, όμως: γιατί δέν υπάρχει πιο ξεμυαλισμένη γυναίκα άπ' την Κλαρέττη.

—Τι σημασία έχει; Κανείς δέν ξέρει, ούτε καν αυτή ή Κλαρέττη, πως γνωρίζομαστε εδώ και τέσσερις μήνες.

—Τι έκανε, λέει; άπόρησε ή Λουίζα.

—Τέσσερις μήνες τώρα ζω κοντά σας, σαν σκία σας, κυρία μου... Άλήθεια, δέν με προσέξατε ποτέ; Σας παρακολουθούσα όσες φορές μπορούσα. Γνωρίζω τις συνήθειές σας, ξέρω τι ώρα κοιμάστε και τι ώρα ξυπνάτε. Άν δέν προσέξατε την έπιμονή μου να σάς παρακολουθώ πρέπει να έκτιμήσετε την διακριτικότητά μου.

—Είμαι γυναίκα υπερβολικά άφορημένη, είπε ή Λουίζα, και με συγχωρείτε άν σας έξομολογούμαι πως άπόψε σας βλέπω για πρώτη φορά.

Έκείνος την κύτταξε μ' ευγνωμοσύνη για τ' όνειμα της αυτό που ήταν σαν νάλεγε ότι φοβόταν κι' ήταν και μία άπόπειρα να άμυνθή. Έσκυψε

κοντά της με τ' ό πρόσωπό του σχεδόν στον ώμο της. Ένοιωσε την θερμή και την ευωδιά της.

—Μήπως θέλετε να σάς πω που σάς συνάντησα για πρώτη φορά; την ρώτησε ψιθυριστά.

—Όχι. Προτιμώ να μην τ' ξέρω.

Πρό πάντος όμως προτιμούσε να βρίσκεται ο νέος μακριά της. Η παρουσία του στο πλευρό της ήταν σαν μία άπειλη έναντίον της συζυγικής γαλήνης της.

—Είμαι βέβαιος πως θα θυμάστε συνεχίσε εκείνος. Σας συνάντησα στον άνοπώλη της όδου Μανζόνι. Διαλέγατε γαρύφαλλα και με κυττάζατε σαν να θέλατε να πάρετε και την γνώμη μου. Έκείνη την μέρα, σάς έστειλα λευκά τριαντάφυλλα που έσεις τὰ χαϊδέψατε με μίαν ωραία χειρονομία που δέν θα ξεχάσω ποτέ.

—Όστε δικά σας ήσαν εκείνα τὰ άνώνα λουλούδια; Και τάλλα που έλαβα άργότερα;

—Μάλιστα: όσα λευκά τριαντάφυλλα λάβατε ήσαν δικά μου. Με συγχωρείτε άν με την άποκάλυψή μου αυτή σάς φέρνω στην άνάγκη να μ' ευχαριστήσετε.

—Μήπως έπιμένετε να σάς ευχαριστήσω;

Ήταν και οι δυο πολύ συγκινημένοι.

—Θα είναι ή πρώτη υποχώρηση έκ μέρους σας.

Τους διέκοψε ο έρχομός της Κλαιρέττης με τον Άλφόνσι. Ο Τόμ υποκλήθηκε, φίλησε τ' ό χέρι της Λουίζας κι' είπε δυνατά σαν να άπάγγελλε τ' ό μάθημά του:

—Με συγχωρείτε, κυρία μου, άν σας έκανα να πλήξετε.

Και πρόσθεσε ψιθυριστά:

—Είμαι έρωτευμένος... τρελλά έρω: τευμένος μαζί σας... Άν μ' άγαπάτε κι' έσεις λίγο, να μου τ' πητε...

Κι' έφυγε βιαστικά με την Κλαιρέττη, άφ' ό έσφιξε τ' ό χέρι του μηχανικού.

—Πρέπει να όμολογήσει πως ή φίλη σου γίνεται κάπου-κάπου άνυπόφορη, είπε ο Άλφόνσι στην γυναίκα του. Δέν κάθισε ήσυχη ούτε στιγμή και μου σύστησε καμιά δεκαριά πρόσωπα... άχρηστα όλωσδιόλου!

Σώπασαν: Η παράσταση άρχισε. Όταν έσβυσαν τὰ φωτά, ή Λουίζα έψαξε μέσα στην πλατεία να βρή τ' ό κάθισμα του Τόμ και τον άνακάλυψε εύκολα στην πρώτη σειρά. Ο Τόμ την κύτταξε με πόθο. Τ' όν λυπήθηκε και τ' ό χαμογέλασε.

«Άν μ' άγαπάτε κι' έσεις λίγο να μου τ' πητε, συλλογίστηκε ή Λουίζα, έπαναλαμβάνοντας μέσα της τὰ λόγια του. Εύκολο είναι να τ' ό πη κανείς... αλλά έλα που είναι στην μέση ο σύζυγός μου, ή φίλη μου, ή τιμότης μου... Κι' είμαι και δέκα χρόνια μεγαλύτερη του, θα φάνωμαι σίγουρα γελοία...»

Τ' ό κάθισμα του Τόμ δέν βρισκόταν μακριά. Η Λουίζα τ' ό πήρε άπόφαση. Έσκυψε άπ' τ' ό θεωρείο και χωρίς να την άντιληφθή ο σύζυγός της, κούνησε καταφατικά τ' ό κεφάλι της προς τ' ό μέρος του Τόμ που την κύτταζε με άγωνία. Ο νέος έβγαλε ένα στεναγμό άνακούφισεως. Και σ' ό διάλειμμα, ή Λουίζα βρήκε τ' όν τρόπο να δώση ένα ραντεβού στον Τόμ, λέγοντας δυνατά σ' έναν φίλο τ' ό συζύγου της πως στις ένδεκα της έπομένης θα πήγαινε σ' ό πάρκο.

Στις έντεκάμιση, ακόμα δέν είχε φανή ή Λουίζα. Έκείνος είχε άρχισει να σουλατσάρη, νευρικός. Ένοιωσε πόνο στις κλειδώσεις του. Δώδεκα παρά είκοσιπέντε, «Είμαι μία κοκέττα», σκεπτόταν. Μοι είπε πως μ' άγαπά. Μόνο μ' ένα κούνημα τ' ό κεφαλιού, είναι αυτό άρκετό. Άφ' ό ξέρει πως την περιμένω, γιατί, δέν έρχεται; Γιατί θέλει να ύπόφρω; Έότερα μετανοούσε που είχε άμφιβάλλ-

ΣΟΝΙΑ ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ρελλοκόριτσο!

«Έτσι φώναζαν την Σόνια, απ' τα μικρά της χρόνια, γονείς, συγγενείς, γνωστοί, φίλοι... Τι ζωηρό κορίτσι, τι πειρακτήριο, τι μαρτύριο για την καυμένη την μητέρα της που δεν μπορούσε να βρή ησυχία με τα τρελλοπαίνιδα της κόρης, τι αγωνία για τον πατέρα της που την έβλεπε συνεχώς σάν... Δαυκλειο σπάθη κρεμασμένη άπάνω απ' την διδασκαλική γαλήνη του...»

Σε όλη την Σεβαστούπολη—όπου ανατράφηκε και συγχρόνως... έδρασε μικρό κοριτσάκι η Σόνια—δταν γινόταν καμιά αδέσποτος πράξη, κανένα ατιμώρητο αδίκημα, δεν έλεγαν: «Ζητήσατε την γυναίκα», αλλά πιά θετικά: «Ζητήσατε... την Σόνια!». Ποιος κρέμασε—λ. χ.—κουδούνια στην ούρα της γάτας κι' αναστατώθηκε δλόκληρη η γειτονιά απ' τις κωδωνοκρουσίες; 'Η Σόνια!

Ποιος ζωγράφιζε καραγκιοζάκια στον μαυροπίνακα την ώρα του μαθήματος, εκεί που περίμενε ο καθηγητής των Μαθηματικών να του σχεδιάση ένα Ισοσκελές τρίγωνο; 'Η Σόνια!

Πώς να ήμερέψη αυτό το αγριοκάτσικο; 'Επρεπε να δοθί κάποια διέξοδος στην ζωηρότητα της μικρής Σόνιας. Κι' η διέξοδος αυτή, εύτυχως, δόθηκε σύντομα, γιατί αλλοιώς η Σόνια δεν θα περνούσε καθόλου καλά με την άπαλή μέν, αλλά και... τσουχτερή συγχρόνως παλάμη της κ. Κουρτίδου, που έρχοταν συχνά σε επαφή με τα μάγουλα της κόρης της!

Πώς δόθηκε αυτή η σωτηρία διέξοδος; 'Ε λοιπόν η κ. Κουρτίδου, όταν δεν είχε να ασχοληθί με το νοικοκυριό του σπιτιού, καθόταν στο πιάνο... Τά δάχτυλά της έτρεχαν εύκλινα άπάνω στα πλήκτρα, ξεχύνοντας κύματα μελωδίας... Θαύμα: η Σόνια, ακούγοντας την μουσική παρατούσε σύζυγες... τις άταξιες, και καθόταν φρόνιμα—φρόνιμα σε μια γωνιά, ν' ακούη τις γοητευτικές φωνές που έβγαιναν μέσα από το πιάνο. Καλά λένε πως η μουσική μπορεί να εξημερώση και αγρίους ακόμα: αφού κατάρθωσε να φρονιμέψη το πιά ανήσυχο, το πιά ανυπότακτο πλάσμα του κόσμου! 'Η μικρή Σόνια γοητευόταν απ' τη μουσική και μπορούσε ώρες δλόκληρες να μείνη καρφωμένη στην ίδια θέση ονειροπολώντας, με τα μάτια χαμένα μέσα στα θολά πέπλα ενός υπερκόσμου δράματος...

Ήταν εύτυχισμένη... 'Η μουσική μιλούσε, με την μυστηριώδη δύναμη του υποσυνειδήτου, στίς αίσθήσεις και στα συναισθήματά της, πότε την έκανε να νοιώθι μια γλυκειά κι' ανακουφιστική μελαγχολία, πότε η μικρή κυριεύοταν από μια τρελλή χαρά που ξεσπούσε σ' έναν αυτοσχέδιο χορό...
□ □

Ντάνσιν-ρεστωράν «Νιού· Άγγλετέρ», πλατεία Συντάγματος... Πριν από λίγα χρόνια...

«'Η δρχήστρα Παπαδοπούλου παίζει στο κέντρο. Χορός και τραγούδι. Στο τραγούδι, ξεχωρίζει μια κοντή, καστανούλα, με τσαχπίνικα μάτια και μαλλιά χτενισμένα νοικοκυρίστικα.

Σάν γνωστή μοιάζει αυτή η ντιζέζ! Καλέ, είναι η Σόνια! Το πειρακτήριο που έκανε άβιατο τον βίο των κατοίκων της Σεβαστούπολης, έχει έξελιχθί! Έγινε η αντιζέζ Σόνια Κουρτίδου, που τραγουδά σε κάμποσες γλώσσες—παρακαλώ! Τα ντουέττα τα τραγουδά μαζί με τον διαλεγτό μπάσσο Τότη Στεφανίδη κι' οι δύο τους έχουν τόσο επιτυχία! Το πιά νόστιμο ήταν, ότι την πρώτη φορά που πήγε να τραγουδήση δοκιμαστικά μπροστά στον Ιδιοκτήτη του ντάνσιν-ρεστωράν, η Σόνια ένοιωσε ένα φοβερό τράκ που την έκανε να χάση τα λόγια της και την φωνή της... Απ' τις πρώτες «μπαττούτες» ο άργότερα έργοδότης της είπε στον Θεόδωρο Πα

Σόνια το τρελλοκόριτσο.

παδόπουλο, διευθυντή της ορχήστρας:

—Κράτα μόνο τον Στεφανίδη... δχι την δεσποινίδα...
Φαντασθήτε: να κόνης ντεμπούντο με μίαν άποτυχία!

Εύτυχως που ο Παπαδόπουλος ήξερε την δουλειά του καλλιτέρα από κάθε άλλον. Κράτησε την Σόνια κοντά του ώπου ηρθε μέρα να αναγνωρίση ο Ιδιοκτήτης του «Νιού Άγγλετέρ» πως δεν πρέπει ποτέ κανείς να διάζεται να εκφέρη κρίση. Πρό παντός, όταν πρόκειται για καλλιτένιδα που σπουδάζει χρόνια—κι' δχι από διλετταντισμό!

□ □
«Απ' τη νέγκαταστασή της στην Ελλάδα η οικογένεια Κουρτίδου δει είχε όλες τις ανέσεις που είχε άλλοτε στην Ρωσία. Πέρασε δύσκολες στιγμές, όπως όλοι οι πρόσφυγες. Ο κ. Κουρτίδης όμως, πεπειραμένος καθηγητής της Γαλλικής, κατάρθωσε σιγά-σιγά, σάν καινούργιος Φοίνιξ, να αναγεννηθί απ' την τέφρα της ή κατα

στραφείσα οικογένεια! 'Η Σόνια πάλι δεν έννοουσε να κάθεται με σταυρωμένα χέρια. Πρώτα απ' όλα, μπήκε στο «Εθνικόν Ώδειον» όπου φοίτησε έξη δλόκληρα χρόνια! Πιάνο και τραγούδι.

Άργότερα, την κυρίευσε το δαιμόνιο του πάλκου. Τι όμορφο πράγμα, να σε χειροκροτούν εκατοντάδες ακροατών, να κρέμονται στα χείλη σου, να σ' έρωτεύονται, να σου έκδηλώνουν την φλόγα τους...

Το θάπτισμα του... τραγουδιού το παίρνει, καθώς έγραφα, με τον Παπαδόπουλο. Άργότερα, οι Άθηναίοι την χειροκροτούν, συμπαθί εμφάνιση γεμάτη βροσιά, νειότη και τσαχπινιά, στο «Ζέπελιν», στην «Φέμιννα», στην καλοκαιρινή «Στρέλνα»...

□ □

«'Η άλλοτε άτίθασση Σόνια δεν άργεί να γίνη φίρμα στην «Ελλάδα...». Στην Καλαμάτα, όπου τραγουδά, είναι θαυμαστής της δεν την αφήνει ησυχία με τις έρωτοτροπίες του! Και να ήταν τουλάχιστον κανένας δημοφους ή κανένας που να ξεχωρίζη! Αυτός, μάτια μου, μοιάζει με... νεκροκεφαλή! Την κυνηγά με έρωτικές έπιστολές, γεμάτες πύρινον αίσθημα και... άνορθογραφίες, με το μπιστούνι στο χέρι και με τρικυμίες πόθων μέσα στα στήθη! Της έξαπολύει σάν μύδρους... αιτήσεις εις γάμον!

Βρίσκει τέλος τρόπο να τον ξεφορτωθί η Σόνια:

—Θέλεις νάμαστε καλοί φίλοι; τοθ λέει. Θα σου κάνω και δώρο αυτό το καθρεφτάκι: κύτταξε μέσα τα μούτρα σου... κι' αν θέλεις έπαναλαμβάνεις την αίσθησή σου!

Εύτυχως τα πράγματα σταμάτησαν ως εκεί...

□ □

Στο τελευταίο τουρνέ που έκανε στην Αίγυπτο, η Σόνια είχε μεγάλη επιτυχία με το ρεπερτόριό της: «Είμαι άργα...», «Θάρρη μια μέρα», «Καμπίνες», καθώς και τα τραγούδια του Παπαδοπούλου. Εκείνο όμως που την έκανε πιά δημοφιλή, ήταν το περιφημο φόξ-τρότ «Ερηνάκι»:

«'Ερηνάκι, 'Ερηνάκι,
δταν θγαίνης το πρωί
και πηγαίνεις εις την δούση
μήν σου σπάσουν το σταμνί...»

Άφου στίς διάφορες πόλεις που πήγαινε, η καλλιτέχνις έβλεπε στον δρόμο ανθρώπους να την χειρετούν και να της λέγουν ένθουσιασμός:

«Καλώς μάς ήλθες, 'Ερηνάκι!».

□ □

Τελευταίως, φαίνεται πως η Σόνια έχει αλλάξει πολύ. Αίτια κι' άφορμή η ΕΡΩΣ. Τι τα θέλετε; Παντού ρίχνει τα βέλη του ο ξανθός γυιός της Άφροδίτης! 'Η Σόνια—πάλι καλά!—αχέδον τή γλύτωσε γιατί τα βέλη την ήσαν εξοπλιστά! Και διαβαθμίζει το αίσθημα!

Φιλία—η πρώτη άνωμαλία.
Έρως—λόγια του άεργου.
Γάμος—θύματα... άμμος!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΜΕΡΙΑΝΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Ο «Αρχηγός» που βρίσκεται επί κεφαλής του άγώνος της αμερικανικής αντιστασιακής, καλεί τον ντέντεντ Ρέις Ούιλλιαμ να βοηθήση την οργάνωσή του έναντιον μιας ομάδος κατασκόπων που διευθύνεται απ' τον Μάρκ Γιάρροου και τον κόμητα Γέντο. Σύντομος του κόμητος Γέντο είναι η Φλόρενς Ντράμοντ, η έπονομαζόμενη «Φλόγα», άλλοτε έρωμένη του Ρέις Ούιλλιαμ, μιά γυναίκα πολύ ώραία. Ο «Αρχηγός» κατορθώνει να άμύνεται κατά των ένεργειών του Γιάρροου και του Γέντο χωρίς στον «Κατάσκοπο άρ. 7» που του φανερώνει τα σχέδια, και τα μυστικά των. Ο Γιάρροου ανακαλύπτει πως ο «Κατάσκοπος άρ. 7» δεν είναι άλλος απ' την «Φλόγα» κι' έτοιμάζεται να το άποκαλύψη στον κόμητα Γέντο. Έπεμβαίνει όμως ο Ρέις Ούιλλιαμ, οδηγούμενος απ' την

«Άλντα, την φίλη του Γιάρροου που τον ρίχνει στα δίχτυα του έραστού της, άπάνω στο γιούτ «Φλόγα». Έπακολουθεί μιά τρομερή σσηνή, κατά την όποιαν ο Ούιλλιαμ σκοτώνει τον Γιάρροου και τον μαύρο σωματοφύλακά του, και παίρνει κατόπι την «Άλντα και φεύγει, αφήνοντας την Φλόγα μόνη με τον άντρα της, κόμητα Γέντο, που έχει φθάσει εν τώ μεταξύ. Έπακολουθεί συνάντησις του Ούιλλιαμ με την Φλόγα, και τον «Αρχηγό». Μιλούν για τον άγώνα έναντιον των κατασκόπων. Έπακολουθεί μιά διατέρα συνομιλία του Ρέις με την Φλόγα, κατά την όποια αυτή έφηγει γιατί παντρεύτηκε τον κόμητα Γέντο. Ο Ούιλλιαμ την άγαπά τώρα πιά τρελλά.

Ένθ όμως την άγαλιάζει, μπαίνει ο «Αρχηγός» παραγμένος και τους αναγγέλλει ότι άπήγαγον την «Άλντα, την κόρη του γερουσιαστού. Ο Ούιλλιαμ δεν χάνει καιρό και τρέχει εις συνάντησιν του κόμητος.

14.

('Η συνέχεια)

ά νέβηκα και σε λίγο βρέθηκα μπροστά στο διαμέρισμα του κόμητος. Καθώς άνοιγε η πόρτα μπροστά μου δυο άνδρες που έβγαιναν απ' το δωμάτιό τους και που σιωπηλά τοποθετούνταν φρουροί.

«Ο τελευταρχης με άνήγγειλε, άνοιχοντας μιά πόρτα:

—Ο κ. Ούιλλιαμ, κ. κόμητι

«'Η πόρτα ξανάκλεισε κι' ο κόμης Γέντο σηκώθηκε με την μεγαλύτερη έγκαρδιότητα απ' την πολυθρόνα όπου ήταν ξαπλωμένος. Χαμογελώντας μου έδειξε ένα κάθισμα. Έγώ έμεινα δριβιος. Αυτό έξέπληξε τον κόμητα.

Τού έδειξε στην άλλη άκρη του σαλονιού ένα κιτρινόμουρη που στεκόταν με θλιμμένο ύφος κοντά στο παράθυρο.

Θα ήταν προτιμότερο να είμαστε μόνοι μας! είπα.

«Ο κόμης κούνησε το κεφάλι του.

—Είμαστε μόνοι, κ. Ούιλλιαμ. Όλομόναχοι. Ο Χάσια είναι τάφος. Τώρα, αν έχετε άντιρρήσεις για την παρουσία του...

—Δεν πειράζει. 'Ηρθα εδώ για υποθέσεις.

—Το ήξερα πως θάρχόσασταν κ. Ούιλλιαμ. Άργήσατε, μάλιστα. Μισή ώρα σάς περιμένο.

«Αποφάσισα να μιλήσω καθαρά και ξάστερα.

—Αν συμφωνήτε, είπα, άς τελειώνουμε μιά για πάντα με όλα αυτά τα αινίγματα και τα μυστήρια. Μ' άρέσουν οι καθαρές κουβέντες. Γιατί με περιμένετε;

«Αφισε να του πείση το μονόκλ του.

—Γιατί; είπε. Είναι άπλούστατο. 'Ηρθατε σ' αυτό το ξενοδοχείο πριν από λίγο καιρό για να άπειλήσετε τον Μάρκ Γιάρροου. Άλήθεια... πότε είχατε έρθει; 'Α, ναι, όταν ο «Αρχηγός» έχασε την κορούλα του. Σήμερα...

Διεκόπη και γέλασε.

—Στ' άληθινά, θάλεγα κανείς πως παίρνετε την «Πριγκίπισσα Μαίρη» και ίδίως το διαμέρισμά μου, για γραφείον άπολωθέντων... προσώπων!

—Μάλλα λόγια άναγνωρίζετε ότι κλέψατε την κόρη του γερουσιαστού Ντρεβιμουντ, την «Άλντα;

—Δεν μ' άφίσατε να τελειώσω. Με ρωτήσατε γιατί σάς περιμένα; 'Ε λοιπόν, κ. Ούιλλιαμ, είναι άπλούστατο: ήξερα πως αν ή μίς «Άλντα Ντρεβιμουντ» ήταν εις θέσιν να μού πη κάτι, θάρχόσασταν άμέσως. Πρό παντός αν ήταν κάτι που θα θέλατε να μίν το μάθω.

«Εσφίξα τις γροθιές μου και συλλογίστηκα. Άρα γε με την έπίσκεψή μου δεν είχα καταστήσει την θέση της νέας πιά άκεπτική;

Κι' όμως υποκρίθηκα.

—Τι θέλετε να έξηρ αυτή η μικρή που να με βλάβη έμένα; Ο πατέρας της όπηρε πελάτης μου κι' ήρθα εδώ μόνο και μόνο για να σάς βεβαιώσω πως η «Άλντα δεν είναι εις θέσιν να σάς δώση την πληροφορία που επιθυμείτε.

—Πληροφορία, όμως, που έσεις άσφαλώς υποπτεύεσθε!

—Ίσως να φαντάζομαι κάτι.

—Μά, άγαπητέ μου κ. Ούιλλιαμ και μόνη η παρουσία σας έδω δειχνει πως φοβόσαστε για τις άποκαλύψεις που μπορεί να κάνη δσον άφορά...

Σαναγύρισε το μονόκλ του συμπληρώνοντας:

—Άς πούμε... δσον άφορά τον «Κατάσκοπο άριθ. 7»!

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Απατάστε δλως δόλου. 'Ηρθα εδώ μόνο και μόνο για να μίν φαντασθήτε πως η κοπέλλα αυτή έξέρει τίποτα και την βασανίσετε για να σάς το άποκαλύψη.

—Μπορεί να λέτε άλήθεια, άπαράλλακτα όπως μπορεί και να ζητάτε να με έξαπαθήσετε. Μήπως έχετε την πρόθεση να με άπειλήσετε να με σκοτώσετε όπως κάνατε στον Μάρκ Γιάρροου;

Το βλέμμα του ήταν προκλητικό.

—Ίσως να μίν ήταν κακή η ιδέα σας, είπα άργα. Οι αιδώνες άντιγράφουν αλλήλους, το έξέρετε, κι' ο Μάρκ Γιάρροου έχει πεθάνει.

—Τώρα, δεν θα τολμήσετε να κάνετε άπόπειρα έναντιον μου. Αυτό δεν θα βοηθούσε σε τίποτα την νέα και θά ήταν πολύ επικίνδυνο και για σάς ακόμα.

«Εσκυφα προς το μέρος του.

—Και για σάς, όμως, είπα.

Το χαμόγελο δεν έσβυσε απ' το πρόσωπό του.

—Ούτε θα σάς κάνω λόγο για την τύχη που θα σάς περίμενε, αν είχατε την τύχη να φύγετε ζωντανός από αυτό το ξενοδοχείο. Γιατί πολύ φοβούμαι κ. Ούιλλιαμ, πως είσθε ένας από τους άνθρώπους που άσχολούνται μόνο με το παρόν και που δεν φροντίζουν καθόλου για το μέλλον. Μόνο που δεν έχετε κανέναν λόγο να με σκοτώσετε τώρα.

—Άς συμβή κακό σ' αυτή την κοπέλλα και θά άδη... η μάλλον έσεις δεν θά άδητε, άλλα οι συνένοχοί σας!

Κούνησε το χέρι του με περιφρονητικό ύφος.

—Κύριε Ούιλλιαμ, είπε, αυτές οι άπειλές ήταν καλές για έναν Μάρκ Γιάρροου. Κι' εκείνος φταίει που πήρε στα σοβαρά τις άπειλές σας άντι να τις περιφρονήση. Αυτό που θα σάς πω, τώρα, να μη σάς πειράξη. Ξέρω πως έσεις τον σκοτώσατε και πως είσθε πάντα πρόθυμος να σκοτώσετε. Μόνο που δεν θα σάς δώσω την ευκαιρία. Φύγετε από αυτό το διαμέρισμα άπειλώντας με, αν θέλετε, έγώ, άτομικώς θα άννοήσω αν ύπάρχετε στον κόσμο.

—Τι ένωείτε με το «άτομικώς»;

—Πώς άπλως θα επικηρύξω το κεφάλι σας. Μιά άμοιβή, για να κινήσω τον ζήλο όλων των έπαγγελματιών δολοφόνων που άφθονούν σ' αυτή την πόλη.

Χαμογέλασα κι' έγώ.

—Άφου είναι έτσι, όρίστε το ποσόν

Ένας λανθασμένος αριθμός

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΑΡΡΕ'Υ.

Κατοικούσα τότε στο Καρτιέ Λα-τέν κι' είχα για κηδεμόνα ένα μοναδικό θείο με το πορτοφόλι γεμάτο, που είχε κερδίσει μιά δολοκλήρη περιουσία παίζοντας στο Χρηματιστήριο, τις λίγες του οικονομίες. Είχε χαρακτήρα πολύ δύστροπο, και συνεπώς δεν είχα σχεδόν καμμία έλπιδα κληρονομίας.

Γι' αυτό δεν μπορούτε να φαντασθήτε πόσο παραξενεύτηκα όταν τόν είδα να έρχεται στη σοφίτα μου, και να κάθεται στη μόνη μου καρέκλα ένα άνοιξιότικο θράδυ.

Η έκπληξή μου μεγάλωσε όταν τόν άκουσα να μου λέγει σε τόνο άπο-τομο.

— Άκουσε, παιδί μου, έχω μιά μεγάλη χάρη να σου ζητήσω, έλπίζω να μη μου την άρνηθής.

— Ό,τι θέλετε θείε μου! έσπευσα να τού πώ.

— Ένας από τούς πιό στενούς μου φίλους, και πού τού είμαι καθυποχρωμένος, θέλει να παντρεύη την κόρη του, αλλά δύο έμποδια υπάρχουν σ' αυτό. Το πρώτο είναι πως το κορίτσι του δεν είναι όμορφο, το δεύτερο είναι ότι ο πατέρας έχει ένα τρομερό φόβο για τούς προκοθήρες. Μου έμπιστευθήκε λοιπόν τόν πόνο του, κι' έρχομαι άκριβώς, σε σένα, γιατί ξέρω ότι είσαι ένα παλληκάρι τίμιο, εργατικό, και χωρίς έγωισμούς. Θά παντρευ-τής αυτήν την κοπέλλα και θά σου δώσω έκατό χιλιάδες φράγκα άπ' την περιουσία μου, χωρίς να λογαριάσουμε τη διπλάσια προίκα πού θά σου φέρη η νύφη. Σ' άρέσει αυτό;

Βρισκόμουν σε μιά τόσο δύσκολο θέση πού δέχθηκα χωρίς κανένα δισταγμό.

— Είμαι σύμφωνος, θείε μου, άπήνησα. Πότε θά με παρουσιάσετε; Είχε προβλέψει αυτήν την έρώτησή μου, με σταμάτησε με μιά χειρονομία.

— Μη θιάζεσαι τόσο. Σου είπα ότι η κόρη του δεν είναι καμμιά καλλονή, αλλά δεν πρέπει να νομίζεις ότι είναι και κανένα τέρας. Είνε προικισμένη με μεγάλα πνευματικά προσόντα, πού το έξωτερικό της δεν σ' αφήνει να τά αντίληφθής με πρώτη ματιά. Γι' αυτό θρήκα κι' έγώ ένα μέσο να διορθώσω όλα αυτά. Ο παραφέντης σου έχει τηλέφωνο, δεν είναι έτσι;

— Μάλιστα, θείε.

— Και πάντα το πρωί θ' άργη νάρχεται στη δουλειά.

— Μάλιστα, θείε.

— Τότε τίποτε πού εύκολο να γνω-ρίσης την μέλλουσα γυναίκα σου, χωρίς να την δής. Από τώρα, λοιπόν, κάθε πρωί θά της μιλάς, και είμαι πεπεισμένος, πως σε λίγο καιρό θά είσαι γοητευμένος με την έξυπνάδα της και τη γλυκειά της φωνή. Θά ζητήσης τόν αριθμό 13-00. Έκείνη θά είδοποιηθί και θά σε περιμένη εις τό

άλλο άκρο τού σύρματος. Άλλά πρό πάντος πρόσεξε να μην ξεχάσης τόν αριθμό.

Την άλλη μέρα στο γραφείο περι-μένα μ' άνυπομονησία να φύγη ο προ-ιστάμενός μου για να τρέξω στο τη-λέφωνο. Εύτυχώς δεν περίμενα και πο-λύ. Και ή έξης συνομιλία άρχισε.

— Άλλο; αριθμός 13-00;

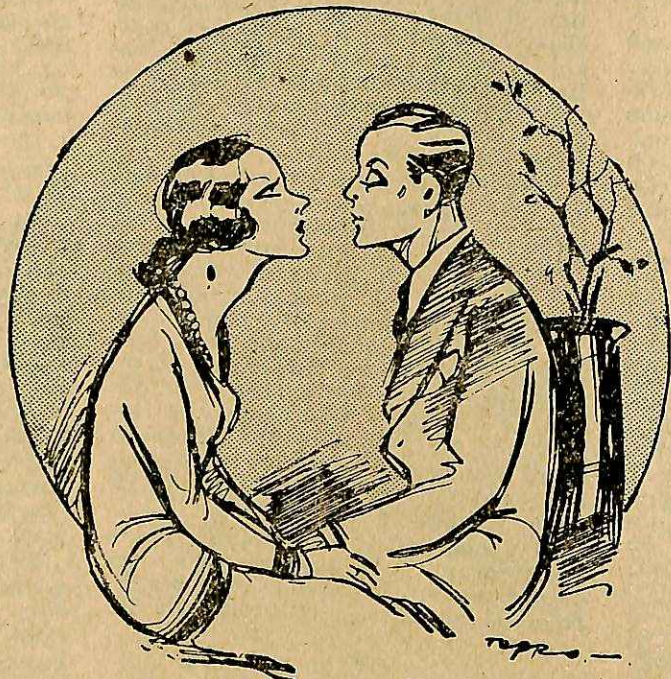
— Μάλιστα, κύριε. Ποιός όμιλει έ-κεί;

— Εγώ ό ίδιος.

— Ποιός είσθε;

— Άλλά είμαι έγώ, ό Μισέλ, ό άνε-ψιός τού θείου μου Ιουστίνου.

— Δεν σάς γνωρίζω

— Νινέττα είμαι εύτυχής, πολύ εύτυχής...

Η φωνή πού μου άπαντούσε ήταν, τόσον γλυκειά, πού δεν θύμωνα κα-θόλου για τήν κακή ύποδοχή.

— Κι' έγώ, δεσποινίς, δεν έχω την τιμήν να σάς γνωρίζω, αλλά μου εί-παν ότι... Τέλος σκέφθηκα να σάς γνωρίσω με τό τηλέφωνο.

— Πολύ άστείο, αλλά ξέρετε άν έ-χω καιρό ελεύθερο να σάς άκούω;

— Ά, είμαι θέβαιος γι' αυτό. Δεν θά σάς πώ παρά λόγια αίσθηματικά και κάθε κοπέλλα βρίσκει πάντα και-ρό για να τ' άκούση...

— Είσθε πολύ εύγενής.

— Θά ήθελα να είσθε θεβαία γι' αυτό. Μόνον πού ξέρετε τ' όνομά μου χωρίς έγώ να γνωρίζω τό δικό σας.

— Ά, μ' αυτό πάει πολύ. Τέλος πάν-των, με λένε Νινέττα.

— Είνε χαριτωμένο, τόσο χαριτωμέ-νο όσο και σεις ή ίδια πρέπει να εί-σθε...

— Κόλακα...

— Και για να εύκολώνω τη συνομι-λία μας θά σάς λέγω άπλουστάτα Νινέττα...

— Σκοπεύετε να με ζητάτε συχνά;

— Κάθε μέρα.

Έως την έπιστροφή τού προϊσταμέ-νου μου, ή συνομιλία έξηκολούθησε στόν ίδιο τόνο. Όλη την ημέρα όνει-ρευόμουν να περάση ή ώρα για να ξαναρχίσω την εύχάριστη συνομιλία μας.

Και μιά μέρα είπα στόν έαυτό μου

«Σίγουρα είμαι ένας ήλίθιος να περιμένω την άδεια τού θείου μου. Τώρα πού ή Νινέττα έχει έμπιστοσύ-νη σε μένα, ποιός θά μ' έμποδίση νί-της όρίσω ένα μικρό-μικρό ραντε-βού;».

Κι' άμέσως την άλλη μέρα της φα-τίνης έπιθυμία μου. Πρός με-γάλη μου χαρά δέχθηκε μ' ό-λη της την καρδιά. Θά την εύρισκα στόν κήπο τού Λου-ξεμβούργου.

Περίμενα μερικά λεπτά. Ξα-φνικά φάνηκε. Ά! Θεέ μου! πόσον ήταν ώραία!

Με πλησίασε με δισταγμό, γιατί ήταν πρώτη φορά πού βλέπομαστε. Δεν τόλμησε ού-τε να μου δώση τό χέρι της, μά κι' έγώ δεν τολμούσα να της μιλήσω πρώτος. Καθήσαμε για πολύ ώρα ό ένας κυττά-ζοντας τόν άλλο. Με μιά ματιά θέλαμε ν' άνακαλύψου-με όλα μας τά προτερήματα κι' όλος μας τά έλαττώμα-τα. Επί τέλους άνοιξα τό στό-μα μου για να προφέρω με μιά φωνή τρεμουλιαστή αυτά τά λόγια.

— Νινέττα... είμαι εύτυχής... πολύ εύτυχής... γιατί μου εί-παν... ότι είσθε πολύ άσχημη...

— Άλλά ποιός λοιπόν σάς έ-χει πη αυτό;

— Μά, ό θείος μου Ιουστί-νος...

Αυτή ή θεβαίωσις φάνηκε ν' άνησυχί την φίλην μου, αλλά δεν έπέμεινε, κι' άμέσως άρ-χίσιασε να μιλάμε για άλλο

πράγμα, για την άγάπη μας. Και τό-τε κατάλαβα πως όλη ή συμπάθεια πού μας πλημύριζε είχε μεταβληθί σ' ένα μεγάλο πάθος.

Πύρ και μανία την άλλη μέρα ό θείος Ιουστίνος.

— Έτσι λοιπόν, με κοροϊδεύεις; Πού είναι τά τηλεφωνήματά σου;

— Άλλά, θείε μου, τής τηλεφωνώ...

— Ποιανής;

— Τής Νινέττας.

— Και ποιά είναι αυτή ή Νινέττα;

— Είναι ό αριθμός 13-00...

— Βλάκα, έκαμες λάθος στόν αριθ-μό. 00-13 σου είχα πη.

— Σεις φταίτε, θείε μου, πού τά έ-ξηγήσατε άσχημα, άλλως τε...

Ο θείος Ιουστίνος δεν μ' άφησε να τελειώσω.

— Και τώρα τί θά γίνη; φώναξε.

— Θά μου την δώσετε θείε μου, είπα με τό θράσος τής άπελπισίας. Άγα-πίωσατε τρελλά!

Με κύτταξε για μιά στιγμή θυμωμέ-να, κατόπι χαμογέλασε και τέλος άνα-ψε ένα τσιγάρο μουρμουρίζοντας:

— Παληόπαιδο!... ΖΩΡΖ ΚΑΡΡΕ'Υ.

Είχε ξεχάσει τά μανικέτια του

Τι λαμπρός νέος ό Φίλιππος ντέ Κουρταγκόλ! Λίγο τσουχτερός στις κρίσεις του, αυτό μάλι-στα! Όλα τού φαινόταν ά-στεία: ένα άτύχημα, μιά καταστρο-φή, ό θάνατος ενός συγγενούς με κλη-ρονομία—όσα διασάζουμε καθεμέρα στην έφημερίδα μας.

Ο Φίλιππος πρόκειται τώρα να παν-τρευτή την δεσποινίδα Άγνη Μπενιγ-κουρντέλ, πού μένει στο Άνιέρ.

Είναι χαριτωμένος! Έλεγε μιά μέ-ρα γι' αυτόν ή κ. Μπενιγκουρντέλ. Στο μυαλό δεν υπάρχουν δυό Φίλιπ-ποι στόν κόσμο όλο!

Όλη ή οικογένεια Μπενιγκουρντέλ, τρεις φορές την εβδομάδα είναι κρε-μασμένη στα χείλη τού Φίλιππου ντέ Κουρταγκόλ, κατά την διάρκεια τού δείπνου όπου είναι καλεσμένος τους.

Την Κυριακή θράδυ, ό Φίλιππος μέ-νει στο Άνιέρ στο δωμάτιο τών ξε-νων. Κι' έτσι ως τά μεσάνυχτα λένε άστεία, παίζουν μπριτζ, παίζουν μου-σική. Ο Φίλιππος, πού είναι φοβερά έτοιμόλογος, κάνει στίχους σύμφωνα με τις όμοιοκαταληξίες πού τού δί-νουν τά μέλλοντα πεθερικά του κι' οι καλεσμένοι τους. Και δεν τά κατα-φέρνει άσχημα. Έτσι άκούγει διαρ-κώς έπαινετικά λόγια άπ' τό στόμα τής κ. Μπενιγκουρντέλ:

— Μά πού τά βρίσκει αυτά ό Φί-λιππος; Είναι άμίμητος!

Μιά Κυριακή θράδυ, ή γλυκειά Ά-γνή λείει στόν Φίλιππο:

— Έσείς πού είσθε τόσο εύγε-νικός, με τό ταλέντο πού έχετε, γράψτε μας ένα ποίημα ή έναν ποιητικό χαρακτηρισμό ξεχωρι-στά για τόν καθένα μας...

— Πολύ εύχαρίστως, δεσποινίς. Άγνή... Άφήστε μου μόνο καιρό για να ψάξω.

— Ναί, σάς άφήνω κι' όλος να διαλέξετε μόνος σας τις όμοιοκα-ταληξίες. Θά ήπτε στην γλώσσα τών Θεών τί σκέψεις έχετε για τόν παππού, την μαμά, τόν μπαμ-πά, τόν μικρό μου άδελφό κι' έ-μένα.

— Σύμφωνοι, λοιπόν θά σάς άπαγ-γείλω τό... κατασκευασμά μου στις γιορτές. Κι' έτσι θά διασκεδάσετε λί-γο.

Τότε, για να θυμηθί την ύπόσχεσή του, ό Φίλιππος πήρε τό μολύβι του κι' έγραψε στο μανικέτο του τά έ-ξης: «Έντυπώσεις για τήν

καινούργια μου οικογέ-νεια»

Άλλο σύστημα πού ποιός ξέρει ά-πό ποιόν τμήμας ό άθεόφοβος ό Φί-λιππος! Λές και τά μανικέτια τά-χουν φτιάξει για... σημειωματάρια!...

Τά μανικέτια ■■■■ ■■■■ πού βρίζουν

Ευδυμογράφημα τού Μαξιμ

Άς είναι όμως. Ίσως να τó κάνει αό-τό για να δείξη πως ξέρει ένα σωρό κόλπα!

■ ■

Την Δευτέρα, ό Φίλιππος πήρε, όπως συνήθως τό τραίνο στις έννιά για να πάη στην δουλειά του. Η κ. Μπενιγ-κουρντέλ όμως, μπαίνοντας στο δωμά-τιο τού μέλλοντος γαμπρού της, άν-τελήφθη ότι είχε ξεχάσει εκεί τά μα-νικέτια του.

— Τόν άφηρημένο! είπε.

Ξαφνικά προσέχει κάτι Ιερογλυ-φικά πού είναι χαραγμένα άπάνω στα μανικέτια. Διαβάζει με κόπο:

«Έντυπώσεις για τήν και-νούργια μου οικογένεια». Και παρακάτω: Γιαγιά, παληό άγ-γείο. Κα Μπενιγκουρντέλ, χοντρή λε-κάνη, κοιλαρό. Κος Μπενιγκουρντέλ, άρκουδοτόμαρο. Ο μικρός Μπενιγ-κουρντέλ, γαϊδουράκι. Άγνή, έπι-σκευασμένο σταμνάκι».

Και σε λίγο παρακάτω:

«Όλα αυτά στόν σταθμό»

Η κ. Μπενιγκουρντέλ έγινε πράσι-νη άπ' τόν θυμό της με τούς άσεβείς χαρακτηρισμούς πού είχε βρή ό μέλ-λων γαμπρός της για τήν οικογένειά της. Στο έξής, ή «χοντρή λεκάνη, κοι-λαρό» δεν είχε καμμιά διάθεση να τόν θρίσκη έξυπνο! Τόν παληάνθρω-πο!

Κι' ή κ. Μπενιγκουρντέλ, άγριεμέ-νη, έβαλε τις φωνές. Ο κ. Μπενιγ-κουρντέλ έτρεξε με τό πρόσωπο γεμά-το σαπούνια, γιατί ξυριζόταν έκείνη την στιγμή. Η Άγνή με την πουκαμί-της, ή γιαγιά δεν πήγε γιατί ήταν κουφή, και ό Τιτίνος, ό μικρός άδελ-φός, θάτρεχε άπ' τούς πρώτους, άν δεν έλειπε στο σχολείο.

— Τί τρέχει; ρώτησε ό κ. Μπενιγ-κουρντέλ.

— Παρ' όλες τις φωνές της συμβίας του πού δεν τόν άφηνε να τό παραλά-βη, ό κ. Ζοζέφ άνοιξε τό κιβώτιο. Εί-χε μέσα πολλά πακέτα και πάνω άπ' τό καθένα ήταν γραμμένο κι' ένα ό-νομα. Άνοίγει τό πρώτο τό πακέτο και βρίσκει μέσα ένα ώραίο σταμνά-κι από πορσελάνη. Σεβρών λίγο κολι-λημένο, γιατί είχε ραγίσει, άλ-λά δέ φαινόταν ή έπισκευή σχε-δόν καθόλου! Σ' ένα άλλο πα-κέτο ένα ώραίο άρκουδοτόμαρο για να στρωθί στο πάτωμα, κα-τόπι ένα παληό άγγείο άξίας, μιά χοντρή λεκάνη, κοιλαρό στύλ Λουδοβίκου 15ου καθώς κι' ένα μηχανικό γαϊδουράκι πού γκάρι-ζε τόσο χαριτωμένα! Καθένας είχε μέσα εκεί τό πρωτοχρονιάτι-κό δώρο του!

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

Κι' έσπευσε να τηλεγραφήση στόν Φίλιππο:

«Εύχαριστούμε θερμώς, συγχώρησέ μας για κακή ύ-ποδοχή λόγω παρεξηγήσε-ως. Σπεύσε να σε φιλήσου-με!».

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

Κι' έσπευσε να τηλεγραφήση στόν Φίλιππο:

«Εύχαριστούμε θερμώς, συγχώρησέ μας για κακή ύ-ποδοχή λόγω παρεξηγήσε-ως. Σπεύσε να σε φιλήσου-με!».

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

Κι' έσπευσε να τηλεγραφήση στόν Φίλιππο:

«Εύχαριστούμε θερμώς, συγχώρησέ μας για κακή ύ-ποδοχή λόγω παρεξηγήσε-ως. Σπεύσε να σε φιλήσου-με!».

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

Κι' έσπευσε να τηλεγραφήση στόν Φίλιππο:

«Εύχαριστούμε θερμώς, συγχώρησέ μας για κακή ύ-ποδοχή λόγω παρεξηγήσε-ως. Σπεύσε να σε φιλήσου-με!».

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

Κι' έσπευσε να τηλεγραφήση στόν Φίλιππο:

«Εύχαριστούμε θερμώς, συγχώρησέ μας για κακή ύ-ποδοχή λόγω παρεξηγήσε-ως. Σπεύσε να σε φιλήσου-με!».

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

Χάσου άπ' τά μάτια μου!

γνή έβαλε τά κλάμματα, ό Ζοζέφ φώ-ναζε:

— Να μην ξαναπατήση τό πόδι του εδώ!

■ ■

Την Τρίτη στις έφτά τό θράδυ, ό-ταν ό Φίλιππος χτυπούσε τό κουδούνι τού σπιτιού τών Μπενιγκουρντέλ, θρέ-θηκε άντιμέτωπος με τόν κ. Ζοζέφ πού τού φώναζε με βραχνή φωνή!

— Χάσου άπ' τά μάτια μου, άηδές ύποκείμενον! Χάσου! Και να μην σε ξαναδούμε!

— Τί έκανε λείει; τραύλισε ό Φί-λιππος. Δεν είσθε εύχαριστημένος ά-πό μένα;

— Νά είμαι εύχαριστημένος! θρυ-χήθηκε ό κ. Ζοζέφ. Μόνον αυτό μας έλειπε! Τί κυνισμός! Έξω, άπατεώ-να, έξω... να μη σου τις βρέξω!

Ο Φίλιππος έφυγε παραξалиσμέ-νος. Μπάς κι' είχαν τρελλαθί;

■ ■

Τό ίδιο θράδυ—ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς—ένα φορτηγό αυτοκί-νητο έφερε ένα κιβώτιο για τόν κ. Μπενιγκουρντέλ με την έπιγραφή:

«Αποστολεύς: Φίλιππος ντέ Κουρταγ-κόλ».

Παρ' όλες τις φωνές της συμβίας του πού δεν τόν άφηνε να τό παραλά-βη, ό κ. Ζοζέφ άνοιξε τό κιβώτιο. Εί-χε μέσα πολλά πακέτα και πάνω άπ' τό καθένα ήταν γραμμένο κι' ένα ό-νομα. Άνοίγει τό πρώτο τό πακέτο και βρίσκει μέσα ένα ώραίο σταμνά-κι από πορσελάνη. Σεβρών λίγο κολι-λημένο, γιατί είχε ραγίσει, άλ-λά δέ φαινόταν ή έπισκευή σχε-δόν καθόλου! Σ' ένα άλλο πα-κέτο ένα ώραίο άρκουδοτόμαρο για να στρωθί στο πάτωμα, κα-τόπι ένα παληό άγγείο άξίας, μιά χοντρή λεκάνη, κοιλαρό στύλ Λουδοβίκου 15ου καθώς κι' ένα μηχανικό γαϊδουράκι πού γκάρι-ζε τόσο χαριτωμένα! Καθένας είχε μέσα εκεί τό πρωτοχρονιάτι-κό δώρο του!

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

Κι' έσπευσε να τηλεγραφήση στόν Φίλιππο:

«Εύχαριστούμε θερμώς, συγχώρησέ μας για κακή ύ-ποδοχή λόγω παρεξηγήσε-ως. Σπεύσε να σε φιλήσου-με!».

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

Κι' έσπευσε να τηλεγραφήση στόν Φίλιππο:

«Εύχαριστούμε θερμώς, συγχώρησέ μας για κακή ύ-ποδοχή λόγω παρεξηγήσε-ως. Σπεύσε να σε φιλήσου-με!».

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

Κι' έσπευσε να τηλεγραφήση στόν Φίλιππο:

«Εύχαριστούμε θερμώς, συγχώρησέ μας για κακή ύ-ποδοχή λόγω παρεξηγήσε-ως. Σπεύσε να σε φιλήσου-με!».

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

Κι' έσπευσε να τηλεγραφήση στόν Φίλιππο:

«Εύχαριστούμε θερμώς, συγχώρησέ μας για κακή ύ-ποδοχή λόγω παρεξηγήσε-ως. Σπεύσε να σε φιλήσου-με!».

— Τί γκάφα πού κάναμε! ά-γρίεψε ό κ. Μπενιγκουρντέλ. Κό-ρη μου, φταίει ή προκομμένη ή μητέ-ρα σου! Άκούε να παραξηγήση τόν κατάλογο τών δώρων πού μας έτοι-μαζε ό γαμπρός μας!

ΜΑΞΙΜ

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΗΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Έδουάρδος ντέ Πουζέαγαουσε όταν ήταν έφηβος άνοιξε την Μάρθα ντέ Πουζιμερόλ, ένα χαριτωμένο κορίτσι συννευαμένο, αισθηματικό και τρυφερό. Δεν της μίλησε όμως ποτέ για γάμο από φόβο μήπως δεχτεί πολύ γρήγορα πριν δεδωσθή, για τα αισθήματά του, και από τον πόθο να ζήσει μια ζωή ελεύθερη, περιπετειώδη, γεμάτη συγκινήσεις. Διωρόθηκε εν τώ μεταξύ στο ύπνουγειο των ξενοκωνικών κι έπειτα έφυγε για το Πεκίνο.

Εκεί, παίρνει μια μέρα ένα σύντομο γράμμα της Μάρθας που του ανήγγειλλε τον γάμο της με τον Μάξιμο Έρουέν, έναν άνδρα πλουσιώτατο αλλά χαροπαλότητα, τον οποίον την ξαναγαμίζει να παντρευθή ή οικονομεία της.

Όταν ο Έδουάρδος επιστρέφει στο Παρίσι, ανανεώνεται η παλιά φίλια και οικειότητά με την Μάρθα Έρουέν, που δεν φαίνεται εύτυχη με τον σύζυγό της.

Ενα βράδυ ο Έδουάρδος είναι προσκαλεσμένος στους Ντελκώρ για να γνωρίσει την Άλιν ντέ Λουβανσέλ, την οποία η κυρία Ντελκώρ επιθυμεί να γνωφύσει μαζί του.

2. (Η συνέχεια)

Για μένα κατέστρεψε ο μπαμπάς την υγεία του, συνήθιζε να λέγει. Εργάστηκε πολύ για να είμαι εύτυχης. Είναι λοιπόν δικαίο να τον περιποιηθώ με την σειρά μου τώρα που άρρωσθησε.

Μου επιτρέπετε, δεσποινίς, να σας διηγηθώ μιάν ιστορία; ρωτά την Άλιν, καθώς την βλέπω μόνη εκεί δίπλα μου, ενώ η κυρία Ντεκλώρ παίρνει μαζί της τον κ. ντέ Λουβανσέλ για να τον ρωτήσει κάτι.

Τι ιστορία, κύριε; με ρωτά η νέα κοπέλλα ενώ τα μαύρα μάτια της με κοιτάζουν με άπορία.

Θα την μάθετε. Ένα βροχερό πρωί περνούσα από την οδό Ντρουό. Είδα κόσμο μαζεμένο κάπου και πλησίασα. Ο κόσμος παρατηρούσε ένα ωραίο σκυλί, μαυροκόκκινο, του οποίου ένα αυτόκιντο είχε σπάσει το πόδι. Άλλοι έβριζαν το σωφέρ κι άλλοι γελοῦσαν ήλιθια. Και το σκυλί κτύπαζε γύρω του μ' ένα βλέμμα γεμάτο πόνο κι έμπιστοσύνη τόσο οδυνηρό που άναγχνόχαινε κανείς...

Εξαφνα, μια νέα ντυμένη μαύρα προχώρησε. Χωρίς να δώσει καμιά προσοχή στο πλήθος, γονάτισε κοντά στο σκυλί κι έδεσε με προσοχή το πό-

δι του μ' ένα μαντίλι. Ύστερα φώναξε ένα άμαξι και πήρε μέσα το σκυλί που έγλειφε το χέρι της μ' εύγνωμοσύνη...

Η δεσποινίς ντέ Λουβανσέλ είχε γίνει κατακόκκινη.

Γιατί μου διηγηθήκατε την ιστορία αυτή; με ρώτησε. Για να με ερωτευθήτε;

Για να σας πω πόσο σας θαύμασα την ημέρα εκείνη. Όταν τρεις μήνες αργότερα είχα την τιμή να σας γνωρίσω μου φάνηκε ότι ήσασταν ήδη για μένα μια άληθινή φίλη και ότι σας γνώριζα καλά. Ναί. Είχα την έκτακτη τύχη να σας συναντήσω σε μια από τις στιγμές που βλέπει κανείς όλο το βάθος της ψυχής.

Η Άλιν φαίνεται στενοχωρημένη από τον θαυμασμό μου. Για να την ησυχάσω, την ρώτησα νέα για το σκυλί. Και μου διηγήθηκε ότι αφού το θεράπευσε κάποιος κτηνίατρος, το έπέστρεψε στον κύριό του που ήταν ένας γέρος απόστρατος και το λάτρευε κυριολεκτικά.

Την στιγμή εκείνη ήρθε κοντά μας ο κ. ντέ Λουβανσέλ. Αισθανόταν τόσο άσχημα τον εαυτό του, που έπέμεινε να φύγουν στις δέκα.

Τότε θυμήθηκα την υπόσχεση που είχα δώσει στην κυρία Έρουέν και ξεκίνησα κι' εγώ σε λίγο για το σπίτι της. Η απόστασις ως εκεί δεν είναι μεγάλη κι' όμως βρήκα καιρό να συλλογισθώ την δεσποινίδα ντέ Λουβανσέλ, να θυμηθώ τα λόγια της και τις παραμικρότερες κινήσεις της ως την στιγμή που έφθασα στην πόρτα της Μάρθας.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Την μεθεπομένη, καθώς διευθυνόμουν πάλι στο σπίτι της Μάρθας, συλλογίζομουν τις θλιβερές έκμυστηρέσεις που μου είχε κάνει το προπερασμένο βράδυ. Της είχα υποσχεθώ φεύγοντας να την πάω στον Ντρουινόν, τον παλαιοπώλη για να της πάρω μια βεντάλια. Έτσι θα ξεγνοῦσε τη θλίψη της, έστω και για λίγη ώρα μόνο.

Όταν χτύπησα την πόρτα του ωραίου μεγάρου της οδού Άνρυ Μαρτέν, ένας υπηρέτης μου ανήγγειλε ότι η κυρία ήταν άρρωστη. Έπέμεινα να την δω και με έμπασαν στο δωμάτιο της Μάρθας που μου ζήτησε συγγνώμην γιατί με δεχόταν έτσι.

Ήταν ξαπλωμένη και λιγότερο χλωμή εξ αιτίας του πυρετού. Τα μάτια της έλαμπαν. Οι δαντέλλες της λιζέζ της άφηναν ακάλυπτο το λαιμό της και αν ήταν καμιά άλλη γυναίκα θα θεωρούσα για φιλαρέσκεια την γρίπη που την κρατούσε στο κρεβάτι κατά σωμα. Τού έλατρου Σελίλ.

Οι τοίχοι και το πάτωμα ήταν ντυμένοι με γκρι βελούδο. Ένα σωρό καθρέφτες με βαρύτιμα πλαίσια στόλιζαν το δωμάτιο. Απέναντι της Μάρθας μια βιτρίνα είχε μέσα τις πολυτιμότερες βεντάλιες της. Σ' ένα τραπέζι, μεγάλη άσπρα τριαντάφυλλα σκορπούσαν το άρωμά των.

Όλα αυτά επρόδιναν μια πλούσια κι' εύτυχισμένη ζωή και μ' έκαναν να θυμηθώ τις θλιβερές εξομολογήσεις που μου είχε κάνει η Μάρθα την περασμένη μέρα: Ήταν δυνατόν, η γυναίκα αυτή, που ήταν τόσο γλυκιά, τόσο χαριτωμένη, τόσο όμορφη αλλά φτωχή να έχει ένωση την ζωή της μ' έναν άνθρωπο, όχι, έναν άρρωστο μάλλον, άστατο και βίαιο, τυραννικό και αδύνατο, χαροπαλότητα και άσπαστο, μ' έναν άνθρωπο παράξενο και σκληρό, με τον Μάξιμο, τέλος, του οποίου μου είχε κάνει μια τραγική εικόνα: Έβλεπα με την φαντασία μου τα τραγικά ξυπνήματα όταν ο Έρουέν, αν ήταν κεραδισμένος, γυρίζοντας στις πέντε το πρωί ανάγκαζε την γυναίκα του να κατεβή στην τραπεζαρία για να σουπάρη, να πιη σαμπάνια, κάποτε μόνη μαζί του, συχνότερα μαζί με τον Μπρωζοά, χωρίς τον οποίο δεν μπορούσε να κάνει και ο οποίος έλασκούσε στον αδύνατο χαρακτήρα του ολέθρια επιρροή. Και αυτές ήσαν οι καλλίτερες εξομολογήσεις του Μαξίμου στο σπίτι του. Φανταζόμουν άλλες χειρότερες, για τις οποίες εκείνη δεν μου μίλησε, όταν ήταν μεθυσμένος, όταν είχε χάσει τις χαρτιά και διατελούσε υπό την έξαψη των διακυμάνσεων του μπακαρά...

Μια βδομάδα τώρα ή έμμονη σκέψη του Μαξίμου ήταν να προσβάλλη την γυναίκα του και να την ταπεινώνη μπροστά στον Μπρωζοά και ένα υπηρέτη, τον οποίον αυτή ήθελε να διώξη ενώ εκείνος τον κρατούσε για να την δυσχεραστή.

Στην λύπη που μου προκαλούσαν οι εξομολογήσεις αυτές υπήρχε και μια μικρή τύψη. Από μένα εξηρτάτο να είναι εύτυχης αυτή η γυναίκα που αγαπούσα, ναί, από μένα... Και τώρα η ζωή μου ήταν ανόητη και πληχτική όσο και η δική της οδυνηρή. Άλλα πώς να ξέρη κανείς στην νεανική ηλικία όσα μόνη ή πείρα διδάσκει;

Η γλυκιά φωνή της Μάρθας διέκοψε τις σκέψεις μου.

Δεν φοβάσαι να κολλήσης γρίπη, Έδουάρδε, που μένεις κοντά μου;

Για κανένα λόγο δεν θα ήθελα ν' άρρωστώσω τώρα, αγαπητή μου φίλη, γιατί δεν θα μπορούσα να έρχομαι να σε βλέπω. Άλλα δεν φοβοῦμαι.

Έχαμογελοῦσε και έπαιζε με τα δαχτυλίδια της.

Τα είχα τόσο χαμένα προχθές, ώστε δεν σε ρώτησα τίποτα. Πώς πέρα-

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

σες στο γεῦμα των Ντελκώρ;

Ανέφερα τους συνδαιτυμόνας. Άλλα είτε από στενοχώρια, είτε από φόβο άδιακρίτων ερωτήσεων, παρέλειψα ν' αναφέρω τον κ. Λουβανσέλ και την κόρη του.

Να ο έγωισμός των γυναικών! είπε. Δεν σκέφθηκα παρά την λύπη μου και την δική σου ευχαρίστηση.

Ποιός είναι ο άνθρωπος του κόσμου που δεν έχει έτοιμο σε κάθε περίπτωση ένα ψέμμα να άνθισι στα χείλη του;

Η ευχαρίστησή μου, είπα, δεν είναι πολύ μεγάλη μακρυά σας. Δεν διασκεδάει κανείς στην κοινωνία αν δεν παίρνει μέρος και η καρδιά. Η έπιδειξη είναι η πιο μάταιη διασκέδαση αν δεν υπάρχει και λίγο αίσθημα.

Ω! Έδουάρδε! Αυτό μοιάζει με μια ερωτική εξομολόγηση. Μά δεν είσαι, βέβαια, πια έρωτευμένος μαζί μου;

Όταν γύρισα από το Λονδίνο, όταν βρήκα την Μάρθα στο Παρίσι, ωραίοτερη, εύθυμη, όταν ή παρουσία της ζωντάνεψε εξαφνα στην καρδιά μου τις τρυφερές και σχεδόν εύτυχισμένες αναμνήσεις που διατηρούσα γι' αυτήν, όταν την είδα κακοπαντρεμένη, παραμελημένη από τον Μάξιμο, όταν με δέχτηκε σαν φίλο, τον πιο αγαπημένο και πιστότερο φίλο, η φλόγα των παλμών ήμερών, το αίσθημα που φλόγισε την νεότητά μου ζωντάνεψε ολόκληρο κι' έγινε το ίδιο έρωτευμένος όσο κάτω από τις αιωνόβιες καστανιές τοῦ Πουζιμερόλ.

Ποιός είναι ο άνδρας που πλησιάζει συχνά μια γυναίκα όμορφη χωρίς να πεισθή ότι στο τέλος θα τον αγαπήσει; Ματαιοδοξία συνηθισμένη, τόσο γενική, ώστε εκείνος που δεν θα την είχε θα ήταν ένα αξιοθέατον τέρας.

Δεν άφηνα κάθε τι που μπορούσα να κάνω για να ταράξω την κυρία Έρουέν. Άλλ' όταν θεώρησα άπαραίτητο να της εξομολογηθώ το αίσθημά μου άπάντησε περιλύπη:

Γιατί, καλέ μου φίλε, με θεωρείς σαν τις άλλες; Νόμιζα ότι έχεις περισσότερη εκτίμηση σε μένα. Και όμως ξέρεις ότι δεν θα είμαι ποτέ παρά φίλη σου. Πότε πότε με έρωτεύεσαι; Άλλωστε δεν είναι αλήθεια πως με

αγαπας, μόλις το πιστεύεις εσύ ο ίδιος και άμέσως ζητάς να μου σηκώσης τα μυστά. Πόσο κακοί είναι όλοι οι άνδρες! Σε νόμιζα κάπως καλλίτερο, έσένα...

Ωρκίστηκα, για το βάθος των αισθημάτων μου. Η Μάρθα σήκωσε τους ώμους της:

Αγαπητέ μου, Έδουάρδε, είναι δεκαπέντε χρόνια που γνωρίζομαστε. Αν επρόκειτο να με έρωτευθής θα με είχες έρωτευθής νωρίτερα!

Παρατήρηση τόσο δίκαιη που σώπασα. Πώς μια γυναίκα μπορούσε να πιστεύη ότι ένας άνδρας ελίκρινως έρωτευμένος είχε διατάσει να την παντρευθή;

Ας μην κάνουμε πια λόγο γι' αυτό το πράγμα. Θέλεις; Είσαι ο καλλίτερος φίλος μου, αλλά στο άνοιχτό αυτό παιχνίδι ριψοκινδυνεύουμε να χαλάσωμε όλα. Αν πρόκειται να μου κάνης ήλιθως κόρτε προτιμώ να παραιτηθώ εϋθὺς άμέσως της οικειότητάς μας.

Τα μάτια της
έλαμπαν από
τον πυρετό...

Το πήρα απόφαση. Κατάλαβα ότι δεν επρόκειτο για παιχνίδι μίας φιλάρεσκης και οι τρόποι μου μαζί της έγιναν έγκαρδιώτεροι, ελίκρινέστεροι και λιγότερο τρυφεροί. Άλλωστε αν η Μάρθα υποχωρούσε ή αγάπη μου γι' αυτήν δεν θα έχανε πολύ από την γοητεία της και ένα μέρος της ποιησεως της; Άλλοίονο! Όλοι οι έρωτες λήγουν...

Και όμως μερικές μέρες φεύγοντας από την Μάρθα μου φαίνονταν πως την αγαπούσα όσο και στην πρώτη μας νεότητα. Συλλογίζομουν με λύπη την εύτυχία να αγαπιέται κανείς από μια τέτοια γυναίκα και γι' ν' άπασχολήσω την σκέψη μου πλησιάζα περισσότερο την άραία 'Ελένη ντ' Εταλόντ.

Άλλα κυττάζοντας την Μάρθα έκείνο το βράδυ τόσο όμορφη και και τόσο αδύνατη μέσα στο κρεβάτι της, αισθανόμουν μια διάθεση να κλάψω για την ανόητη ελαφρότητα που μ' έχωρισε για πάντα απ' αυτήν.

Ένα βήμα συρόμενον άκούστηκε στην σκάλα. Σε λίγο ένας υπηρέτης έμπαζε έναν άνδρα αδύνατον και καμπουριασμένον με το κεφάλι ριγμένο προς τα πίσω σαν να φοβόταν μήπως προχωρώντας χτυπήσει σε κάτι. Μια μακρυά γενειάδα, μαλλιά με τοῦφες άσπρες πλαισιώναν ένα κοκκαλιάρικο πρόσωπο. Τα μάτια ήσαν νεκρά, χωρίς φως.

Ήταν ο Στέφανος Ντερβάλ ο ποιητής, του οποίου όλοι γνώριζαν τους ωραίους στίχους. Τυφλός από γενετής δεν είδε ποτέ τίποτα από το σύμπαν αυτό του οποίου τραγουδία άκούραστα τις δυσμορφίες. Η νεώτερη άδελφή του που πέθανε σε ήλικία είκοσι χρόνων, ήταν στενή φίλη της Μάρθας, στην οποία ο Ντερβάλ άφοσιώθηκε όλος κι' εγώ. Όταν μαζεύομαστε η κυρία Έρουέν, αυτός κι' εγώ, είναι σά να σηματοπίζεται μυστικά μια γωνιά της Βουργουνδίας μέσα στο Παρίσι.

Προς το βράδυ έρχεται συχνά να επισκεφθή την Μάρθα κι' αν δεν την βρή ούτε στο μπουντουάρ ούτε στο σαλόνι ανεβαίνει κατ' εϋθείαν στο δωμάτιό της. Τον δεχεται πάντοτε.

Να ο πιστός Στέφανος! είπε η Μάρθα. Πώς είσαι παλιέ μου, φίλε;

Εγώ καλά. Άλλα εσύ; Ο Ζυστέν μου είπε πως είσαι άρρωστη.

Η Μάρθα τον καθησύχασε και τον συμβούλευσε να φύγη άμέσως αν φοβόταν την γρίπη. Ο Ντερβάλ κάθισε γελώντας στο κάτω μέρος του κρεβατιού σε μια πολυθρόνα που τοῦ έπήγα ως εκεί.

Ερχομαι από το Βελόρι είπα. Πή-

Η πρώτη Κυρία της Αμερικής στο σπίτι της

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΝ ΒΑΣΙΓΚΤΩΝ ΕΩΣ ΤΗΝ ΚΑΝ ΡΟΥΣΒΕΛΤ

Δάχετε άσφαλως ιδέα πόσοι περίπου και ποιοι ήταν οι κατά καιρούς Πρόεδροι των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Πόσοι όμως μπορούμε να καυχήσουμε ότι ξέρουμε και ποιες ήταν οι Προεδρίνες των, οι Κυρίες του Λευκού Οίκου, όπως απέκλήθησαν. Μια σύζυγος Προέδρου έστω και της Αμερικανικής Συμπολιτείας, δεν είναι βέβαια μια βασίλισσα, πάντως, όμως είναι η Πρώτη Κυρία, ενός μεγάλου έθνους και η σύζυγος ανθρώπου ο οποίος έχει κριθεί άξιος να καθέξει το ύψιστο αξίωμα της χώρας του. Θα ενδιέφερε λοιπόν, ιδίως τις κυρίες, να μάθουν τι ήταν και πως έζησαν μέσα στον Λευκό Οίκο οι γυναίκες των εκάστοτε Προέδρων της Αμερικής. Γιατί, για να πούμε κι' αυτό, ο ρόλος της συζύγου ενός Προέδρου, δεν είναι διόλου εύκολος, όπως είχε και η σημερινή για δεύτερη φορά. Κα Προέδρου Ρούζβελτ, και ως μη άσκοληται πάντοτε αυτή με τα ζητήματα που σκοτίζουν από το ποσό ως το θράδυ το μυαλό του συζύγου της, αν και υπήρξαν και σύζυγοι πολιτικών εν γένει ανδρών, και βασίλισσες που έχουν άναμνηξη ένεργως και στην πολιτική και που έχουν κατευθύνει πολλές φορές τις τύχες της χώρας των αναλόγως με την προσωπική των αντίληψη.

Εμείς δεν θα εξετάσουμε σήμερα τον ρόλο των Κυριών του Λευκού Οίκου απ' αυτής της απόψεως. Θα τις πάρουμε ως νοικοκυρές στο σπίτι τους, ως παρουσιάτιδες των συνόρων των σε μια άλλη πολιτική. Ήρσαν δύσκολη και βαρύνουσα, με την άλλη, την καθάρι.

□ □

Από τον καιρό του Γεωργίου Βάσιγκτων, που υπήρξε ο πρώτος Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, πολλές γυναίκες έχουν περάσει από τον Λευκό Οίκο κάθε μια δέ από αυτές έχει αφήσει και την σφραγίδα της στο Πρώτο Σπίτι της Αμερικής.

Ο Λευκός Οίκος έχει 14 κρεβατοκάμαρες και 7 αίθουσες λουτρού. Στο ισόγειο είναι πολλές μεγάλες αίθουσες γεμάτες έργα τέχνης, τα γραφεία όπου εργάζεται ο πρόεδρος και τα γραφεία της οικονομικής διευθύνσεως του προεδρικού μεγάρου.

Το προσωπικό αποτελείται από εξήντα άτομα: διευθυνταί προσωπικού, οικονόμοι, κτλ.

Η «Πρώτη Κυρία» έχει την ιδιαίτερα της γραμματεία κι' αυτό είναι πολύ φυσικό, αφού παίρνει εκατοντάδες επιστολών κάθε μέρα, απ' όλα τα μέρη της χώρας. Παίρνει όμως και πολλά δώρα. Και όμως, η Κα Προέδρου δεν μπορεί να δεχθεί άμέσως όλα τα δώρα που της στέλνουν. Αν είναι αυτά έργα τέχνης, χρειάζεται ειδική άδεια του Κογκρέσσου, αν είναι φαγώσιμα, ζαμπόν, γλυκά, κτλ., το δέμα πηγαίνει ποδοστό γραφείο της προσωπικής ασφαλείας του Προέδρου, όπου ελεγχεται το περιεχόμενό του. Γιατί αν διατρέχουν οι πρόδροι και οι βασίλεις τον κίνδυνο να πέ-

σουν θύματα καμιάς δολοφονικής απόπειρας, δεν είναι περισσότερο εξηραλισμένες οι προεδρίνες ή η βασίλισσες. Πρόσφατο ακόμη στην ιστορία το τραγικό περιστατικό της βασίλισσας Εύγενίας.

Όταν ένα δώρο γίνει δεκτό, πρέπει να σταλή χιέσως το ευχαριστήριο γράμμα. Έκτος από αυτό είναι οι απαντήσεις σε διάφορες αιτήσεις, για βοηθήματα, εργασία, και πολλά άλλα διάφορα πράγματα. Άκόμα και οι απαντήσεις σε γράμματα όπου ζητούν από την Πρώτη Κυρία της χώρας, διάφορες συμβουλές, μέχρις αυτής και της μαγειρικής!

Κάθε χρόνο, ο πρόεδρος δίνει πέντε μεγάλα γεύματα, τα οποία ακολουθεί δεξίωση.

Η Κα Ρούζβελτ μιλώντας από ραδιοφώνου

Σύμφωνα με την παράδοση στα γεύματα αυτά χρησιμοποιούνται σερβίτσια από καθαρό χρυσάφι. Σερβίτσια συχνά, όταν οι περιστάσεις το επιβάλλουν, να παραστή η Κα Προέδρινα σε πολλές δεξιώσεις την ημέρα. Φαντάζεστε πόσο θα είναι αυτό κουραστικό. Είναι επίσης τα τσάγια, οι μικροεσπερίδες κτλ. κτλ.

□ □

Πρώτη νοικοκυρά στον Λευκό Οίκο υπήρξε η Μάρθα Βάσιγκτων. Η πρωτοτυπία που είχε εγκαινιάσει η προεδρίνα αυτή μόλις έλαβε υπό κατοχή τον Λ. Οίκο ήταν να μη αποδώσει ποτέ τις επισκέψεις που της έκαναν. Έδεχτο αλλά δεν έκανε επισκέψεις! Αυτό, όμως, δεν την εμπόδιζε να είναι μια κυρία πολύ κοσμική και ευπροσάρμοστη.

Η «Αμντινγκάλ» Άδαμς, η σύζυγος του διαδόχου του Βάσιγκτων, στέγνωσε την μπουγάδα της... στο μεγάλο ανατολικό σαλόνι, στο οποίο αργότερα η Κα Κούλιτς δεχότανε την βασίλισσα Μαίρη, της Αγγλίας.

Επί Τζέφερσον (1801-1809) ο Λευκός Οίκος δεν είχε νοικοκυρά. Ο πρόεδρος αυτός ήταν χήρος και είχε ως μόνη του συντροφή ένα παπαγάλο!

Η Κα Μονρόε, σύζυγος του περιφημού

για το δόγμα του «Η Αμερική στους Αμερικανούς», προέδρου, ήταν μια πολύ όμορφη γυναίκα, και επί πλέον, η πρώτη προεδρίνα της Αμερικής που είχε ζήσει καιρό στο Παρίσι, όταν ο σύζυγός της ήταν πρεσβευτής εκεί, επόμενο λοιπόν ήταν, επηρεασμένη από την μεγάλη παριζιάνικη ζωή να θελήσει να κάνει πολλές καινοτομίες στον Λ. Οίκο.

Η σύζυγος του προέδρου Τέιλορ, αγαπούσε πολύ το υπαίθριο και... το κάπνισμα. Κάπνιζε μάλιστα πίπα και μεροστή ακόμη στους επισήμους επισκέπτες του Λ. Οίκου, προς μεγάλην κατάπληξη των! Η Κα Φίλμορ (1850-1853) που ήταν πρώτα δασκάλισσα, συνέχισε και στο νέο της σπίτι την δασκαλιστική της ζωή μ' όλες τις αυστηρότητες της. Έκανε όμως, και μια μεγάλη καινοτομία: έκανε τις πρώτες αίθουσες λουτρού στον Λ. Οίκο.

Η Κα Χαίλς, υπήρξε τρομερή πολέμιος του αλκοόλ. Τό είχε αποκαλέσει έντελώς από τον Λευκό Οίκο, πράγμα που της стоίχισε το παρατσούκλι Λούσυ-λεμονάδα! Και της έμεινε από τότε!

Η σύζυγος του προέδρου Θεωδώρου Ρούζβελτ (1901-1909) έδωσε μεγάλη λάμψη στον Λ. Οίκο και έμεινε στην ιστορία των Αμερικανίδων Κυριών Προέδρου, με την επωνυμία η «Πολιτική» Αλίκη.

Η κ. Κούλιτς ήταν γυναίκα εξαιρετικής χάριτος και γοητείας, προσόντα που αντιστάθμιζαν λιανοποιητικότητα την σιωπηλότητα και την επιφυλακτικότητα του συζύγου της.

□ □

Και έρχομαστε στην Καν Φράνκλιν Ντελάνο Ρούζβελτ, την σύζυγον του σημερινού προέδρου της Αμερικής.

Είναι ανεπιφυλάκτως η πιο μεγάλη γυναίκα προσωπικότητας που μπήκε ως τώρα στον Λ. Οίκο. Δεν είναι απλώς μια σύζυγος Προέδρου, αλλά ένας παραστάτης πολέμιος, με δική της προσωπικότητα: συγγραφέας, διηγήτρια και κοινωνική απόστολος από τις πιο φωτισμένες και άκαματες: Ριζοσπαστική, ανθρωπιστική αλλά απλή, πολύ απλή. Έννοει να κάνει ό,τι αυτή νομίζει καλό, χωρίς να σκοτίζεται για έθιμους και πρωτόκολλα.

Έτσι συχνά, παρασκευάζει ή ίδια τα λουκάνικα για το πρόγευμα του συζύγου της, κολυμπά μαζί του στη δεξαμενή του μεγάρου, παρότι με τους δημοσιογράφους, και δεν απαξιού να επιβλέψει αυτοπροσώπως στην καθαριότητα του σπιτιού της. Έχει τελείως εκμορφώσει τον Λ. Οίκο, θα τον ηλεκτρίσει. Παντού στον Λ. Οίκο, θά ιδί κανείς τα ίχνη της διαβάσεώς της. Με άλλους λίγους είναι η πρώτη πραγματική Κυρία του Λ. Οίκου, που την θεωρεί σαν σπίτι της και όχι ως προσωρινή διαμονή. Και δεν έχει ίσως άλλο, αφού διανοι, ύστερ' από την επανειληγμένη του συζύγου της, την δεύτερη τετραετία μέσα σ' αυτόν!

Την πρώτη νύχτα του γάμου

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Αφού επί πολλά χρόνια κράτησα τον όρκο του να μην παντρευτώ, ο Ζάκ Μπαρρές άλλαξε ξαφνικά ιδέα. Και πήρε αυτή την απόφαση κεραυνοβόλα, ένα καλοκαίρι στα μπάνια.

Ένα πρωί, ενώ ήταν ξαπλωμένος στην άμμο είδε ένα ευκίνητο μικρό ποδήλυτο που τούκανε εντύπωση για την γάση του. Σήκωσε το βλέμμα του κι' έμεινε καταγοητευμένος. Αν και δεν έβλεπε παρά μονάχα τους αστράγαλους και ένα όμορφο κεφαλάκι που πρόσβαλε πάνω από ένα πενιούρα από λευκή φανέλλα, έρμητικά κλεισμένο.

Κατάρωσε να γνωρισθί με την νέα και σε λίγο καιρό έρωστεύθηκε τρελλά την Βέρθα Λαννίς. Ήταν η μεγάλη αγάπη της ζωής του.

Δεν άργησε να ζητήσει την Βέρθα από τους γονείς της. Στην αρχή αυτοί δίστασαν αν έπρεπε να δώσουν την κόρη τους σ' έναν νέο που είχε την φήμη δόν Ζουάν και μάλιστα που δεν είχε ακόμα διακόψει τις σχέσεις του με την τελευταία του κατάκτηση. Έκείνος δέχτηκε ν' απαλλαγί πρώτα από κάθε δεσμό και να μην ξαναδεί την τελευταία φίλη του.

Οι γάμοι έγιναν τις πρώτες μέρες του Μάη. Είχε αποφασισθί να μην γίνει το κλασικό γαμήλιο ταξίδι. Ύστερα απ' τον χορό, που θα διαρκούσε το πολύ ως τας ένδεκα το βράδυ, οι νιόπαντροι θα περνούσαν την πρώτη νύχτα τους στο πατρικό σπίτι και θαφεύγαν μόνοι, το πρωί της επομένης, για την πλάζ απ' όπου είχαν την γλυκειά ανάμνηση της πρώτης γνωριμίας που είχαν εξελιχθί σε αίσθημα.

Αργά την νύχτα, ο χορός διαρκούσε ακόμα. Οι νιόπαντροι είχαν αποσυρθί σ' ένα μικρό σαλονάκι. Το μικρόκλειστο παράθυρο άφηνε να σκορπίζονται μέσα στο δωμάτιο ανοιξιάτικες ευωδίες. Σώπαιναν, κρατημένοι τρυφερά απ' τα χέρια.

Η Βέρθα κύτταζε αφορημένα μπροστά της, λίγο αστασιμένη απ' την μεγάλη αλλαγή που γινόταν στην ζωή της, χαμογελαστή όμως και σαν έτοιμη να κλάψι απ' την χαρά της.

Ο Ζάκ την κύτταζε έπιμονα με το γαμόγελο στα χείλη. Δεν ήξερε πως να εκφράσει την μεγάλη του ευτυχία. Κάπου-κάπου, μονάχα, της ψιθύριζε: «Βέρθα!» και κάθε φορά που άκουγε τόνόμα της, εκείνη τον κύτταζε μ' ένα γλυκό και τρυφερό βλέμμα. Ξαφνικά, άνοιξε μια πόρτα και μπήκε ένας υπαρκτός φέρνοντας ένα φακέλλο μέσα στο δίσκο. Ο Ζάκ πήρε τρέμοντας το γράμμα, σαν να προαισθανόταν καμιά συμφορά. Δεν τολμούσε να το ανοίξει και ήταν έτοιμος να το βάλει στην τσέπη του και να το άνοιξη την επομένη, όπότεν θα ήσαν μακριά και δεν θα είχαν να φοβηθούν τίποτα, όπότε σε μιά άκρη του φακέλλου είδε την λέξη «ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝ». Η λέξη αυτή τον κατετρόμαξε: «Με συγχωρείς, αγάπη μου», είπε της νέας κι' άνοιξε το φακέλλο. Διάβασε γρήγορα κι' έγινε κάτωχρος.

—Αγάπη μου, είπες... πρόκειται για τον καλλίτερό μου φίλο... Του ήρθε μιά συμφορά. Με χρειάζεται άμέσως για μιά υπόθεση πολύ σπουδαία. Τίθεται ζήτημα ζωής ή θανάτου. Μοι επιτρέπεις να λείπω για καμιά είκοσάρια λεπτά;

Η Βέρθα του ψιθύρισε ταραγμένη: —Πήγαινε, αγάπη μου.

Ο Ζάκ κατέβηκε βιαστικά τὰ σκαλοπάτια, προτού όμως βγί στον δρόμο, ξαναδιάβασε το γράμμα:

«Κύριε, κάποια Μισελίν Ραβέ, άλλοτε φίλη σας, πρόκειται από στιγμής σε στιγμή να φέρη στον κόσμο ένα παιδί που είναι παιδί σας. Η μητέρα είναι έτοιμοθάνατη

Η Μισελίν χαροπάλευ...

και ικετεύει να σάς ξαναδεί. Λαμβάνω το θάρρος να σάς γράψω και να σάς ζητήσω αν σάς είναι δυνατόν να συναντήσετε για τελευταία φορά αυτή την δυστυχισμένη. Δόκτωρ Μπονάρ».

□ □

Όταν ο Ζάκ μπήκε στο δωμάτιο της φίλης του, εκείνη ήδη χαροπάλευ. Σχεδόν δεν τον αναγνώρισε. Ο γάμος μαζί με δυο νοσοκόμους βόσκονταν γύρω της. Κοντά στο κρεβάτι της, μέσα σε μιά κούνια, ένα νεογέννητο έκλαιγε, και σε κάθε γογγυσμό του, η μητέρα του, βασανισμένη, έκανε να κινή κάτω απ' τις παγωμένες κομπρέσσες που της έβαζαν.

Τέλος, η έτοιμοθάνατη αναγνώρισε τον Ζάκ κι' έκανε να σηκώση το χέρι της. Δεν μπόρεσε όμως γιατί ήταν πολύ αδύνατη. Δυο χοντρά δάκρυα κύλησαν από τα μισοσβυσμένα μάτια της. Έκείνος γονάτισε κοντά στο κρεβάτι και της φίλησε το χέρι. Η έτοιμοθάνατη του ψιθύρισε με μισοσβυσμένη φωνή:

—Πεθαίνω, αγάπη μου, να μοι υποσχεθής όμως πως θα μείνης κοντά μου ώσπου να πεθάνω. Θέλω να ξεψυχήσω κοντά σου.

Της φίλησε το μέτωπο κλαίγοντας με λυγμούς. —Μείνε ήσυχη, αγάπη μου. Δεν θα πάω πουθενά.

Έκείνη έκλεισε τὰ μάτια της εξαντλημένη.

Σε λίγο, ξαναπαίρνοντας δυνάμεις συνέχισε:

—Δικό σου είναι το παιδί. Σου το όρκίζομαι μπροστά στο Θεό. Μόνο έσένα αγάπησα στον κόσμο. Όρκίσου με πως δεν θα το εγκαταλείψεις.

—Σου όρκίζομαι να το αναθρέψω εγώ και να το αγαπάω. Ποτέ δεν θα το εγκαταλείψω, ψιθύρισε ο Ζάκ γεμάτος όδύνη. Δεν μπόρεσε όμως να σηκώση το κεφάλι της κι' ο Ζάκ έφερε το μέτωπό του στα χλωμά χείλη της.

Πιο γαληνεμένη τώρα εκείνη, του ψιθύρισε:

—Πάρε το μωρό στην αγκαλιά σου και δειξέ μου πως το αγαπάς.

Έκείνος πήρε το παιδί, το τοποθέτησε άπάνω στο κρεβάτι της, ανάμεσά τους. Το μωρό σε λίγο αποκοιμήθηκε κι' η γυναίκα φάνηκε να βυθίζεται στον ύπνο.

Τα ξημερώματα η άρρωστη κινήθηκε στο κρεβάτι της για μιά στιγμή κι' ύστερα έμεινε ακίνητη. Η νοσοκόμα πλησίασε κι' είπε κάνοντας τον σταυρό της:

—Τετέλεσται.

Έκείνος κύτταξε για στερνή φορά την γυναίκα που είχε αγαπήσει τόσο πολύ κι' έφυγε με την άθωα ύπαρξη στην αγκαλιά του...

Η Βέρθα περίμενε γαλήνια στην αρχή τον Ζάκ. Σιγά-σιγά όμως η ανησυχία άρχισε να την κυριεύει. Η μητέρα της, βλέποντάς την μόνη, την ρώτησε: «Πού είναι ο σύζυγός σου; Είναι στο δωμάτιό του και θά επιστρέψι» αποκρίθηκε η νιόπαντρη.

Πέρασε όμως μιά ώρα. Οι καλεσμένοι έφευγαν, ο ένας ύστερα απ' τον άλλο. Έμειναν μόνο οι πιο στενοί συγγενείς. Ο πατέρας της Βέρθας πήγε στο αστυνομικό τμήμα για να πάρη πληροφορίες.

Το πρωί, άνοιξε η εξώπορτα και σε λίγο, η Βέρθα έβλεπε μπροστά της τον Ζάκ κατάλωμο, μ' ένα μωρό στην αγκαλιά του.

—Είναι το παιδί μου και πέθανε η μητέρα του... τραύλισε εκείνος.

Η Βέρθα, χωρίς να πη λέξη πήρε το μωρό και τώσφιξε στην αγκαλιά της. Ύστερα είπε με πρόσωπο βουτηγμένο στα δάκρυα, κυττάζοντας τον σύζυγό της:

—Δεν πέθανε η μητέρα του... Μητέρα του θά είμαι εγώ και θά το μεγαλώσουμε μαζί με τὰ παιδιά μας αυτό το παιδί που δεν φταίει για τή μοίρα του...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΟΛΙΒΙΑ ΝΤΕ

Το χαϊδεμένο παιδί της όδόνης

κά όπως τόσες άλλες στάρ. Τελειώω όμως σε μία διακοπή ενός μηνός που είχα για ν' αναπαυθώ, πήγα με τη μητέρα μου σ' ένα εξοχικό σπίτι μικροσκοπικό σαν το κουτί των σπέρτων, όπου περάσαμε θαυμάσια. Έστρωνα τα κρεβάτια, σκούπιζα, ξεσκόνιζα. Η μαμά μαγειρεύει κι έπλενε τα πιάτα. Πολλές φορές παίρναμε το φαγητό μας και τρώγαμε έξω. Γυρίζαμε όταν έδυε ο ήλιος. Ήμουν τόσο εύτυχισμένη, τόσο ευχαριστημένη και τόσο κουρασμένη όταν γυρνούσαμε που δεν μπορούσα να κάνω τίποτα άλλο από το να κοιμηθώ δώδεκα ολόκληρες ώρες.

Τα ελαττώματά της

Η Όλιβια διηγείται τα ελαττώματά της με την αφέλεια ενός δωδεκάχρονου παιδιού.

—Είμαι ασφαλώς η πιο κακοντυμένη γυναίκα του Χόλλυγουντ. Αντιπαθώ πολύ τα ψώνια στα μαγαζιά. Κάποτε όμως με πιάνει μία επιθυμία ν' αλλάξω. Σκέπτομαι ότι μοιάζω σαν σκιάχτρο, ότι πρέπει ν' αγοράσω μερικά καινούρια φορέματα για να υπερηφανεύεται και η οικογένειά μου για την κομψότητά μου.

—Τότε τρέχω από το ένα έμπορικό στο άλλο και καταλήγω ν' αγοράσω ένα φόρεμα έντελως γελοίο. Ύστερα όταν φέρνω την φρίκη αυτή σπίτι μου και κυττάζω τον εαυτό μου στέν καθρέφτη διερωτώμαι: «Ήθελα να ξέρω τώρα τι μου κατέθεσε κι' αγόρασα αυτό το εξάμελωμα;». Και ερίσκομαι πάλι στην ίδια κατάσταση που ήμουν και πριν: και φορώ πάλι τα παλιά μου φορέματα και τα παλιοτάπουτά μου...

—Αυτό είναι το πρώτο μου ελάττωμα. Το δεύτερο είναι ακόμη χειρότερο. Είμαι μία από εκείνες για τις οποίες έχει γραφή το τραγούδι «Πόσο αντιπαθώ να σηκώνωμαι πρωί-πρωί». Η οικογένειά μου αναγκάζεται τότε, τότε να μου χύνει νερό για να ξυπνήσω ή να με τραβήξω από το πόδι και να με βγάλει με το ζόρι από το κρεβάτι. Η μεγαλύτερή μου ευχαρίστηση όταν δεν έχω δουλειά στο στούντιο, είναι να σηκώνωμαι στις ένδεκα.

Τι σκέπτεται για τον γάμο

Η Όλιβια δεν συμμετέχει καθόλου στην εύθυμη κοσμική ζωή του Χόλλυγουντ. Ποτέ το όνομά της δεν αναφέρθηκε συνδεδεμένο ρομαντικά με το όνομα κανενός ήθοποιου, σκηνοθέτου ή διευθυντού.

Και μάς εξηγεί μόνη της πολύ λογικά το γιατί:

—Δεν έχω καιρό για έρωτες και ειλύλλια. Προς το παρόν η μεγαλύτερή μου χαρά έγκειται στην εργασία μου.

ΧΑΒΙΛΑΝΤ

Και όταν το φιλμ γυρίστηκε ο γόης και η Όλιβια δεν είχαν προχωρήσει ούτε βήμα περισσότερο από μια ευγενική και τυπική γνωριμία.

Την φωνάζουν «Μπέμπε», «Λίβ» ή «Λίβυ» όλοι. Ποτέ δεν την φώναξε κανείς «Μις ντέ Χάβιλαντ!». Και όταν όλοι ανεξαιρέτως οι εργαζόμενοι σ' ένα στούντιο είναι αφωσιωμένοι σ' έναν ήθοποιό σημαίνει ότι ο ήθοποιός αυτός έχει εξαιρετικό χαρακτήρα και προσωπικότητα.

Είχα παραστή κατά το γύρισμα μιάς σκηνής από την ταινία «Επέλασις Έλαφράς Ταξιαρχίας» όπου η Όλιβια πρωταγωνιστούσε με τον θαυμασίο Έρρολ Φλύν. Ήταν μία από τις δραματικές και θεαματικώτερες εκείνες σκηνές που όνειροπολούν πάντα οι σκηνοθέτες και οι σεναρίστες, οι οποίες κοστίζουν μία περιουσία δόκληρη. Το παραμικρό λάθος σημαίνει μία κολοσσιαία απώλεια χρημάτων.

Γυριζόταν η σφαγή του Τσουκοτζί και η διάσωση της Όλιβια από τον Έρρολ που την υποβάσταζε καθώς κολυμπούσαν. Την στιγμή που άρχισε το γύρισμα το σπαθί του Έρρολ την χτύπησε στο πρόσωπο. Για μία στιγμή κόντεψε να λιποθυμήσει, μα συνήλθε. Ο Έρρολ τ'α είχε χαμένα.

—Πληγωθήκατε; την ρώτησε με αγωνία.

—Μη μιλάτε, το άπνητσε σιγά εκείνη. Συνέχιστε τον ρόλο σας. Γυρίζουν. Δεν έχω τίποτα.

Συνέχισαν το κολύμβημα και σύμφωνα με το σενάριο, δραπέτευσαν.

Και μόνο όταν τελείωσε το γύρισμα άντελήφθηκαν όλοι ότι το πρόσωπό της είχε πρησθή και ότι θερμά δάκρυα κυλούσαν από το πρόσωπό της.

Την ημέρα που γευματίζαμε μαζί με την Όλιβια στο ρεστوران του στούντιο για ν' της πάρω τη συνέντευξη αυτή, καθένας που περνούσε σταματούσε στο τραπέζι μας.

—Φροντίστε να μην κουράζεστε, το καλό μας παιδί; με ρωτούσε. Δεν ήταν ερώτηση αυτό, ήταν όμως ένδειξη ενδιαφέροντος και συμπαθείας, στην Όλιβια.

Και έχουν δίκιο. Γιατί καμιά ήθοποιος δεν είναι πιο συμπαθητική, πιο γοητευτική, πιο όμορφη, πιο αγαπητή από την χαριτωμένη αυτή παιδούλα των 19 χρόνων...

ΣΟΝΙΑ ΛΗ

Μικρά νέα της όδόνης

Η Μαίρη Πίκφορντ πέρασε από το Παρίσι, ξανθή και χαριτωμένη όπως τον καιρό που ήταν η αγαπημένη όλου του κόσμου. Συνοδεύονταν από τον μνηστήρα της Μπόρντυ Ρότζερς και πήγε στο Παρίσι για ν' αγοράσει φορέματα και καπέλλα.

Ύστερα ανεχώρησε για την Ιταλία, την Αυστρία, την Γερμανία, όπου θα αναπαυθώ λίγον καιρό.

Το πλήθος υποδέχθηκε την Μαίρη Πίκφορντ με μεγάλη συμπάθεια και ένθουσιασμό.

Γιατί η Μαίρη θα μένει πάντα ένα από τα πιο συγκινητικά πρόσωπα του κινηματογράφου.

Το γοητευτικότερο χαμόγελο της Όλιβια ντέ Χαβιλαντ.

Το Χόλλυγουντ δεν είναι μόνο η πόλις της Δόξας μα και η πόλις της Καταστροφής. Το παραμύθι γίνεται πραγματικότητα τόσο γρήγορα που άσυναίσθητα θυμάται κανείς τους μύθους του Άντερσεν. Ο φτωχός γίνεται πλούσιος από τη μία στιγμή στην άλλη. Και από την κορυφή του θριάμβου ως τα βάθη της παρακμής δεν μεσολαβούν πολλά πράγματα.

Η άλματική εξέλιξη της Όλιβια ντέ Χαβιλαντ που ένα ώρακι πρωί ξύπνησε «στάρ» πρώτου μεγέθους στον κινηματογραφικό ούρανο του Χόλλυγουντ, επιβεβαιώνει τον θρύλο του Χόλλυγουντ. Η Όλιβια δεν είναι ακόμη είκοσι χρόνων. Μόλις τελείωσε το γυμνάσιο, έπαιξε στο αριστουργηματικό φιλμ που σκηνοθέτησε ο Μάξ Ράινχαρντ «Όνειρο θερινής νυκτός» του Σαίξπηρ, και αμέσως υπέγραψε ένα επωφελέστατο συμβόλαιο με την εταιρία «Γουόρνερ».

Το αρμονικό όνομά της έγινε διάσημο μέσα σε λίγες μέρες.

Την πρώτη φορά που συνήντησα την Όλιβια ντέ Χαβιλαντ στο ντουέντιο της «Γουόρνερ» και μίλησα μαζί της διερωτήθηκα πόσον καιρό η χαριτωμένη αυτή παιδούλα θα μείνει απλή και αφελής, όπως είναι τώρα, χωρίς ίχνος προσποιήσεως και υποκρισίας.

Διερωτήθηκα πώς θα εξέλιχθη το κορίτσι αυτό με την ακαταμάχητη γοητεία, το κορίτσι αυτό με τα θαυμάσια εκφραστικά μάτια και το γλυκύτερο χαμόγελο του κόσμου, στην παραμυθένια αυτή πόλη;

Στο σημερινό μου αυτό άρθρο, θα

ερωτήσω την απάντηση της αμετάβλητης προσωπικότητάς της.

Δυό είναι οι παράγοντες που συντελούν κυρίως σ' αυτό: Η ολόκληρητική αφοσίωσής της στη δουλειά. Και δεύτερον η μητέρα της που είναι λογική και αμερόληπτη στις σχέσεις της με την στάρ-κόρη της.

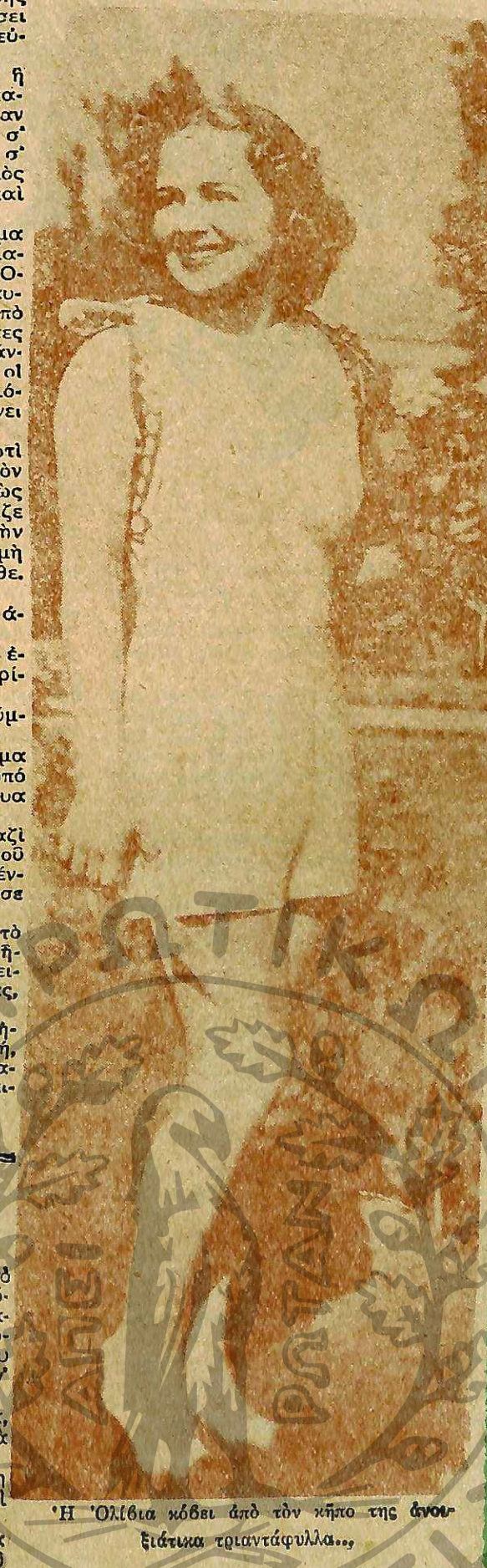
Στην οικογένεια Χάβιλαντ δεν υπάρχει καμιά στάρ! Υπάρχει μόνο η Όλιβια που κατά τύχην εργάζεται στον κινηματογράφο, η Τζόαν, η μικρότερη αδελφή της Όλιβια και η μητέρα τους. Είναι μία οικογένεια στενά συνδεδεμένη.

Τι λέγει η Όλιβια

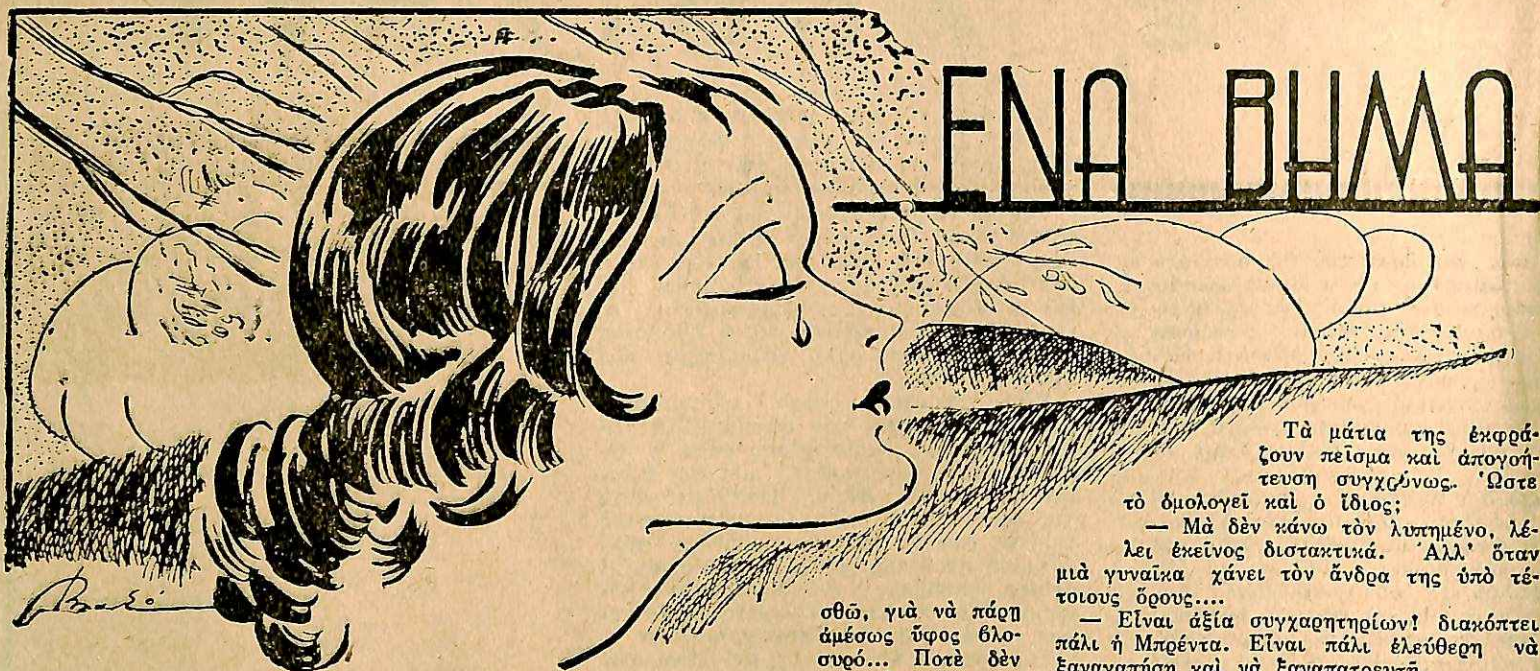
«Όταν η Όλιβια εργάζεται, η μέρα αρχίζει νωρίς, φυσικά. Με το άπλο και φθινόφορεμά της η Λίβυ, έτσι είναι το χαϊδεμένο της όνομα, ξεκινά για το στούντιο.

«Όταν καμιά φορά επιστρέφει με κατσουφιασμένα μούτρα και λέγει: «Δεν έκανα τίποτα άλλο παρά να κλαίω από την ημέρα που άρχισα να παίζω στον κινηματογράφο. Οι ηρωίδες που υποδύθηκα έως τώρα είναι όλες ζυωμένες με δάκρυα», η μητέρα και η Τζόαν άγκαλιάζονται κι' αρχίζουν να μιμούνται τα δακρυσμένα υατία και το θλιμμένο στόμα της Όλιβια. Τότε ξεσπούν και οι τρεις σε γέλια και η Λίβυ βοηθεί τις άλλες για το φαγητό.

—Παρ' όλα αυτά δεν είμαι καθόλου καλή νοικοκυρά. Δεν μου άρσει να μαγειρεύω και δεν ξέρω να κάνω γλυ-

Η Όλιβια κόβει από τον ήθο της άνοιξιάνια τριαντάφυλλα...

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

Τὰ μάτια της έκφρα-
ζουν πείσμα και απογοή-
τευση συγχρόνως. 'Ωστε
τό μοιολογεί και ο ίδιος;

— Μά δεν κάνω τον λυπημένο, λέ-
λει εκείνος διστακτικά. 'Αλλ' όταν
μια γυναίκα χάνει τον άνδρα της υπό τέ-
τοιους όρους...

— Είναι αξία συγκαταστήσει διακόπτει
πάλι η Μπρέντα. Είναι πάλι ελεύθερη να
ξαναγαλήνη και να ξαναπαρρησιάζει.

— Μά δεν πιστεύω ν' αγάπησε ποτέ τον
Βέρνερ!

— Μπάρ! Και πώς το ξέρεις! Γιατί τον
πῆρε λοιπόν;

— Από κοριτσιόσιμη αφέλεια. Τὴν έπει-
σαν μάλλον οι συγγενείς του. 'Εκείνη, α-
σφαλώς, δεν πρόλαβε να τον αγαπήσει.

— Μμμ! Δεν ξέρω κατά πόσο είναι αλή-
θεια αυτό. 'Αλλά, βέβαια, θά ήθελες να ή-
ταν έτσι.

— Γιατί μόνον εγώ;

— Δεν ξέρω. 'Εσύ το ξέρεις! 'Αλλως τε
δεν έχει καμιά σημασία. Τὸ πρωτεύον τώ-
ρα, γιὰ σένα και γιὰ κείνην, είναι ότι μπο-
ρεί πάλι να ξαναπαρρησιάζει.

— Για μένα! Για κείνην;... Για ποιόν
λοιπόν μιλάς;

— Για σένα και γιὰ τὴν Ρόντα!

— Μά είσαι τρελή; φώναξε ο Τζέραλδ.
Μπρέντα! Μπρέντα! Δεν πιστεύω να νομι-
ζης, ότι... ότι εγώ ήμουν έρωτευμένος με
τὴν Ρόντα!...

— Και τί, δηλαδή; Περιέργω σου φαίνε-
ται; ρωτά εκείνη διστακτικά, χωρίς να τολ-
μά να τον κυττάξει.

— Και βέβαια! 'Εσύ, να το σκεφθῆς
αυτό;... 'Εσύ, που έπρεπε να ξέρεις, ότι ο-
λη μου η αγάπη είναι γιὰ σένα.

— Για μένα; Τὸν κυττάζει έκπληκτη. Για
στάσου σὲ παρακαλώ! 'Εσύ με αγαπάς... ε-
μένα; Και γιὰτί τόσο καιρό δεν έλεγες μιὰ
λέξη;

— Μά δεν τολμούσα. 'Ήσουν τόσο δύσ-
τροπη μαζί μου... Νόμιζα, ότι δεν μ' έχω-
νευες.

— 'Α!... Μά ήταν, που πιστεύα, ότι α-
γαπούσες τὴν Ρόντα...

— Κανένα δεν αγαπούσα! Μόνον εσένα
αγαπῶ!

Κάνει να τὴν πλησιάσει, ἀλλ' εκείνη έ-
χει ἀκόμη μὴ ἀπορία:

— Καί τί σὲ έκανε να μὸν τὸ πῆς τώρα;

— 'Ο Τόμ.

— 'Η Μπρέντα δεν μπορεί πιά να συγκατα-
στήσει τὴν χαρά της. Μὲ ένα μικρὸ γέλιο, ποὺ
τρέμει ἀπὸ τὴν συγκίνηση, κρύβει τὸ πρό-
σωπὸ της στὸ στήθος του.

— 'Ω! Πὼς τὸν αγαπῶ αὐτὸν τὸν Τόμ,
φωναίζει...

Και γιὰ δεύτερη φορὰ ο Τζέραλδ λὲν ζη-
λεύει πιά.

.....
'Εν τῷ μεταξύ ο Τόμ κατ'όρθους να προ-
λάβει τὸ τραίνο καὶ μετὰ 1 1/2 ὥρα έφθασε
στὸν σταθμὸ τοῦ Κίγκσλανδς. Πῆρε ἀμέσως
ένα μικρὸ μόνιμο καὶ διέταξε τὸν ἀμαξά,

ΜΑΣ ΧΟΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

— Τόμ! φώναξε έκπληκτη ἡ Ρόντα, κα-
θὼς ο γέρω Πέτρος έμπαζε τὸν Κέντρικ στὸ
γραφεῖο της.

Κάτι στὸ πρόσωπὸ του, τὸ ἐξαιρετικὰ σο-
βαρὸ, τῆς λέγει ότι πρόκειται να μάρη ἄ-
σημα νέα. 'Η ἴδια είναι πολὺ ἀγρή—ήταν
ἡδὴ ἀγρή πρὶν μὴ ο Τόμ, καὶ τὰ κοκκινι-
σμένα μάτια της δείχνουν καθαρά ότι είχε

πλάψει πρὶν ἀπὸ λίγο. 'Αλλὰ εκείνος δεν
έχει καιρὸ να σκεφθῇ σχετικά οὐτε να πλη-
ροφορηθῇ τὸν λόγο τὸν διαρκῶς της. Τὸ
μόνο που σκέπτεται είναι, ότι θά τὴν λυτή-
σει ἡδὴ ἀκόμη περισσότερο.

— Ναι. Μὸν τὸ εἶπεν ἡ ἴδια, ἀπήντησε
εκείνος σοβαρά.

— Καί εγὼ εἶμαι ὁ ἐξάδελφός της. 'Ονο-
μάζομαι Κέντρικ.

— Μὸν τὸ εἶπε καὶ αὐτὸ.

— Φαίνεται να σὺς εἶπε πολλὰ πράγματα
ἡ ἐξάδελφούλα μου, συνεπέρανε ο Τόμ, με
σοβαρότητα μεγαλύτερη ἀκόμη ἀπὸ τοῦ
Ντραίητον.

— 'Ήταν ἀναπόφευκτο! 'Ετυχε χθὲς να
φιλοξενήσω ἐδὼ τὸν σὲρ Γάστωνα...

— 'Εδῶ!...

— Ναι. Δεν ἤξερα τίποτε, φυσικά! δια-
φορετικὰ δεν θά τὴν καλοῦσα... Μὸν τὰ εἶ-
πε κατὸν μόνη της

— Τὸν εἶδε;

— Ναι.

— Καί εκείνος;

— 'Όχι. Εκείνος δεν τὴν εἶδε... 'Ήτο,
τουλάχιστον, εὐτυχία αὐτὸ. Δεν τοῦ ἐδό-
θηκε ἡ εὐκαιρία, να τὴν συκοφαντήσῃ γιὰ
τελευταία φορὰ.

— Ξέρω, τί έννοεῖτε, λέγει συμφωνώντας
ο Τόμ, ἀν καί τὸ ὕφος του μένει πάντα ἐ-
πιφυλακτικὸ. Καί σεῖς;

— 'Η ἐρώτηση είναι ἀπότομη, ἀλλὰ σημαίνει
πολλά.

— Δικαιούσθε σὲ μιὰ ἐξήγηση, λέγει ο
Ντραίητον με κάποια ὑπερηφάνεια... 'Όταν
έμαθα τὸ πραγματικὸ ὄνομα της ἐξάδελφης
σας, ἀπεφάσισα να φύγω ἀμέσως.

Καί πραγματικὰ έφυγα σήμερα τὸ πρωί.
Περνώντας ἀπὸ τὸ Λονδίνο ἀκουσα τὸ τρο-
μερὸ αὐτὸ νέο καί μὸν φάνηκε τότε ότι δεν
έπρεπε πιά να συνεχίσω... Νόμιζα ότι θά
μπορούσα να τῆς φανῶ χρήσιμος, μέχρις
ότου φθάσουν, τουλάχιστον, οι συγγενείς
της. 'Αν όχι τίποτ' ἄλλο, θά σταματοῦσα
τίς ἐφημερίδες...

— Πού είναι τώρα; ρώτησε ο Τόμ.

— Δεν ξέρω. Δεν τὴν εἶδα. Οὐτε καί γνω-
ρίζει πὼς γύρισα.

— Δεν τὸ ξέρεις;

— 'Όχι. Περιμένα ἐδῶ, ἀπὸ τὴν ὥρα που
ἦλθα. Φανταζόμουν, φυσικά, ότι θά φθάνα-
ν τὸ ταχύτερον. 'Αλλά, πάντως, δεν πῆγα
στὸ σπίτι, μὴ τυχὸν καί με έβλεπε ἡ λαίδη
Βέρνερ καὶ ὑποψιάζονταν ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη
ἐπιστροφή μου.

Σιγὴ ἀπόλυτη ἐπεκράτησε γιὰ κάμποση
ὥρα. 'Η ἀποκάλυψη ἦταν πλήρης.

— Τὴν αγαπᾶτε, νομίζω, εἶπεν ο Τόμ ἐπὶ
τέλους.

— Ναι, ἀπήντησε λακωνικὰ ο Ντραίη-
τον.

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙ- ΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡ- ΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΑ

τα πάλι: Ζελεύθη. 'Αναπνέει βαθεία, σὰν
ἄνθρωπος που κινδύνευσε να πάθῃ ἀπὸ ἀ-
σφυξία καὶ βρέθηκε ξαφνικὰ στὸν καθαρό
ἀέρα: 'Ελεύθερη! λέγει γιὰ τρίτη φορὰ, ἀ-
σθενέστερα τώρα, ἀλλὰ με τόσο ἀπερίγραπ-
τη ἀνακούφιση ὥστε ο Τόμ ἀρχίζει να
στενοχωρεῖται.

— Ναι... ναι, τῆς λέγει χαμηλόφωνα.
Εἰσα ελεύθερη!

— 'Η Ρόντα πέφτει σ' ένα καθίσμα καὶ ση-
ρίζοντας τὰ χέρια της στὸ τραπέζι, κρύβει
σ' αὐτὰ τὸ πρόσωπὸ της.

— 'Ο Τόμ, ἐν τούτοις, τὴν κυττάζει δυσ-
ναχετώντας. Δεν εἶπε τὴν ἀξίωση να τὴν
δῇ κυριευμένη ἀπὸ ἐσχάτη ἀπόγνωση, ἀλλ'
οὐτε καί περιμένα τὴν... ἀνακούφιση αὐτή!

Δυσκολεύεται να ἀναγνωρίσῃ τὴν παλαιὰ
Ρόντα, τὸ αἰσθηματικὸ κοριτσάκι μαζί με
τὸ ὁποῖο ἀνατράφηκε.

— Τὴμ! λέγει εκείνη, γυρνώντας πάλι
πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἀρπάζοντας πυρετω-
δῶς τὸ χέρι του. Δεν πιστεύω, να έκαμες
λάθος!... Τὸν... εἶδες;

— Ναι... Τὸν εἶδα! Θὰ τὸν κρίνῃ πια ὁ
'Ανώτατος Κριτὴς... ἀπαντᾷ ο Τόμ. 'Αλλά,
Ρόντα... δεν νομίζω να είναι αὐτὸς ὁ τρό-
πος που πρέπει...

Τὸν βλέπει έκπληκτη, σὰν να ξυπνοῦσε
ἀπὸ ένα ὄνειρο καὶ ἡ έκφρασή της ἀλλάζει.
Προχωρεῖ νευρικὰ ὥς τὸ παράθυρο καὶ έ-
πειτα ξαναγυρνᾷ:

— 'Α, ναι! Ξέρω... λέγει σὰν προβλη-
μένη. Για σὰς ὅλους, βέβαια, δεν είναι αὐ-
τὸς ὁ τρόπος... 'Αλλὰ γιὰ μένα... 'Εσείς
δεν ξέρετε, τίποτε. 'Αν ξέρατε τί ζωὴ πέ-
ρασα μαζί του.

— 'Ομολογῶ, ότι ἦτο κακή, λέγει ο Τόμ.
— Μόνον κακή!... 'Ακου να σου πῶ Τόμ!
Θὰ με νομίζεις ἴσως κακή, σκληρά, ἀπάν-
θρωπη... Περιμένας να δείξω λύπη στὸ ἀγ-
γελμα αὐτὸ, ἐνῷ εγὼ εἶδεκα ἀπλῶς ἀνα-
κούωση καὶ ἴσως καί πάρα πάνω—χαρά!...

— 'Ο Θεὸς... καὶ με συγγενέση, ἀλλὰ φοβόμουν
ὅτι ποτὲ δεν θά έφθανε ἡ ἀπολύτρωσις
αὐτή!

— Ρόντα! Συλλογίσου!

— 'Α, θαρτέθα να συλλογίζομαι. Οι εὐ-
τυχισμένοι ἄνθρωποι σὰν καί εσένα, δεν
συλλογίζονται τόσο σ' ὅλη τους τὴ ζωή, ὅ-
σον συλλογίσθηκα ἐγὼ στὰ δυὸ αὐτὰ χρό-
νια... Τί ἀπελπίστα, που μὸν φάνηκαν! 'Α-

πορῶ, ἀν θά ξαναγίνα ποτὲ νέα!... Θὰ έ-
πρεπε ἴσως να σου κάνα τὴν λυπημένη.
'Αλλ' ἡ ὑποκρισία, σου λέγω, με ἀηδίαζει.
Κι' έπειτα... Τόμ, δεν ξέρεις τί πέρασα!...

— Ξέρω πολλὰ, λέγει ο Κέντρικ συγκινη-
μένος.

— Τίποτε δεν ξέρεις, ἐπιμένει εκείνη με
πάθος ἐξαιτόμενο. Όλα σὰς τὰ έκρυβα, ὅ-
πως λίγες γυναίκες θά μπορούσαν να τὰ
κρύψουν... Δυὸ φορές. Τὸν πλησιάζει πε-
ρισσότερον καί τοῦ λέγει, ψιθυριστὰ! Δυὸ
φορὲς με χτύπησε!

— Ρόντα!

— 'Ο Κέντρικ τινάζεται ὀρθος σὰν να εἶχε
μαστιγωθῇ. Είναι κατακόκκινος.

— 'Α! Σὲ πειράζει αὐτὸ! λέγει ἡ Ρόν-

τα. Και μάλιστα: με χτύπησε, δεν είνε ή λέξη. Δυό φορές— με έδειξε! ... Ω ναι... θεωρώ τί σκέπτεσαι. 'Ο καθώς πρέπει κόμος δεν κάνει τέτοια πράγματα. 'Ετσι νόμιζα κι' εγώ—έτσι πίστευα. 'Αλλ' εκείνος... μ' έδειρε μολταύτα, σάν να ήμουν ή χειρότερη παλιογυναικα...

—Μά, Ρόντα! ρωτά κατάχλωμος ο Τόμ, ζητώντας να μάθη γιατί δεν τὰ ελεον αυτά από τότε, εάν...

—'Εάν, ελεος!... 'Όστε δεν με πιστεύεις; Θέλεις αποδείξεις;... Θυμάσαι τόν χορό, πού έδωσε ή Δούκισσα τού Σάβερλανδ. 'Όλοι σάς είχατε απορήσει, όταν έφθασα με κλειστό φόρεμα. Πρέπει να τὸ θυμάσαι! 'Η θεία με ρωτούσε διαρκώς, ὥσπου πήγα να τρελλαθῶ από τὴν ντροπή μου... 'Εκείνος, όμως, πού με ανάγκασε να πάω δια τῆς βίας δεν ντρεπόταν. 'Ω! 'Όσο τὸ θυμούμαι... Τί ἀπανθωπία!... Καί έξαλλη από θυμό, στήν ἀνάντηση τῆς προσβολῆς εκείνης, συσφίγγει τούς γρόνθους τῆς.

—Μά, τί έννοεῖς; ρωτά ὁ ἐξάδελφός τῆς με πολλή ταραχή.

—'Ότι μέ...είχε δείρει έως τέτοιο σημείο, ὥστε οἱ πλάτες μου νὰ μὴ ἐπιδέχωνται κανένα φόρεμα ντεκολτέ... 'Ω, τί εὐκόλο πού εἶναι τώρα να με καταδικάσετε!...

—'Όστε, σὲ έδειρε νί! 'Ο άνανδρος! 'Η φωνή τού Τόμ εἶναι γεμάτη μίσος. 'Η Ρόντα ξαφνικά κρύβει στὰ χέρια τῆς τὸ πρόσωπό τῆς.

—'Ω, μὴν τὸ λές! Δεν μπορῶ να τὸ ἀκούω! Τὸ εἶπα μόνη μου γιὰ πρώτη φορά καὶ ντρεπόμαι τώρα... Ὁά ήθελα να μὴ στὸ εἶχα πῇ...

—Θά μείνη μεταξύ μας, ψιθυρίζει ὁ Τόμ: Καθμένη Ρόντα, πόσα τράβηξες...

—'Όστε δεν με καταδικάζεις πιά; τὸν ρωτά.

—Τί λές!... 'Επειτα από ὅλα αυτά!...

—'Ας εἶναι... Τελείωσαν τώρα! λέγει ἐκείνη διστακτικά.

Καί έπειτα από λίγο:

—Θά κοιμηθῆς ἔδω, Τόμ;

—Ναί. Αὐτὸς ὁ γεροντῆς μου πρόσφερε ἕνα δωμάτιο. Κι' ἐσύ, Ρόντα, φαίνεσαι πολύ κουρασμένη. Πήγαινε να ἡσυχάσῃς!

—Δεν μπορῶ να κοιμηθῶ τώρα λένει ἐκείνη με ἕνα μελανχολικό μειδίαμα. Ὁά βινῶ να κάνω μερικὰ δῆματα στὸν κήπο. 'Ελα μαζί, Τόμ!

—'Όχι τώρα, λέγει ὁ Τόμ, ἔλασὰ στενοχωρημένος. Δεν μπορῶ τώρα... Πήγαινε. Ὁά σὲ ξαναἰδῶ αύριο, πρὶν φύγωμε.

—Πού θὰ πάμε;

—Στῆς θείας Κάρυσφορδ. 'Επίτηδες με ἔστειλε.

—'Η θεία ήταν πάντοτε γιὰ μένα ή καλύτερη φίλη, λέγει ή Ρόντα. 'Αλλὰ καθὼς τὸ λέγει, ἀναστενάζει. Πῶς μπορεί να τὴν παραγορήσει ὁποιαδήποτε φίλια ή στοργή, όταν σκέπτεται ὅτι ἐκείνος ὁρίσεται πιά ἔξω από τὴν 'Αγγλία, ταξιδεύοντας πρὸς ἄγνωστο κατεύθυνση...

—'Ελα, πήγαινε τώρα στὸν κήπο! τῆς λέγει ὁ ἐξάδελφός τῆς, με φιλική ἐπιμονή. Ὁά σοὺ κάμω καλὸ...

□ □

'Ο κήπος εἶναι σιωπηλὸς καὶ ἡρεμος, αὐτὴ τὴν ὥρα. Τίποτε δεν κινεῖται. Καθὼς ή Ρόντα περνά τὸ κυνολίδιομα, ή μελαγχολική αὐτὴ σιωπὴ κυριεύει τὴν ψυχὴ τῆς. Αἰσθάνεται ὥρμη με τὸν ἑαυτὸ τῆς πού κατάρθωσε να εὖρη ἀνακούφιση στὸν θάνατο ἑνὸς ἄλλου, ὁσοδήποτε μισητοῦ. 'Αλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ δεν μπορεί να πεισθῇ, ὅτι τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. 'Η ὑποκρισία τῆς ήταν πάντοτε ἀπεχθής.

Τὸ φεγγάρι φωτίζει τώρα τὸν κήπο ὅλο.

Ἱστορίες δικαστῶν καὶ δικηγόρων

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ

'Ο νέαρός, μόλις 23 ἐτῶν Ν. προσάγεται γιὰ τρίτη φορά στὸ δικαστήριο γιὰ τὸ ἴδιο πλημῆλημα.

'Ο δικαστῆς τού κάνει τῖς παρατηρήσεις:

—Πάλι ἔδω μοὺ εἶσαι; Δεν ντρέπεσαι; Σίγουρα δεν θὰ ἔχῃς καλὲς σχέσεις... Μὲ ποιὸν σχετίζεσαι στήν κοινωνία;

—Μὲ δικηγόρους καὶ δικαστὰς!...

ΠΟΛΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟ!

Δυὸ δικηγόροι παρίστανται στὸ δικαστήριο γιὰ τὴν ἰδιοκτησία ἑνὸς πηγαδιού. 'Ο πρῶτος ἀρχίζει... ἀλλὰ δεν λέει να τελειώσῃ!

—Πιὸ σύντομα, κύριε συνήγορε, ἀναγκάζεται να ἐπέμβῃ ὁ πρόεδρος. 'Η ὑπόθεσις δεν εἶναι τόσο σπουδαία. Δεν πρόκειται, παρὰ γιὰ λίγο νερό...

—Συγγνώμην, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, τὸ ζήτημα εἶναι μεγίστου ἐνδιαφέροντος. Δεν πρόκειται, εἶναι ἀλήθεια, παρὰ γιὰ ἕνα πηγάδι, ἀλλὰ λάθετε ὅτ' ὅψει σας ὅτι οἱ ἀντίδικοι εἶναι καὶ οἱ δύο ἔμποροι κρασιού!

ΤΙ ΘΑΚΑΜΕ ΑΥΤΟΣ

Δυὸ ἄνθρωποι δικάζονται στὸ πλημμελειοδικεῖον. 'Ο πρῶτος ἔχει φάγει ἕνα μπάτσο από τὸν δεύτερο καὶ ζητεῖ τὴν αὐστηρὴ τιμωρία του. 'Αλλὰ καὶ ὁ δεύτερος κατηγορεῖ τὸν πρῶτο ὅτι ήταν ἑραστής τῆς γυναίκας του.

—'Όχι, δεν εἶμαι ἑραστής τῆς, φωνάζει ὁ πρῶτος, καὶ ἐπιμένει ἐπὶ τῆς αὐστηρᾶς καὶ παραδειγματικῆς τιμωρίας τού δράστου!

—'Αλλὰ, λέγει ὁ δικαστῆς, ὁ ἄνθρωπος ἐπιμένει ὅτι ήσαστε ἑραστής τῆς γυναίκας του! τὸ θὰ κάματε σεις ἀν ήσασταν στὴ θέσι του;

Καὶ ὁ ἄλλος:

—Δεν ξέρω τί θάκαμα, κύριε πρόεδρε, ἀλλὰ πάντως δεν θὰ μπάτιζα τὸν δυστυχισμένο, ἀπεινώντας, ὁά τὸν συλλυποῦμουν μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

με τὸ χλωμό καὶ μελαγχολικό του φῶς...

'Η Ρόντα ἀρχίζει να κλαίῃ—χωρὶς λυγμούς, χωρὶς φωνές. Κανείς δεν μπορεί να τὴν ἀκούσῃ καὶ ἴσως αὐτὸ να εἶναι πού τὴν ἀπελπίζει περισσότερο. 'Εκείνος, ἄραγε θὰ τὴν ἀκούσῃ ποτέ; 'Ω, ἀσφαλὸς δεν μπορεί παρὰ να τὸ μάθῃ κάποτε! 'Αλλὰ θὰ ξαναγυρίσῃ; Κάτι τῆς λέγει ὅτι δεν θὰ τὸν ξαναἰδῇ.

Καὶ ὅμως! 'Εκείνη τὴν στιγμή, ὁ ἦχος ἑνὸς βήματος τὴν κάνει να ἀνορθωθῇ δια μιάς... Αὐτὸ τὸ θῆμα! Εἶναι δυνατόν;...

'Ω! 'Εάν ήταν αὐτός!...

'Επὶ τῶλους τὸν βλέπει. 'Εκείνος ἐκαμψε τὴν γωνία, καὶ καθὼς τὴν διακρίνει ὀρθία στοὺ φεγγαριοῦ τὸ φῶς ἐπιταχύνει τὸ βῆμα. Καὶ ή Ρόντα—ἔχωντας τὰ πάντα—τρέχει κοντὰ του. Τὰ χέρια τους ἐνώνονται ἐνῶ ἐκείνη με τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα τὸν κυττάζει σάν να μὴ πιστεῖτῃ ἀόκητη στήν τύχη αὐτῆς.

—'Α, ήλατε λοιπόν! 'Ηλθατε! ψιθυρίζει με ἀνέκφραστη χαρά.

—'Ηλθα λέγει αὐτὰ ὁ Ντραίτην.

'Αλλὰ μήπως χρειάζονται καὶ ἄλλα λόγια!

ΤΕΛΟΣ

Ἡ σοφία τῶν αἰώνων

'Απ' τὸ Γκιουλιστὰν τού Σααδῆ

Τὸ χρῆμα εἶναι προωρισμένο γιὰ να μὰς δῇ τις ἀνέσεις καὶ ἀναπαύσεις τῆς ζωῆς, καὶ ή ζωή δεν πρέπει να χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ θησαύρισμα τού χρήματος. Ρώτησαν ἕνα σοφὸ: «Ποῖος εἶναι ὁ εὐτυχῆς στὸν κόσμο καὶ ποῖος ὁ δυστυχῆς;». 'Απάντησε: «'Ο εὐτυχῆς εἶναι ἐκεῖνος πού ἔσπειρε κ' ἔφαγε, κ' ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος πού πέθανε καὶ τὰ λεπτὰ πού ἄφησε δεν πιάσανε τόπο».

Δεῖλεις ν' ἀπολαύσῃς τ' ἀγαθὰ αὐτοῦ τού κόσμου; «Κύτταξε νᾶσαι γενναῖοδωρος στὸν ὀμιό σου, ὅπως ήταν σὲ σένα ὁ Θεός».

1 "Αραβες λένε;

«Κύτταξε νᾶσαι γενναῖοδωρος καὶ να μὴ μετανοῇς γιὰ τὸ καλὸ πού ἔκανες. Γιατί, βέβαια, αὐτὸ τὸ καλὸ, θὰ σοὺ ἀνταποδοθῇ μιὰ μέρα. Πανταῖ ὅπου ριζώθηκε τὸ δέντρο τῆς γενναῖοδωρίας, τὰ κλαδιά του κ' ή κορφή του ἔφθασαν σὲ ὕψη, κ' ἂν ἔσχημάτισες μέσα σου τὴν ἐλπίδα να φᾶς ἀπ' τούς καρπούς του, μὴ θάξῃς τὸ πριόνι τῆς μεταμελείας στὴ ρίζα του».

Εἰς κεῖνος πού πούλησε τὴ σωφροσύνη του, τὴν ἐπιστήμη του καὶ τὴν εὐσέβειά του, ἔβαλε φωτιά σ' ἕνα μύλο καὶ τὸν ἔκανε ἐρείπια.

Δυὸ ἀνθρώπων ή ζωή ἀνῶφελή! ἐκεῖνο πού θησαύρισε πολὺ χρυσάφι χωρὶς να τὸ χαρῇ κ' ἐκεῖνο πού ἀπόκτησε Γνώση καὶ Σοφία, δίχως να τὴ χρησιμοποιήσῃ.—Τὸ μούλαρι τὸ φορτωμένο με βιθλίκ, δεν εἶναι οὔτε διαβάσμενο, οὔτε σοφὸ. Μήπως ἔχει να πῇ ἂν βιθλίκ σηκώνῃ ή ξύλα;

Ὁ σοφὸς πού δεν ἔχει ἐγκράτεια εἶναι τυφλὸς πού κρατᾷ στὸ χέρι του λυχναρί. Διευθύνει τούς ἄλλους καὶ δὲ διευθύνεται.

Εἰς κεῖνος πού ἔπαιξε τὴ ζωὴ του στὴν τύχη, δὲ ὤηκε με κανένα κέρδος. 'Ερριξε ὅλα τὰ λεπτὰ του στὴ θάλασσα καὶ πέθανε στὴν ψάθα.

Τρία πράγματα δὲ μένουν σταθερὰ δίχως ἄλλα τρία: ὁ πλοῦτος δίχως τὴ δοσοληψία, ή ἐπιστήμη δίχως τὴ συζήτηση, ή δύναμη δίχως τὴν ἐξουσία. Τὸ να φαίνεσαι σπλαχνικὸς στοὺς κακοὺς εἶναι σάν να κᾶνῃς ἀδικία στοὺς καλοὺς. Τὸ να συγχωρῇς ἐκείνους πού καταπιέζουν εἶναι σάν να τυραννῇς ἐκείνους πού καταπιέζονται.

Ὁταν δείχνῃς καλωσύνη σ' ἕναν κακὸ καὶ τότε χαϊδεύεις, αὐτὸς κάνει μιὰ κακὴ πράξη κάτω από τὴ σκέπη σου.

Ἄσαι σάν τὸ ξύλο τού σαντάλου πού μυρώνει με τὸ δάσκαμό του, τὸ τσεκούρι πού τὸ σκίζει.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΟΥΓΚΟΛΙΝΙ

Μιὰ μέρα πού εἶχε βαρεθῇ τὴν μονοτονία τῆς ζωῆς τῆς, ή Λέα δημοσίευσε αὐτὴ τὴν μικρὴ ἀγγελία στῖς ἐφημερίδες: «Νέα τριάντα χρονῶν, ὕγιης, ὡραία, με ὀριζόντιο ἰδιοκτησία καὶ μικρὴ προῖκα με μετρητὰ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με ἐργατικὸν νέον. Σκοπὸς ἱερός»

«Ἐλαβε διάφορες ἀπαντήσεις: ἄλλες με ἀπαιτήσεις, ἄλλες καθαρὸς ἐμπορικὲς κ' ἄλλες ἀπὸ πρόσωπα κοινωνικῆς τάξεως κατωτέρας ἀπ' τὴν δική τῆς, ὥσπου ἀπελπίστηκε πῶς θάβρισκε κάτι τὸ ἐνδιαφέρον. Μιὰ μέρα—ἐπὶ τέλους!—ἔλαβε κάτι πού τῆς φάνηκε σάν τὴν ἀνοιξιάτικη πνοὴ πού τόσο ποθοῦσε. Κάποιος κύριος Τζῳρτζιο Λάτο τῆς ἔγραψε: Δεσποινίς,

«Ποτὲ δεν διαβάω τις ἀγγελίες γάμων, τυχαῖως ὅμως τὰ μάτια μου ἔπεσαν σ' αὐτὴν πού δημοσιεύσατε, ἐκεῖ πού ταξίδευα με τὸ τραῖνο. Μοῦ ἔρεσε ή διατύπωση. Δεν σᾶς γράφω γιὰ να σᾶς παντρενῶ (με ὑπολογισμός: γιατί εἶθε ὡραία κ' ἔχετε προῖκα) ἀλλὰ μόνο ἀπὸ τὴν περιέργεια να μάθω πῶς γράφουν, πῶς σκέπτονται, πῶς ἐνεργοῦν οἱ γυναῖκες πού συντάσσουν ἀγγελίες γάμων. 'Αν αὐτὸ τὸ εἰλικρινὲς γράμμα σᾶς φανῇ ἀναιδές—σχεφθῇτε πῶς μοῦ τὸ ὑπαγορεύει μόνο ή ποίηση πού παρουσιάζει καθεστὶ τὸ ἄγνωστο. 'Οποιαδήποτε κ' ἂν εἶθε, ἔχετε τὸ προνόμιο να κρύψετε τὸ πρόσωπό σας κ' ἴσως τὴν ψυχὴ σας πίσω ἀπ' τὰ ψυχρὰ λόγια μιᾶς ἀγγελίας κ' ἐγὼ θὰ ήθελα να γνωρίσω αὐτὴ τὴν ψυχὴ κ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο γιὰ να νοιώσω ἀδελφωσύνη, οἶκτο ἐπιείκεια καὶ...ποὶς ἔχει; ἴσως τρυφερότητα... Καὶ τότε, τότε, ἀναπητῇ ἄγνωστος, ή ἀλληλογραφία δεν θὰ σταματοῦσε σ' αὐτὸ τὸ γράμμα».

'Η ἀλληλογραφία δεν σταμάτησε σ' αὐτὸ τὸ γράμμα. 'Η Λέα, ἐνθουσιασμένη πού ψάρεψε με τὴν ἀγγελία τῆς τὴν προσοχή ἑνὸς ἀνθρώπου ἀνωτέρας μορφῆς, τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. 'Εκείνος τῆς ξανάγραψε. Καὶ σιγά-σιγά γεννήθηκε ἕνα αἶσθημα καὶ τὸ τελευταῖο γράμμα ἔλεγε στὴν Λέα: «Θὰ περάσω ἀπ' τὸ σπίτι σου πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος, ἀφοῦ πρῶτα σοὺ τηλεγραφήσω. 'Εγὼ δεν φοβοῦμαι να με κρίνῃς... κ' ἐσύ τί λές;».

«Οὔτε ἐγὼ» ἀποκρίθηκε ἀμέσως ή Λέα: δυὸ λέξεις μονάχα. Δεν φοβόταν καθόλου τὴν κρίση τού Τζῳρτζιο οὔτε γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ τῆς ἐμφάνιση οὔτε γιὰ τὴν ψυχολογία τῆς. 'Ἐρεσε πῶς ήταν ἐξυπνὴ, συμπαθητικὴ κ' ἀρκετὰ ὁμορφῇ.

□ □

'Ηταν Πέμπτη καὶ τὸ σπῆτι ήταν τακτοποιημένο. 'Η ὑπηρετρία εἶχε πάρει ἕνα τηλεγράφημα πού τῆς ἀνήγγειλε τὸν θάνατο ἑνὸς θείου τῆς κ' ἔφυγε με κλάματα. Κι' ή Λέα γιὰ να ξεσκονίσῃ καὶ να συμπληρώσῃ τὸ συγύρισμα τού σπιτιοῦ, ἔβαλε τὴν ποδιά κ' ἕνα φακίολι τῆς ὑπηρετρίας, φόρεσε μπαλωμένες κάλτσες καὶ τσόκακα, καθὼς κ' ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ γιὰ να μὴ πέσῃ σκόνῃ μέσα στὰ μάτια τῆς. Κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη καὶ γέλασε: «Νᾶ μ' ἔβλεπε ἔτσι ὁ Τζῳρτζιο θὰ τῷ βάζε ἀμέσως στὰ πόδια!»

δια!» 'Αρχισε τὴ δουλειά. Σὲ λίγο τὸ πρόσωπό τῆς ήταν γκρί ἀπ' τὴν σκόνῃ καὶ τὰ λεπτὰ χέρια τῆς θαρρεῖς καὶ ήσαν χέρια καρβουνιάρῃ!

Ξαφνικά χτύπησε τὸ κουδούνι. «Θὰ εἶναι ὁ γαλάς πού ἄφισε τὸ γάλα» σκέφτηκε ή Λέα. Ξαναχτύπησε, ὅμως, τὸ κουδούνι. 'ἴσως να ήταν τὸ τηλεγράφημα τού Τζῳρτζιο. Μὲ τὴν σκούπα στὸ χέρι ἀνοίξε τὴν πόρτα. 'Ενας νέος, ψηλός, με τὸ καπέλλο γεμένο λίγο στὸ μέτωπό του, με μάτια γκρίζα καὶ παιχιδιάρικα, τὴν ρώτησε ἂν ή δεσποινὶς Λέα ήταν στὸ σπῆτι. Μηχανικά ή Λέα τοῦ εἶπε ἕνα «ὀχι».

—Λυποῦμαι, εἶπε ὁ νέος. Φταῖω ὅμως ἔγω. Συμφωνήσαμε να τῆς τηλεγραφῇς σῶ. Θὰ ἐπιστρέψῃ σύντομα;

Καὶ πάλι μηχανικά, ή Λέα εἶπε:

—Μάλιστα.

—Τότε ἄς τὴν περιμένω

□ □

Κι' ἔτσι ή Λέα βρισκόταν μέσα στὸ σπῆτι μόνη με τὸν Τζῳρτζιο. Ποτὲ δεν φανταζόταν πῶς ή συνάντησή τους θὰ γινόταν ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας... 'Αν πήγαινε να νιφτῇ, να χτενιστῇ, ν' ἀλλάξῃ καὶ να ξαναγυρίσῃ σάν Λέα; 'Όχι; 'Εκείνος δεν θὰ μπορούσε να ξεχάσῃ ποτὲ τὴν πρώτη, φριχτὴ ἐντύπωση πού τοῦκανε... Κι' ή Λέα σάπασε. Δεν σάπασε, ὅμως, κ' ἐκεῖνος. Μιλοῦσε, κυττάζοντας ὀλόγυρά του:

—Αὐτὸ τὸ διαμέρισμα εἶναι ἰδιοκτησία τῆς δεσποινίδος;

—Μάλιστα, κύριε.

—Μπορῶ να τὸ ἐπισκεφθῶ;

'Η Λέα τὸν ὡδήγησε χωρὶς λέξη στὰ διάφορα δωμάτια.

—Τὸ δωμάτιό σου; τὴν ρώτησε ὁ Τζῳρτζιο, ὅταν μπῆκαν στὴν τραπεζαρία.

—Ροζῖνα, ἀποκρίθηκε ή Λέα ἀμέσως. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, πού εἶμαι σὲ τέτοια χάλια... ή δεσποινὶς, ὅμως, περιμένει ἕναν καλεσμένο τῆς καὶ μοῦ εἶπε να ξεσκονίσω....

'Ο Τζῳρτζιο τῆς ἔρριξε μιὰ ματιά, τῆς χαϊδεψε τὸ μάγουλο κ' εἶπε:

—Μὴν σὲ νοιάζει γι' αὐτό, ὁμορφὴ κοπέλλα... Θὰ σὲ ρωτήσω, ὅμως, μερικὰ πράγματα καὶ θέλω να μοῦ ἀπαντήσῃς, χωρὶς να πῇς λέξη στὴν δεσποινίδα.

—Μάλιστα, κύριε. Κάτω τὰ χέρια, ὅμως.

—Εἶναι πλοῦσια ή δεσποινίς;

—Μάλιστα.

—Πόσα ἔχει;

—Καμμιά ἑκατοστὴ χιλιάδες λιρέττες, αὐτὸ τὸ διαμέρισμα κ' ἕνα κτήμα.

—Ποῦ εἶναι τὸ κτήμα;

—Στὴν Στραντέλλα.

—Στὴν Στραντέλλα; Στὴν ἐξοχή; Θαρρῶ πῶς εἶναι ἕνα χωριουδάκι;

—Ναί, σὲ ἀπόσταση μιᾶς ὥρας με τὸ τραῖνο....

—Κι' εἶναι κοντὰ στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ή μακρὺά;...

—Μισὴ ὥρα με τὰ πόδια.

—Καὶ πῶς εἶναι ή δεσποινίς; 'Ιδιότροπη, γκρινιάρικα;

—'Όχι, εἶναι πολὺ καλὴ.

—'Εχει κανένα φίλο;

—'Όχι! φώναξε ἀγανακτισμένη στ' ἄλῃθεια ή ψευτοὑπηρέτρια. Εἶναι τίμιο κορίτσι! Καὶ σοβαρό!

—Μὰ τότε, πῶς εἶται ὁμορφῇ, πλοῦσια δημοσιεύει ἀγγελίες; 'Ας εἶναι: αὐτὸ δεν σὲ ἐνδιαφέρει... Ποστιμούλα ήσαι ἐσύ! Καὶ τί μάγουλο: γιὰ τοῖμπημα. 'Εχεις ἐσύ κανέναν φίλο;

'Η Λέα ἔγινε κατακόκκινη καὶ ξεφώνησε:

—Πρόσεξε να μὴν τὸ πῶ στὴν δεσποινίδα!

'Ο Τζῳρτζιο κατάλαβε τὴν γκάφα του καὶ τὴν καλόπιασε.

—'Ελα να κάνουμε εἰρήνη. Ποῖος σοὺ εἶπε να εἶσαι τσαχπῖνα καὶ να ξεμουαλίζῃς τούς ἄνδρες; Δεν θὰ πῇς, ὅμως, λέξη, δεν εἶναι ἔτσι Ροζῖνα;

—Μείνате ήσυχος, κύριε.

—Φεύγω. Θὰ γυρίσω στῖς δχτῶ.

'Η Λέα τὸν ὡδήγησε ὡς στὴν πόρτα πού ἔκλεισε πίσω του. Καὶ τότε εἶδε στὴν παλάμη τῆς τοσαυκαῖο μὲνα χαρτόνιομα: πενήντα λιρέττες. 'Ηταν ή ἀμοιβή τῆς γιὰ τῖς πληροφορίες πού εἶχε δώσει. Στὸν καθρέφτη εἶδε καὶ δυὸ κόκκινα σημάδια στὸ μάγουλο: τῖς τοιμιές τοῦ Τζῳρτζιο. Αὐτὴ ήταν ή ἀμοιβή γιὰ τὴν θὰ σάπαινε. 'Ἦσαν αὐτὰ ἐνθύμια τοῦ Τζῳρτζιο.

Δεν σκέφθηκε πολὺ ή Λέα. Κάθησε στὸ γραφεῖο καὶ ἔγραψε:

□ □

«'Ενα ζευγάρι ματογυάλια, μιὰ τυχαία ταμπίωση σὲ ὑπηρετρία σᾶς ξεγέλασαν καὶ σᾶς ἐμπόδισαν να με ξεγελάσετε. Σᾶς ἐπιστρέφω τῖς πενήντα λιρέττες με τῖς ὁποῖες πληρώσατε τὴν σιωπὴ μου... ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μου!».

Πόσο φτηνὰ τὴν γλύτωσα ἔτσι τυχαία! ὁ συλλογίζοταν ή Λέα ἀργότερα. 'Εγὼ ἀσφαλῶς θὰ τὸν πίστευα καὶ θάπεφτα θύμα του. Ποῦ να ξέρω τί κρύβει τὸ πρόσωπό του;

Καὶ περιμένε νάρθῃ ὁ Τζῳρτζιο στῖς δ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο στρατηγός ντε Σεβερνύ θυσιάζει την περιουσία του και τη ζωή του για τον φίλο του βιομήχανο Πονταλές. Ο λόγος της υπερωρίας αυτής αυτοθυσίας ήταν ο θαύματος έρωτας που είχε αισθανθεί από νέος για την γυναίκα του Πονταλές Τερέζα χωρίς να της τον έχυσε ποτέ.

Στην επθανάτιο κλίνη του αποσπώ από τον Πονταλές την υπόσχεση ότι θα δώσει το χέρι της κόρης του Μαργαρίτας στον γιό του τον υπολοχαγό Ζωρέ ντε Σεβερνύ που είναι τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Κι' έτσι ο στρατηγός πεθαίνει ήσυχος ξέροντας ότι η παλιά του αγάπη για την Τερέζα θα ζωντανέψει τώρα στα παιδιά του.

Η Μαργαρίτα ντε Πονταλές όμως, ένα κορίτσι που έχει κληρονομήσει όλη της γάση και την όμορφιά της μητέρας του είναι έρωτευμένη, με έναν παιδικό της φίλο, τον ανθυπολοχαγό Ροζέ Ρεμοντέ, γιό δασοφύλακος, που βρίσκεται τώρα στο τάγμα του στη Βαντόμ.

Μια μέρα, καθώς η Μαργαρίτα, κάνει έναν περιπατικό συναντή με κηδεία, πίσω από την οποία πηγαίνει κάποιος και πολεμένος ο Ροζέ. Έχει πεθάνει ο πατέρας του κι' ήθελε με άδεια να την κηδεύει. Η Μαργαρίτα επιστρέφει σπύτι της κλαίοντας, και σε μια στιγμή απειρίας του φερόμενου πηγαίνει στο σπίτι του Ροζέ που βρίσκεται ολόμυθος για να τον παρηγορήσει. Για πρώτη φορά δεν μπορούν να κρύβουν το μυστικό της αγάπης τους και η Μαργαρίτα πείθει τον Ροζέ να την ζητήσει από τον πατέρα της.

Εν τώ μεταξύ, η Μαργαρίτα εξομολογείται στην μητέρα της την αγάπη της.

7. (Η συνέχεια)

Έχεις άδικο, ναι, μεγάλο άδικο να δώσεις τον λόγο σου στον νέον αυτόν. Δεν έχω τίποτα εναντίον του. Είναι ένα τιμίο παιδί μου είναι πολύ συμπαθητικός και όσο για μένα, αν και η θέσις του είναι κατώτερη από τη δική μας, δεν θα ζητούσα τίποτα καλύτερο από το να τον αγαπήσω σαν ένα γιό από φίλο σ' αγαπώ και αφού αυτόν θέλεις εσύ. Φοβόμαι, όμως, πολύ ότι ο πατέρας σου και ο αδελφός σου δεν ακέπτονται με

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

τον ίδιο τρόπο, ο αδελφός σου πρό πάν-ξια, την άκαμψία και την σκληρότητα του χαρακτήρος... Τρέμω, μικρή μου Μαργαρίτα και στη σκέψη μόνο ότι θα μπορούσες να κάνης έχθρο σου τον αδελφό σου. Και όπως θέλω να είμαι έντελώς ελκρινής μαζί σου, δεν φαντάζομαι, επίσης, ότι ο γάμος αυτός θα φαινόταν ικανοποιητικός στον πατέρα σου. Έχει βασίσει άλλες ελπίδες σε σένα. Δεν είναι ρωμαντικός ο πατέρας σου. Θα πάρη στα σοβαρά το μικρό αυτό ρομάντσο των παιδιαστικών παιχνιδιών σας και της αγάπης σας ανάμεσα στα δένδρα; Αμφιβάλλω...

— Ω, μαμά, γελιέσαι, θά το δής.
— Το εύχομαι με δλη μου την καρδιά.
— Και θά δής πόσο θ' αγαπήση τον Ροζέ!
— Ναι, θά το εύχόμουν κι' εγώ... αλλά δεν θέλω να βασισθής σε τόσο άβέβαιες ελπίδες, σου το ξαναλέω...
— Αύριο που θάρη ο Ροζέ να σου ζητήση το χέρι μου, τί θά το πής, τί θά το πής;
— Πολύ λίγα πράγματα παιδί μου. Θά το πω ότι δεν αντιτίθειαι στον γάμο αυτό, αλλά έφ' όσον δεν έχει συμφωνηθή εν γνώσει μου, το μόνο που μπορώ είναι να το προσφέρω την βοήθεια της ουδετερότητός μου και της ευμενούς συμπαθείας μου. Οποιαδήποτε και αν είναι η απόφασις του πατέρα σου, θά την παραδεχθώ και σε συμβουλεύω, αγαπητή μου παιδί, να την παραδεχθής κι' εσύ επίσης.
— Ω, μητέρα, ποτέ δεν θά παντρευτώ άλλον από τον Ροζέ!
— Και η Μαργαρίτα άρχισε να κλαίη.
— Η Τερέζα συγκινήθηκε και την πήρε στην αγκαλιά της με τρυφερότητα.
— Να τα πρώτα δάκρυα που σ' έκανα να χύσής σ' όλη σου τη ζωή, είπα με θλίψη. Όταν η αγάπη χτυπά στην πόρτα μιας καρδιάς, ο πόνο γλυστρά πάντα από πίσω της...

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Την άλλη μέρα ο Ροζέ Ρεμοντέ, με μεγάλη στολή αλλά μ' ένα πένθιμο περιβραχιόνιο, παρουσιαζόταν στο Μαλπαλού.

Η κυρία ντε Πονταλές τον δέχθηκε άμέσως. Ο Ροζέ διευθύνθηκε ζωηρά προς αυτήν και σε μια αυθόρμητη και νεανική ελκρινεία της είπε:

— Κυρία, ασφαλώς, η Μαργαρίτα θά σάς έχει μιλήσει...
— Μάλιστα, κύριε.

Τότε εκείνος γονάτισε μπροστά στην άρρωστη μητέρα:

— Κυρία, την αγαπώ και είναι ολόκληρη η ζωή μου. Έκανα άσχημα να την αγαπήσω και να της το εξομολογήθω και σάς παρακαλώ να με συγχωρήσετε.

Σηκώθηκε, κύριε, είπε η Τερέζα.

— Ω, κυρία, θέλω να πω να με συγχωρήσετε...

— Έκείνη του έτεινε το χέρι της μ' ένα χαμόγελο. Και καθώς ο Ροζέ έτοιμαζόταν να μιλήσει, δεν του έδωκε καιρό.

— Ναι, η Μαργαρίτα δεν μου έκρυψε τίποτα! Και την μάλωσα, κύριε, που δεν φέρθηκε τόσο καιρό με ελκρινεία απέναντι της μητέρας της. Έπρεπε να τα μάθω όλα από την αρχή...

— Ω, κυρία, δεν σάς είπα λοιπόν ότι όλες οι τυχαίες συναντήσεις μας ως τώρα, όλοι οι περίπατοι μας δεν ήταν παρά αδελφικοί; Χθες μόνχα, κυρία, μ'ας ξέφυγε, για πρώτη φορά, η εξομολόγησι της αγάπης μας... Ίσως-ίσως χθές ακόμη να καταλάβαμε για πρώτη φορά ότι η παιδική μας συμπάθεια είχε αλλάξει μορφή και ότι αγαπιόμαστε...

— Χθές! είπε εκείνη με κάποια αμφιβολία...

— Ω, κυρία! διαμαρτυρήθηκε ο Ροζέ με παράπονο βλέποντας ότι δισταζε ν' τον πιστέψει.

Τότε χρειάστηκε να ξανακούση η Τερέζα όλη την διήγησι που της είχε κάνει ήδη η Μαργαρίτα. Και όταν εκείνος τελείωσε, η μητέρα, σιωπηλή, σκεπτόταν:

— Αγαπιούνται ευγενικά και φλογερά... Είναι πολύ άργα πια για ν' αντισταθή κανείς στην αγάπη τους...

Τα μάτια της κύτταξαν τον αξιωματούχο με γλυκύτητα.

— Κυρία, είπε εκείνος με αγωνία, θά μου άρνηθήτε την έλπιδα να σάς δνομάσω μια μέρα μητέρα μου;

— Όχι, κύριε δεν θά σάς δώσω αυτή τη λύση, αλλά...

— Αλλά;... ρώτησε ο Ροζέ βλέποντας να σκοτεινιάζη το πρόσωπο της άρρωστης.

— Η δική μου θέληση δεν έχει μεγάλη σημασία και η συμπαχία μου δεν θά σάς ωφελήσει. Πρέπει να επιτύχετε την συγκατάθεσι του κυρίου ντε Πονταλές. Τον περιμένω απόψε ή αύριο το άργότερο...

— Εγώ είμαι υποχρεωμένος να φύγω σήμερα για το σύνταγμα μου, στην Βαντόμ.

— Δεν μπορείτε να επιτύχετε παράταση της άδειας σας;

— Όχι, είναι πολύ άργα.

— Πάντως είναι συμφέρον σας η μάλλον απόλυτος ανάγκη να δήτε τον σύζυγό μου.

— Μπορώ να πάρω σαρανταοκτώωρον άδεια και να γυρίσω σε μερικές μέρες.

— Καλά. Ο κύριος ντε Πονταλές θά θά βρίσκεται εδώ και ο γιός μου επίσης. Προς το παρόν, λοιπόν, κύριε, δεν έχω παρά να σάς εύχηθώ θάρρος.

— Μου επιτρέπετε να ελπίζω, κυρία μου;

— Δεν τολμώ, κύριε...

Ο Ροζέ χαρέθηκε κι' έφυγε μ' ένα ροιόνα τι να σκεφθή.

Βέβαια δεν έβλεπε την Τερέζα μιά έχθρα. Λάτρευε την κόρη της. Και αφού τον αγαπούσε η Μαργαρίτα, αυτό ήταν αρκετό για την καρδιά μιας μητέρας. Τον άνησυχούσαν, όμως, οι αμφιβολίες της κυρίας ντε Πονταλές. Ήταν σκυθρωπός φεύγοντας από το Μαλπαλού και τόσο συλλογισμένος που δεν είδε την

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ?

Μαργαρίτα, η οποία τον περίμενε κοντά στο πάρκο.

— Ε, λοιπόν; του φώναξε, τρέχοντας κοντά του.

Της ανέφερε τους φόβους του. Κι' εκείνη επίσης ήταν άνησυχη. Τα λόγια της μητέρας της βομβούσαν στ' αυτιά της. Ένα μεγάλο σύννεφο άπλωνόταν στον γαλανό ορίζοντα της ζωής της: η άφιξις του Πονταλές και του Άντουαν.

Και καθώς έβλεπε ξεφανα τόσο θλιμμένο τον Ροζέ, του ψιθύρισε την λέξη που παρηγορεί όλους τους πόνους:

— Σ' αγαπώ!... Έχε έμπιστοσύνη!

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ο Πονταλές βρισκόταν την άλλη μέρα στο Μαλπαλού. Και δυο μέρες άργότερα, ο Άντουαν έρχόταν από την Μασσαλία όπου είχε αποβιβασθή, επιστρέφοντας από τις Ίνδιες.

Η κυρία ντε Πονταλές πήρε μιά επιστολή από τον Ροζέ, ο οποίος την ειδοποιούσε ότι θά έρχόταν την προσεχή Κυριακή. Η Τερέζα το είπε στην κόρη της.

— Δεν νομίζεις, μητέρα, ρώτησε η Μαργαρίτα, ότι θάπρεπε να μιλήσης στον πατέρα; Αν ο Ροζέ το άπειθύνη την αίτησι γάμου έτσι άπρόσδοπα, κινδυνεύει πολύ ν' άκούση μιά άρνησι.

— Έχεις δικιο, παιδί μου. Θά μιλήσω στον πατέρα σου άπόψε.

Τα γεγονότα που είχαν επιφέρει τον θάνατο του στρατηγού ντε Σεβερνύ είχαν ξετυλιχθή μερικές εβδομάδες νωρίτερα, μ' ο Πονταλές δεν είχε συνέλθει ακόμη από την σωματική και ήθική του κατάρτιση. Κατηγορούσε τον εαυτό του ως υπαίτιο του θανάτου αυτού και κοκκίνιζε στην ανάμνησι της ανανδρίας του που είχε προκαλέσει τον θάνατο ενός γενναίου φίλου.

Γι' αυτό είναι εύκολο να καταλάβη κανείς ποιά ήταν η έκπληξή του, ποιά ήταν πρό πάντων η λύπη του, όταν η Τερέζα του άνοιξε την ψυχή της και του εξομολόγηθηκε το γλυκό μυστικό της Μαργαρίτας.

Ο Πονταλές αγαπούσε πολύ την κόρη του. Μ' ως τώρα την θεωρούσε πάντα σαν ένα παιδί. Και να που ξέσφα φανέρωνε την καρδιά μιας γυναίκας! Ο Πονταλές τρέμαζε.

Προσπάθησε να ξεγελάση τον ίδιο τον εαυτό του και να καθησυχάση την Τερέζα: — Παίρνει για έρωτα ένα αίσθημα που δεν είναι παρά συμπάθεια και ανάμνησι. Δεν τον αγαπώ. Θά τον ξεχάση.

— Αμφιβάλλω, φίλε μου, είπε η Τερέζα.

— Πώς δεν αντιληφθήκαμε ότι η φίλια τους θά κατέληγε

σε αγάπη; Είναι πολύ λυπηρό...

— Η θέλησή σου θά είναι και δική μου, φίλε μου. Έχω πη ήδη στην Μαργαρίτα ότι δεν θά επιχειρήσω ν' αντίσταθω στις διαταγές σου. Επέτρεψε μου, όμως, μιά φορά για πάντα, να σου πω ότι ο Ροζέ Ρεμοντέ είναι ένας νέος με μεγάλη ευφυία και μόρφωσι. Είναι φτωχός, είναι άλήθεια, και αυτό ίσως είναι το μόνο εμπόδιο. Δεν είμαστε, όμως, εμείς πλούσιοι; Και σε άκουσα εκατό φορές να λές, ότι όταν θά έπρόκειτο να παντρευθώ ή κόρη μας, δεν θά λάμβανες υπ' όψη την περιουσία του γαμπρού αλλά θά φρόντιζες μόνο για την ευτυχία της Μαργαρίτας.

— Είναι άλήθεια, έτσι έλεγα...

Και πρόσθεσε υπόκωφα σαν ν' άπειθυνόταν στον εαυτό του.

Η κ. ντε Πονταλές τον άκουσε, μ' ά δεν μπορούσε να καταλάβη:

— Τι συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε.

— Σέ άφησα ν' άγνοήσι την κατάστασή μου, αγαπητή μου Τερέζα, γιατί δεν ήθελα να σε λυπήσω και σένα με τις δικές μου στενοχώριες. Αφού, όμως, η ευκαιρία παρουσιάζεται σήμερα—και αφού ξε άλλω πιστεύω ότι ο κίνδυνος πέρασε— μπορώ να σου πω όλα...

— Με φοβίζεις.

— Βρεθήκαμε σε άπόστασι δυο βημάτων από την καταστροφή...

— Και εγώ δεν έμαθα τίποτα!

— Σε τί θά ωφελούσε;

— Θα σε παρηγορούσα! Θά σου δινά θάρρος...

— Ευτυχώς, κάποιος φίλος με βοήθη-

σε... και πρέπει να σου πω το δνομα του φίλου αυτού... για να αισθανέσαι και συ γι' αυτόν μ' αιώνια ευγνωμοσύνη, όπως κι' εγώ...

— Ποιος είναι λοιπόν;

— Ο στρατηγός ντε Σεβερνύ. Θυσίασε για μένα ολόκληρη σχεδόν την περιουσία του... Αντιμετώπισα έτσι τους πιο επείγοντας, τους πιο τρομακτικούς κινδύνους. Σήμερα η θέσις μου άνέκτησε πάλι την προηγούμενη σταθερότητά της και μερικά χρόνια ευτυχισμένα θά μου επιτρέψουν να ξεοφλήσω το χρέος μου άπέναντι του γιού του Σεβερνύ. Την στιγμή, όμως, αυτή, αγαπητή μου Τερέζα, πρέπει να κυττάζω με μόνο το παρόν. Αν παντρεύομαι την Μαργαρίτα χωρίς προίκα, θ' άποκαλύψω με την προσωρινή στενοχώρη οικονομική μας κατάσταση. Αυτό δεν γίνεται. Και να την παντρεύω με πάλι με την προίκα που της προορίζαμε, κι' αυτό δεν γίνεται, γιατί η προίκα αυτή δεν ύφίσταται...

— Ο Ροζέ Ρεμοντέ θά περιμένη.

Ο Πονταλές κούνησε το κεφάλι του με θλίψη.
— Πεθαίνοντας, όμως ο Σεβερνύ, μου άπεκάλυψε ένα μυστικό... Ο Ζωρέ, ο γιός του, αγαπά την κόρη μας... και η φλογερότερη επιθυμία του είναι να την κάνει γυναίκα του. Και ο Σεβερνύ μου ζήτησε για τον Ζωρέ το χέρι της Μαργαρίτας... Το θ' άποσάχθηκα...

— Φτωχή μικρούλα! άναστενάξε η μητέρα.

— Μπορούσα να του άρνηθώ;

— Όχι...

— Ο γάμος, λοιπόν, της Μαργαρίτας με τον κύριο Ρεμοντέ είναι άδύνατος. Το βλέπεις κι' εσύ. Θέλεις ν' άκαλάβης να της το ξεηγή-

— Έστω. Θά δεχθής, όμως, παρ' όλα αυτά, τον κύριο Ρεμοντέ, δεν είν' έτσι;

— Βέβαια. Και λοιπούμα που ήρθαν έτσι τα πράγματα...

Την ώρα που κατέβηκαν να πάρουν το τσάι, η Μαργαρίτα αντιλήφθηκε το λυπημένο ύφος της μητέρας της. Σι λίγο εκείνη σηκώθηκε, την έσφιξε στην αγκαλιά της και την φίλησε πολλές φορές, με ακόμη μεγαλύτερη τρυφερότητα από τη συνηθισμένη.

Η Μαργαρίτα είδε την μητέρα της τόσο συγκινημένη που ένα οδυνηρό προαίσθημα έσφιξε την καρδιά της.

— Μίλησε, μητέρα, μίλησε! — Φτωχό μου παιδί, σου τό είχα πη, ότι ο πόνος είσχω ρεί πάντα στην καρδιά μας με τον έρωτα. Είσαι έτοιμη να υποφέρης;

Δυο χονδρά δάκρυα φάνηκαν την ίδια στιγμή στα μάτια της Μαργαρίτας.

— Τί είπε ο πατέρας μου!

Η Μαργαρίτα αντιλήφθηκε το λυπημένο ύφος της μητέρας της... — Τί είπε ο πατέρας μου!

ρώματα μόνο.

— Δέν θέλει ν' άκούση τίποτα για τόν γάμο αυτό...

Τά δάκρυα άρχισαν νά κυλούν άργά στό κατάχλωμο πρόσωπο τής κοπέλλας. Οί δυνάμεις τής τήν εγκατέλειψαν και ένοιωσε τά γόνάτα τής νά λυγίζουν. Ή Τερέζα μόλις πρόλαβε νά τήν πάρη στήν άγκαλιά της... Τήν ξάπλωσε σ' ένα δι-βάني.

Και καθώς προσπαθούσε νά τήν ξανα-φέρη στίς αίσθήσεις της, κλαίοντας κι' έκείνη σιγανά, σήκωσε τό πονεμένο βλέμμα της στόν ούρανό, σάν νά ζητού-σε βοήθεια...

— Τί θά κάνωμε, Θεέ μου! ψιθύρισε.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Οκτώ μέρες πέρασαν. Ή Μαργαρίτα περνούσε τίς ώρες τής κλαίοντας αδιά-κοπα. Τώρα ό Άντουάν είχε γυρίσει στό Μαλπαλού.

Ό Άντουάν, τόν όποιον παρουσίασα-με από τό πρώτο κεφάλαιο τής Ιστορίας αυτής, ήταν ένας νέος αδύνατος μέ πρό-σωπο παγερό, σιγνό, μέ τά μάτια βα-θουλωμένα μέσα στίς κόγχες των. Ή φαισγνωμία του φανέρωνε τήν σκληρό-τητα του χαρακτήρος του, μά τό πλάτύ του μέτωπο πρόδιδε έξ ίσου μιά ευρύ-τατη διάνοια, ενώ ή λάμψη τών μαύρων ματιών του, έδειχνε μιά φιλοδοξία μπρο-στά στήν όποια τίποτα δέν ύποχωρούσε.

Ήταν μεγαλύτερος άπό τήν αδελφή του καμιά δεκαριά χρόνια. Ποτέ δέν ύπήρξε μεγάλη συμπάθεια ανάμεσά τους. Ή Μαργαρίτα είχε αδύνατο χαρα-κτήρα. Ήταν δειλή και ντροπαλή. Έ-κείνος ήταν βίαιος και τού άρεσε νά διατάσσει. Και έξέσπασε πάνω στήν Μα-ργαρίτα, όσο μικρή κι' άν ήταν. Τόν φο-βόταν κι' έτρεμε μπροστά του.

Και τώρα άκόμη πού ήταν πιά νέα κοπέλλα εξακολουθούσε πάντα νά τήν θεωρή σάν ένα παιδί. Δέν τής έβινε τήν παραμικρή σημασία όταν μιλούσε και πολύ συχνά δέν τής άπαντούσε καν.

Ποτέ δέν είχαν έκμυστηρευθή τίποτα τά δυό αδέρφια άναμεταξύ τους. Ποτέ δέν άντλήλαξαν καμιά λέξη συμπαινε-ας. Οί δυό καρδιές τους είχαν μείνει πάντα μακριά ή μιά από τήν άλλη, α-πολύτως ξένες...

Στό διάστημα τών οκτώ αὐτῶν ήμε-ρῶν πού πέρασαν μέχρι τής άφίξεως τού Ροζέ Ρεμοντέ στό Μαλπαλού, ό κ. ντέ Πονταλές αναγκάσθηκε νά άποκαλύ-ψη στόν γιού του όσα είχαν συμβή. Ή-ταν μιά εξομολόγηση πολύ οδυνηρά για τόν γέρο αυτόν άνδρα. Αναγκάστηκε νά σκύψη τό κεφάλι του μπροστά στόν Άντουάν και νά ύπομείνη τό βλέμμα του πού δέν κατώρθωνε νά κρύψει τήν περιφρόνηση τήν όποια τού ένέπνευε ή ά-νανδρία πού είχε δείξει ό πατέρας του άπέναντι τού Ζακελαίν.

Όταν, όμως, ό νέος έμαθε ότι ό κύ-ριος ντέ Σεβερνύ, δυσπιστώντας για τό μέλλον, είχε έμπιστευθή στό χέρια του γιου του και τού Μπριαρ, τίς άποδεί-ξεις τής άτιμώσεως αυτής πού είχε μεί-νει ως τώρα μυστική, έγινε κατάχλωμος και μιά φλόγα μανίας έλαμψε μέσα στό μάτια του. Ξέχασε άκόμη και τόν σεβα-σμό πού ώφειλε στόν πατέρα του κι' ά-φησε νά τού ξεφύγη ένα γέλιο γεμάτο σαρκασμό και πικρία.

Υστερα από μερικά λεπτά σιωπής, είπε:

— Ή Μαργαρίτα θά παντρευτή τόν Ζωρζ ντέ Σεβερνύ.

— Ξέρεις ότι άγαπή κάποιον άλλον.

Ό Άντουάν περιωρίστηκε νά σηκώση τούς ώμους του μέ άδιαφορία. Ό πατέ-ρας πρόσθεσε:

ΔΙΚΗ σου για πάντα!

— Ό Ροζέ Ρεμοντέ θά έρθη νά ζητή-ση τό χέρι της...

— Καλά. Έγώ άναλαμβάνω νά τόν ύ-ποδεχθώ για νά κανονίσωμε τό ζήτημα μιά για πάντα.

Και πραγματικά εκείνος δέχτηκε τόν Ροζέ Ρεμοντέ.

Ή καρδιά τού νέου αξιωματικού χτυ-πούσε παράφορα όταν μπήκε στήν μεγά-λη αὐλή τού Μαλπαλού και αίσθάνθηκε φόβο εκείνος πού δέν είχε φοβηθή ποτέ. Ήταν τόσο σοβαρό τό διάβημα αυτό. Από αυτό εξηρτάτο όλη ή εύτυχία ή ή δυστυχία τής ζωής του.

Έρριξε μιά ματιά στό παράθυρα τού πρώτου πατώματος, έλπίζοντας νά δια-κρίνη πίσω από τίς κουρτίνες ένα αγα-πημένο πρόσωπο μέ δυό μάτια άστρα-φτερά πού θά τόν παρακολουθούσαν μέ άγνώνια και τρυφερότητα. Μά δέν είδε τίποτα.

— Χωρίς άλλο δέν είναι έδω. Σκέφθη-κε ό Ροζέ.

Ή πόρτα άνοίχτηκε μπροστά του. Έ-νας ύπνρέτης τόν εισήγαγε στό σαλόνι. Σχεδόν άμέσως έμφανίστηκε ό Άντουάν ντέ Πονταλές.

Οί δυό νέοι χαιρέτησαν. ό Άντουάν μέ ψυχρότητα και ό Ροζέ μέ δειλία και ταραχή.

Γνωρίζονταν, γιατί είχαν συναντηθή πολλές φορές στό δάσος, όπου είχαν παίξει κάποτε όταν ήταν μικροί. Παρ' όλα αυτά, ό Άντουάν έδειξε ότι δέν τόν γνώριζε.

— Κύριε; είπε έρωτηματικά.

Ό Ροζέ έννοιωσε άμέσως ότι είχε μπροστά του έναν έχθρο.

— Εύαρεστηθήτε, κύριε, νά μου συ-χωρήσετε τήν έκκλησή μου. Περιμένα νά συναντήσω τόν κύριο ντέ Πονταλές, τόν πατέρα σας. Τόν παρεκάλεσα νά μου δώσει μιά συνέντευξη για ένα ζήτη-μα πολύ λεπτό και πολύ σοβαρό για τό όποιον είμαι βέβαιος ότι τού μίλησε ή-δη ή κυρία μητέρα σας. Έκείνος μόνο μπορούσε ν' άπαντήσει στήν αίτηση πού σκόπευα νά τού ύποβάλω. Συνεπώς, εί-ναι άνάγκη, κύριε, νά μιλήσω στόν ίδιο.

— Ό πατέρας μου περίμενε, πράγμα-τι, τήν επίσκεψή σας, κύριε Ρεμοντέ και ή μητέρα μου, όπως μαντεύσατε, έφρόν-τισε νά τόν προετοιμάσει για τήν ύπόθε-ση πού σας έφερε στό Μαλπαλού. Μά ώρισμένες σοβαρότατες και κατεπί-γουσες ύποθέσεις άνάγκασαν τόν πατέ-ρα μου νά φύγη από τό Μαλπαλού. Θά άπουσιάζει αρκετές μέρες. Και άνέθεσε σέ μένα νά σας μεταβιβάσω τήν άπάντη-σή του στήν αίτησή σας.

— Και ποιά είναι ή άπάντησις αυτή, κύριε; είπε ό Ροζέ μέ φωνή πού έτρεμε.

— Ό πατέρας μου σας εύχαριστεί πα-λύ για τήν μεγάλη τιμή πού τού κάνετε νά ζητήσετε τήν κόρη του. Και είναι βέ-βαιος ότι ή Μαργαρίτα θά ήταν εύτυχι-σμένη κοντά σας. Ό πατέρας μου σας γνωρίζει... Γνώριζε καλά τόν κύριο πα-τέρα σας...

Στήν σοβαρότητα τής φωνής τού Άν-τουάν ύπήρχε μιά παγερή ειρωνεία. Συ-[[Ή συνέχεια εις τό έπόμενο].

νέχισε:

— Γνώριζε τόν μπάριμα Ρεμοντέ. Ή-ταν ένας γενναίος άνδρας, πολύ έντιμος, πού ήξερε νά λήη ώραία άστεία. Πέρες φορές μου μίλησε γι' αυτόν! Όταν ό πατέρας μου κληνοούσε στό δάσος τού Ρουσσύ, τού άρεσε νά κρατά κοντά του τόν Ρεμοντέ. Ό πατέρας σας τού κρα-τούσε τήν τσάντα του μέ τό κυνήγι. Και φαίνεται ότι πολλές φορές στίς μεγάλες ζέστες τού Αυγούστου, ό πατέρας μου δέν δίσταζε νά τού επιτρέψη νά έλθη έως τό Μαλπαλού όπου ό Ρεμοντέ έπι-νε κανένα ποτηράκι στήν κουζίνα. Ό πατέ-ρας σας ήταν, άσφαλώς, ύπόδειγμα δα-σοφύλακος και θά μου ήταν πολύ ευχά-ριστο, σέ μένα προσωπικά, νά σας κά-νω γαμπρό μου... Δυστυχώς...

Στάθηκε σάν νά ήθελε ν' άπολαύση τήν τρομερή συγκίνηση πού ζωγραφίζό-ταν στό πρόσωπο τού αξιωματικού.

Φυσικά, ό Ροζέ είχε καταλάβει τήν προσβλητική ειρωνεία τών ύπαινιγμών τού Άντουάν. Αυτό δέν τόν έθιγε. Βρι-σκόταν πολύ ψηλότερα από παρόμοιες μικρότητες. Τόν είχε λατρεύσει τόν πατέ-ρα του, άνθρωπον άπλό, εύθι και έξαι-ρετικά άγαθό. Τόν είχε θρηνησει μέ βα-θύτατη όδύνη και οι ύπαινιγμοί αὐτοί ζωντάνευαν μέσα του όλο τό μέγεθος τού πόνου του.

— Κύριε, είπε, ό πατέρας μου ήταν φτωχός, πραγματικά, φαίνεσθε, όμως, ν' άγνοήτε ότι και οι πύ άριστοκράτες και οι πύ πλούσιοι δίνουν τό χέρι στούς δασοφύλακας των. Ότι πολλοί τούς θεω-ρουν σάν παληούς και πιστούς φίλους. Ότι πολλοί τούς δέχονται συχνά στό τραπέζι των και ότι κανείς δέν τούς θεω-ρεί ως ύπνρέτες. Θά σας ύπενθυμίσω, έξ άλλου ότι ό πατέρας μου ήταν εις τήν ύπηρεσία τού Κράτους και όχι στήν δι-κή σας. Τέλος, ό πατέρας μου, κύριε, φορούσε τήν μπλούζα τού χωρικού, πραγματικά. Μά, χωρίς άλλο, δέν θά είδατε ότι στήν μπλουτίέρα τής μπλού-ζας αὐτής ύπήρχε «Μετάλλιο Έξαιρετι-κής Άνδρείας» κερδισμένο στό πεδία τών μαχών τής Άφρικής. Αυτό, τουλάχιστον, έπρεπε νά τό σεβασθήτε, κύριε. Και άν είμαστε προορισμένοι νά συναν-τώμεθα συχνά στή ζωή, μήν ξεχνάτε ότι φέρω ένα ξίφος, κύριε, και ότι ξέρω νά τό μεταχειρίζομαι περίφημα...

Ό Άντουάν έτριξε τίς άρθρώσεις τών δαχτύλων του, πηγαίνοντάς τες μέσα στό σαλόνι. Προσποίονταν τήν πύ βαθείά άδιαφορία. Περιέμενε μέ ύπομονή νά τε-λειώσει ό Ροζέ.

— Κύριε, τού άπήντησε, δέν είχα σκο-πό νά σας προενησω λύπη. Δέν ύπάρ-χει τίποτα τό άτιμωτικό στό ότι ό πατέ-ρας σας σήκωνε τήν τσάντα τού δικού μου. Και συμφωνώ μαζί σας ότι οι δα-σοφύλακες πρέπει νά θεωρούνται ως έκλεκτοί ύπνρέτες, καλύτεροι από τούς άλλους. Υπάρχει ιεραρχία και στούς ύ-πνρέτες, όπως και στόν στρατό κύριε. Μά νομίζω ότι δέν βρισκόμαστε έδω για νά συζητούμε περί ιεραρχίας και προ-βαδίσματος. Ήρθατε νά ζητήσετε τό χέ-ρι τής Μαργαρίτας. Δέν πιστεύω νά σας προσέβαλα λέγοντάς σας ότι είμαστε βέβαιοι για τήν εύτυχία πού θάβρισκε ή Μαργαρίτα κοντά σας... Δυστυχώς, ή-μεις, πρέπει νά προσθέσω ότι ό γάμος αὐτός είναι αδύνατος...

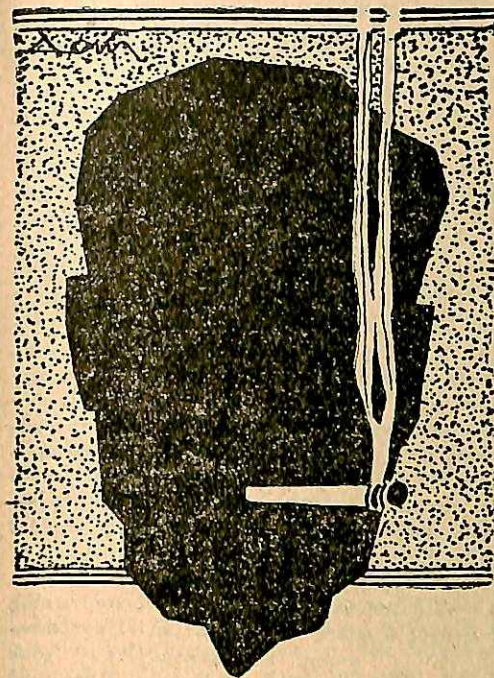
Από τήν άρχή τής συνδιαλέξεως, ό Ροζέ δέν άμέβαλλε πιά. Τό περιέμενε. Δέν έννοιωσε έκπληξη, έσκυψε, όμως, παρ' όλα αυτά τό κεφάλι του και τά δυό του χέρια σφύχτηκαν σπασμωδικά, σή-ζοντας τά λευκά γάντια τής στολής του.

[[Ή συνέχεια εις τό έπόμενο].

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

Ένα άκόμη έγκλημα πού δέν διέπραξεν ό Λ. Φ.

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

—Πού;

—Στό διάβολο!

—Άφού έπιμένεις και αφού προκειται νά πάμε παρέα...

Και παίρνοντάς το άπόφαση έπήδησε ά-πό τό κρεβάτι του και άρχισε νά ντύνεται κυττάζοντας μέ τήν άκρη τού ματιού του τόν φίλο του άστυνομικό ό όποιος φαινό-ταν έξαιρετικά έννευρισμένος.

—Θά μου πής τουλάχιστον πού είναι αὐ-τός ό διάβολος στόν όποιον πρόκειται νά μέ πιά;

—Όσο γι' αυτό, μπορώ νά σοῦ τό πώ. Νιού-Ζέρσεϋ Στρήτ 82. Θά τόν ξέρης βέ-βαια αυτό τό δρόμο τής συνοικίας Κρόϊν-τον.

—Ναί. Είναι όλο άριστοκρατικές μονο-κατοικίες από τήν μιά άκρη ως τήν άλλη.

—Άκριβώς! Μιά από αυτές διέρρηξε χθές βράδυ ό «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Βρέ τόν τσαχπλή! Και στοιχηματίζω πώς πρόκειται νά μέ πιά σ' αὐτή τή μονο-κατοικία.

—Τό βρήκες!

—Για νά σας έξηγήσω πώς ό «Λωποδύ-της-Φάντασμα» διέρρηξε τήν μονοκατοικία και τό χρηματοκιβώτιό της;

—Όχι. Θά ήταν περιττό γιατί γνωρίζου-με τό σύστημα του όπως και τά εργαλεία πού μεταχειρίζεται. Έκείνο πού δέν μπορούμε νά καταλάβουμε και τό όποιο έλπιζω έγώ νά έ-ξηγιάσεις σέ, είναι πώς και γιατί ό «Λω-ποδύτης-Φάντασμα» άφου διέρρηξε τό χρημα-τοκιβώτιο και έβλεψε ότι ήθελε νά κλέψη, σκότωσε, τόν Ουράλ Όγκρενορ, τόν ιδιο-κτήτη τής μονοκατοικίας!

Ό άριστοκράτης έμεινε μέ άνοιχτό τό στόμα και κύτταζε τόν άστυνομικό στό μά-τια σάμπως νά μήν είχε πιστέψει στό σύ-τιά του:

—Τί είπες; Ό Ουράλ Όγκρενορ...

—Βρέθηκε σφαγμένος μέ όλη τή σημασία τής λέξεως, πάνω στό κρεβάτι του!

Ό Μάρτεν Ντάλ σιέφθηκε λίγες στιγμές και τέλος παρατήρησε λιγάκι ταραγμένος:

—Βλέπεις πού στό έλεγα Σούμερ; Άφου είδα τό άσχημόνιστο σου άνοίγοντας τά μάτια μου μπορούσε νά πάη καλά ή μέρα μου; Τρεγάματα θάγουμε πάλι! Για ξένες έγνοιες μάλιστα! Είμαι στή διάθεσή σου όστόσο μιά και πρόκειται περί έγκλήματος.

ΕΓΚΛΗΜΑ Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ:

Όταν ό άστυνομικός Σούμερ και ό Μάρ-

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ - ΝΤΑΛ

τεν Ντάλ φθάσανε στήν τραγική μονοκατοι-κία, βρήκανε εκεί τούς δικαστικούς, πλῆθος άστυνομικών και δημοσιογράφους και φω-τογράφους πού σχολίαζαν διαφοροτρόπως τόν τραγικό θάνατο τού έκτομυριούχου.

Τό πτώμα βρισκόταν άκόμη στό κρεβά-τι ξαπλωμένο και στή θέση πού είχε βρεθή. Δέν τό είχε άγγίσει κανείς ούτε και τό πα-ραμικρό άντικείμενο. Ένα ξυράφι βρισκό-ταν ριγμένο δεξιά τού πτώματος, κάτω από τό κρεβάτι, και τό πτώμα κολυμπούσε κυ-ριολεκτικά μέσα στό αίμα του.

Ή άπορία άν έπρόκειτο περί έγκλήματος ή αυτοκτονίας ούδέποτε δικαιολογήθηκε τό-σο πολύ όσο στήν περίπτωση τού θανάτου τού Ουράλ Όγκρενορ. Ό άναγνώστης, θά συμφωνήσῃ σ' αυτό διαβάζοντας προσεκτικά τίς παρακάτω λεπτομέρειες.

Ό λαίμος τού Ουράλ Όγκρενορ ήταν ά-παίσια κομμένος από μιά και μόνη άλλά τρομερή ξουραφία. Ή ξουραφία ήταν τόσο δυνατή ώστε τό ξυράφι είχαν άγγίσει στούς σπονδύλους τού τραχήλου.

Ό θάνατος λοιπόν, χωρίς συζήτηση, χω-ρίς τήν παραμικρή άμφιβολία ύπήρξε άκα-ριαίος. Άς έλθουμε τώρα στίς λεπτομέρειες έκείνες πού απέκλειαν τήν αυτοκτονία, μο-λονότι τό ξυράφι, κόκκινο από τό αίμα, βρέ-θηκε ριγμένο πλάι στό πτώμα.

Όσο και άν είναι ό άνθρωπος σκληρός, όσο και άν είναι άποφασισμένος νά αυτο-κτονήσει, όσο και άν θέλη νά κόψη τόν λαι-μό του όλότελα, και σφαγείς ένός σφαγέου άν είσαι, δέν μπορεί νά καταφέρει έναντίον τού δικού του λαίμου ένα τέτοιο τρομερό χτύπημα! Δέν μπορεί γιατί τό ίδιο του τó χέρι άνθίσταται!

Έκείνο όμως πού απέκλειε όλότελα τήν αυτοκτονία δέν ήταν αυτό άλλα κάτι άλλο!

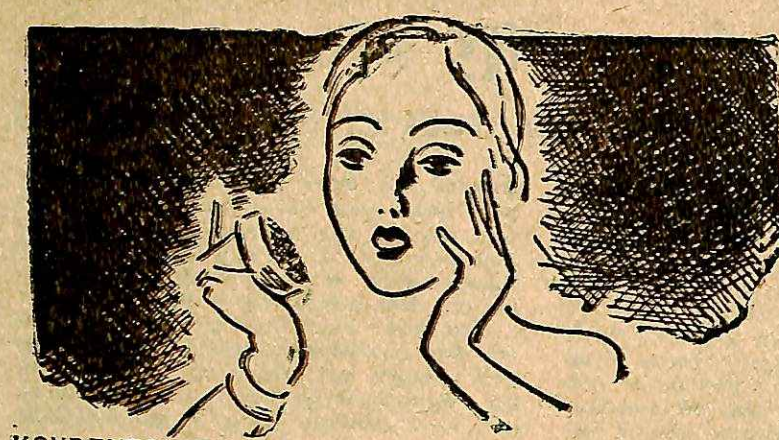
Ό Ουράλ Όγκρενορ βρέθηκε σφαγμένος και έχοντας τά δυό του χέρια κάτω από τó κεφάλι του, μεταξύ κεφαλιού και μαξιλα-ριού! Έτσι, είχε τή στάση ανθρώπου πού άναπαύεται ξαπλωμένος άνάσκελα στό κρεβ-δάτι του!

Πώς λοιπόν ό άνθρωπος αὐτός πού απέ-θανε άκαριαίως εύθις μύλις άποκόπτικε ή καρτίδα του, συνέλεξε κατόπιν τά δέκα δάκτυλά του και σήκωσε τό κεφάλι του γιά νά τó άναπαύση πάνω στό δυό χέρια του;

Και τώρα, ές έλθουμε και στούς λόγους οι όποιοι απέκλειαν τó έγκλημα.

Ή πόρτα τής κρεβδατοκάμαράς του βρέ-θηκε κλειδωμένη, τó κλειδί από μέσα πάνω στήν κλειδαριά και ό σύρτης τής πότας τραβηγμένος! Ήταν μάλιστα ένας χονδρός σύρτης παλαιού συστήματος, λιγάκι σκου-ριασμένος, πού νά νά τόν τραβήξη κανείς έπρεπε νά καταβάλει μεγάλη προσπάθεια.

Ή κρεβδατοκάμαρα δέν είχε παράθυρο! Φωτιζόταν από τόν σεννίτη τής πότας της ή άποίας και αὐτός έβλεπε από μέσα μέ δυό μικρούς σύρτες πού βρέθηκαν και αὐ-

Γυναίκες

Η ΜΟΔΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΤΑΓΙΕΡ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΝΕΙΑΤΑ

Η μικρούλα φύλη μου ξεφύλλιζε μιά μαργαρίτα: «Μ' αγαπά; δέν μ' αγαπά;» Ήταν τόσο απορροφημένη στο τυφερό της έρωτημα που δέν άκουσε τα βήματά μου. Καί μ' αντίληφθηκε μονάχα την στιγμή που τράβηξε και το τελευταίο φύλλο μ' ένα ίκανοποιημένο άναστεναγμό.

Χαμογέλασα.
—Σ' αγαπά! Δέν είν' έτσι; ρώτησα.
—Ω ναί! Μ' αγαπά! μου απήντησε μ' ένθουσιασμό. «Αν ήξερες, Λόρα, πόσο είμαι εύτυχισμένη... Θά άρραβωνιασθούμε μεθαύριο. Καί τόν αγαπώ τόσο πολύ κι' εγώ! Μου ύποσχέθηκε ότι θά μ' αγαπά πάντα, αιώνια...»

Τήν κύτταξα με τυφερότητα και συμπάθεια: «Ενα μπουμπουκι δεκαοχτώ χρόνων, μιά μαργαρίτα κι' ή ίδια, που κανένα βέβηλο χέρι δέν είχε ξεφυλλίσει ως τώρα τις έλπίδες της, τα όνειρά της.

—Αιώνια! επανέλαβε εκείνη, όνειροπόλα! Τι ώραία λέξη, Λόρα! Δέν βρίσκει;

—Βέβαια! της είπα με συγκίνηση. Είναι ή ωραιότερη λέξη για ένα κορίτσι νέο, όμορφο και καλό όπως εσύ...

Καί δέν τόλμησα να προσθέσω τίποτα περισσότερο. Σκέφθηκα ότι δέν είχα κανένα δικαίωμα να σκιασώ τις πιδ εύτυχισμένες ώρες της ζωής της με το δηλητήριο της άμφιβολίας και του σκεπτικισμού.

«Όχι, δέν είχα το δικαίωμα να της πώ εγώ, αυτό που ή ζωή και ή πείρα θά της μάθαινε ίσως άργότερα, αυτό που θά ήθελα να μήν το μάθη ποτέ...» «Ότι δηλ. τίποτα έδω κάτω δέν διαρκεί αιώνια... τίποτα.

«Ότι ό έρωας τις περισσότερες φορές φλογίζει τις καρδιές για λίγον καιρό με τη θεία φλόγα του κι' ύστερα δέν μένει τίποτα άλλο από τη στάχτη...» «Ότι τα όνειρα δέν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα που διασκεδάζει διαψεύδοντάς τα ένα-ένα...» «Ότι ή χαρά διαρκεί όσο και τα τριαντάφυλλα κι' ότι οι έλπίδες μαραίνονται και φυλλορροούν σαν τις μαργαρίτες.

Δέν είπα τίποτα άπ' αυτά. Τα νεϊάτα πρέπει να χαίρωνται, να αίσιοδοξούν, ν' ελπίζουν.

—Αρα γε θά ζήσωμε εύτυχισμένοι, Λόρα;

—Είμαι βέβαιη γι' αυτό, αγαπητό μου κορίτσι, της άποκρίθηκα.

Τά χείλη της χαράχθηκαν σ' ένα γέλιο, τόσο χαρούμενο, τόσο ξένοιαστο, τόσο θριαμβευτικό που εύχθήκα με την καρδιά μου να μήν οβύση ποτέ...

ΛΟΡΑ

Η μόδα φέτος είναι χαριτωμένη. Ίσως γιατί οι Παρισινοί ραπτικοί οίκοι που ρυθμίζουν τις κυριότερες γραμμές της, έβαλαν όλα τα δυνατά τους για να παρουσιάσουν, όσο το δυνατόν έκλεκτά και υπέρκομψα μοντέλλα για να πανηγυρίσουν και αυτοί έπ' εύκαιρία της Μεγάλης Έκθεσεως των Παρισίων.

Μου άρέσουν πολύ για την πρακτικότητα τους τα πρωινά ταγιεράκια με την χαρακτηριστική απλότητα της γραμμής των. Καί τα άπογευματινά ταγιέρ όμως δέν είναι λιγώτερο θελκτικά. Τα ταγιέρ αυτά συνοδεύονται από μπλουζες με γιακά ύψηλό πάντοτε σχεδόν.

Παρατηρούμε πολλές αντιθέσεις: μιά μικρή βέστα μπέζ, κίτρινη, μπέζ—ροζά είναι πολύ κομψή έπάνω από μιά φούστα μαρλν ή μαύρη.

Οι ζακέττες έχουν διάφορα μεγέθη: άπό την ρεδιγκότα τρουά—κάρ που φαρδαίνει προς τα κάτω φθάνουμε έως την κοντότατη βέστα με μπάσκα ως επί το πλείστον.

Η πρωτοτυπία των έμπριμέ έφέτος έχει φθάσει στο κατακόρυφο. Τα παριζιάνικα μοντέλλα παρουσιάζουν, ένα σωρό καλλιγραφικώτατες φράσεις, διάσημους στίχους ως επί το πλείστον ή αίσθηματικές φράσεις.

Καί έκτος αυτού, το έμπριμέ χρησιμοποείται παντού. Το βλέπουμε σε χαριτωμένες εσάρπες και ιδίως σε εσάρπες σπόρ, των οποίων τα σχέδια παριστάνουν παίκτριες του τένις, ίππείς, κολυμβητάς κ. λ. π.

Λοζήνησ ρου ζεκαρηή ηη θαμμεζή εζ τα άνδρικά φράκα και συνοδεύουν σκούρα φουρρά.

Σε ζώνες και κουμπιά έπάνω σε μονόχρωμα φορέματα.

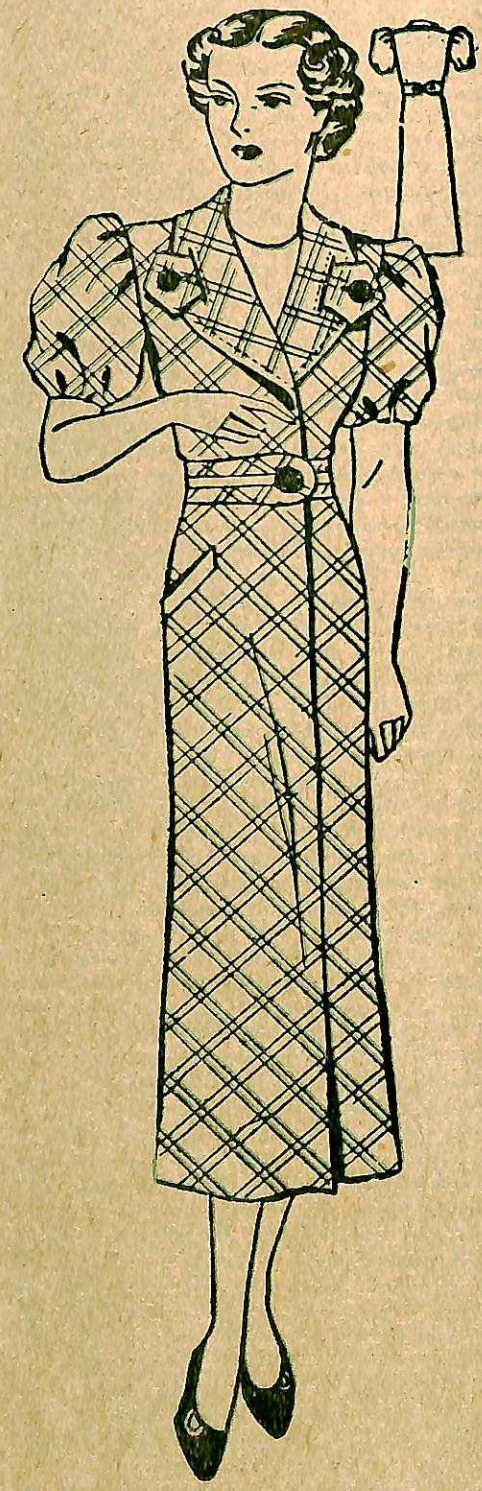
Τά έμπριμέ μπολερό είναι πολύ σικ μαζί μ' ένα μονόχρωμο φόρεμα, πρέπει, όμως να τα φορούν μόνο οι άδύνατες κυρίες.

Ο πιο χαριτωμένος συνδυασμός χρωμάτων στα έμπριμέ είναι το λευκό με μπλέ. Υπάρχουν, όμως, και άλλοι τολμηρότεροι συνδυασμοί που εύνοούνται πολύ έφέτος: το κίτρινο με μαύρο, το λευκό με κόκκινο, και το βιολέ με θαλασσί.

Όσον άφορά τα καπέλλα, βλέπουμε άπειρα κανοτιέ. Μερικά περιβάλλονται από γάζες, τούλλια κλπ. που τα κάνουν να ξεχωρίζουν από το περίφημο ψαθάκι του Μωρίς Σεβαλιέ και τους δίνουν ένα ύφος πιο γυναικείο, άν και ελαφρά γελοίο όμολογούμενος. Μερικά μάλιστα κανοτιέ φθάνουν στο σημείο να τοποθετούν στην κορυφή της καλόττας ένα ή δυο τριαντάφυλλα. Η έντύπωσης που προξενούν είναι καταπληκτική.

Τά λουλούδια γαρνίζουν, ως επί το πλείστον, όλα τα καπέλλα κάθε φόρμας. Η στρογγυλή τόκα από λουλούδια καθώς και τα μυτερά καπελλάκι είναι άπαραίτητα για την ώρα του τσαγιού. Έ-

κτός άν προτιμάτε το τρίκωχο που γαρνίρεται κι' εκείνο με λουλούδια: καμέλιες ή λευκά τριαντάφυλλα.
Η μόδα των φεστονιών έκτείνεται δολοένα περισσότερο: Βλέπουμε ζαμπό φε-

Ήραιότατο πενιούαρ από ύφασμα φανταζει ή μονόχρωμο. Ένα σάκι με κουμπι σσε-ρεώνει τόν γιακά. Μανίκια κοντά σφιγμένα μ' ένα λαστιχάκι,

σελίδες

στονωτά, μπλουζες φεστονωτές, φούστες και ζακέττες που καταλήγουν σε φεστόνια, γιακάδες κλπ. Βλέπουμε ακόμη φεστόνια και στις μανσέτες των γαντιών και στις γαντιούρες των παπουτσιών.

Τό βράδυ κυριαρχούν οι πολυτελέστατες τουαλέττες. Το μεγαλύτερο έρωτημα είναι αυτό: ή ρομπντέ-στύλ θά κατορθώση, άρα γε, να νικήση την πτυχωτή τουαλέττα που είναι έμπνευσμένη από την έλληνορωμαϊκή εποχή;

Γιά τα όμορφα καλοκαιρινά βράδια, τίποτα δέν είναι πιο χαριτωμένο από τις φαρδύτατες αυτές τουαλέττες από οργαντζά, από μουσελίνα κολλαριστή, από οργαντίνα που μετατρέπουν τις νέες γυναίκες σε τελειόφοιτες γυμνασίων που κάνουν την πρώτη τους εμφάνιση στον κόσμο,

ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΓΛΥΚΟ

Υπάρχουν δυο ειδών τριαντάφυλλα τ' «Απριλιάτικα» και τα «Μαγιατίτικα». Καί τα δύο γίνονται γλυκό κατά τόν ίδιο τρόπο, αλλά τα «Μαγιατίτικα» είναι ωραιότερα. Τα «Απριλιάτικα» χρησιμοποιούνται μόνον για γλυκό καθαυτό, ένα κουταλάκι του γλυκιού προ του καφέ με ένα ποτήρι νερό.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Παίρνουμε 100 δράμια τριαντάφυλλα του γλυκιού «Μαγιατίτικα» τα καθαρίζομε, τα βάζομε σε μιά λεκάνη με 100 δράμια ζάχαρη και τα τριβόμε καλά.

Τά αφίνομε έτσι μιά ήμερα και κατόπιν τα βάζομε σε κατσαρόλα με 300 δράμια ζάχαρη, μισό λεμόνι και 100 δράμια νερό. Βάζομε την κατσαρόλα στη φωτιά και όταν δέσουν και κενώση το γλυκό, το βάζομε σιούς μεσέδες χωρίς, όμως, να τούς σκεπάσωμε άμέσως για να μή σπάσουν.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

3ος

Σήμερα θά σας γράψω την δευτέρα συνταγή των στυπτικών λουσίων που μπορείτε να χρησιμοποιήτε όσες έχετε πολύ λιπαρό γενικό δέρμα. Δηλαδή όταν αυτό ιδρώνει και φαίνεται λιγδιασμένο ακόμα και τόν χειμώνα, περισσότερο δέ φυσικά το καλοκαίρι. Οι λουσίων αυτές, επαναλαμβάνω, χρησιμοποιούνται τώρα πια με τις προόδους της αισθητικής δερματολογίας, εις αντικατάσταση του σαπουνιού. Γιατί μ' αυτές όχι μόνον θ' απαλλαγίτε άπ' το μαρτύριο του ιδρώτος κι' άπ' το αντίισθητικό λιγδιασμα του προσώπου σας που καταστρέφουν γενικόως την εμφάνισή σας, αλλά συγχρόνως θά επιτύχετε και την τόνωση της επιδερμίδος σας, ή οποία θά πάρη μιά βελουδένια όψη.

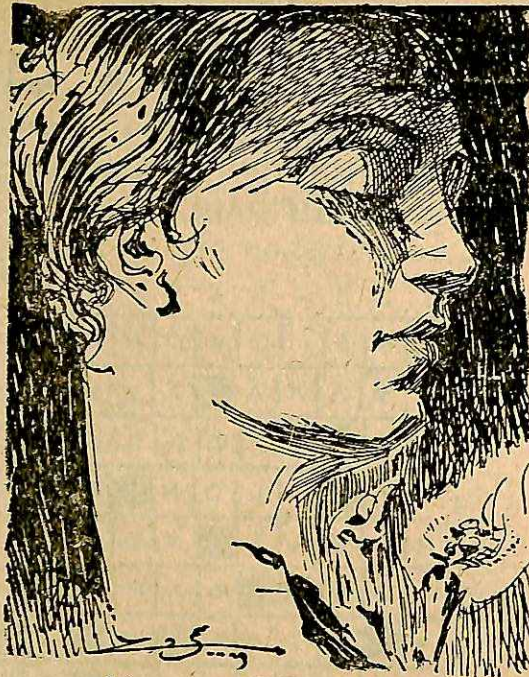
Στο προηγούμενο σας έγραφα την πρώτη συνταγή με όλες τις λεπτομέρειες της χρήσεώς της. Η άλλη συνταγή είναι ή εξής:

Bicarbonate de soude	10	gr.
Ether	10	gr.
Eau de fleurs d' oranger	200	gr.

Τρία κομψότατα και νεανικά άπογευματινά φορέματα: Το πρώτο είναι από παρκολν. Άνοίγει έμπρός σ' ένα λευκό ζιλέ και ή φούστα φαρδαίνει με δύο κουφούπιετες. Το δεύτερο γίνεται από μαύρο σατέν. Το κορσάκι, ελαφρά μπλουζάν, γαρνίρεται έμπρός μ' ένα ζιλέ από κρέμ μάτ. Η ζώνη κουμπώνει πίσω με μιά μπουκλα.—Φόρεμα ντε-πιάς από μεταξωτό ρέπς. Η φούστα είναι ίσια. Το κορσάκι με μπάσκα ντεκουπέ, τοποθετείται έπάνω από ένα λευκό ζιλέ, στυλιγμένο με λευκά ονυμιά,

στίγματα και μπιμπικια και πολύ άνοικτοδς πόρους. Δηλαδή μετά το πρωινό πλύσιμο παίρνετε ένα βαμβάκι και άφου κουνήσετε καλά πρώτα την φιάλη θρέχετε το βαμβάκι και επαλείφετε ελαφρώς όλο γενικόως το πρόσωπο. Αν ή υπερέκκρισις είναι άφθονος τότε επιτρέπεται ή χρήση και το βράδυ προτού κοιμηθήτε. Αν μετά μακράν χρήση ή λιπαρότης ελαττωθή τότε πρέπει ν' άραιώθι κι' ή χρήση της λουσίων σε 2—3 φορές την εβδομάδα. Αυτό πάντως θά το κανονίσετε μόνες σας, ανάλογως της καταστάσεως που παρουσιάζει το δέρμα σας. Αν, όμως, παρ' όλα αυτά, και παρ' την μακρά χρήση των λουσίων κι' αυτό είναι σπάνιο—ή υπεριδρωσις και το λιγδιασμα εξακολουθεί πάλι άφθονο, τότε αυτό θά σημαίνη ότι ή

14. (Η συνέχεια)

Καί αν γυρίση ή όχι τι μπορείς να τοῦ πῆς; Μήπως ἔχουμε καμιά ἐπιρροή σ' αὐτόν; —Καμιά... Ἀλλά δὲν εἶμα- στε μόνες. Εἶναι καὶ ἡ γυναικα του, ἡ ὁποία δὲν ξέρει τίποτε ἴσως... Μπορεῖ νὰ τοῦ μιλήσῃ... μπορεῖ νὰ τὸν κρατή- σῃ.

—Δυσκολεύομαι νὰ πιστεῦσω, ὅτι δὲν ξέρει... Ὅλες οἱ ἐφημερίδες γρά- φουν γι' αὐτὸ τὸ πράγμα... Τὰ ξέρεי ὅ- λα, νὰ εἶσαι βέβαιη... Καὶ ἂν δὲν ἐμπο- δισε τίποτε θὰ πῇ, ὅτι δὲν μπορεῖ ἢ ὅτι δὲν θέλει.

—Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ! Εἶπε ἡ Ἄννα. Θὰ δοκιμάσω... Μόνο αὐτὸ τὸ μέσο ὑπάρ- χει... Ἡ μονομαχία αὐτὴ θὰ εἶναι τρο- μερή... Πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσω... Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ...

Σηκώθηκε μὲ κόπο. —Προσπάθησε εἶπε ἡ Λώρα ἄλλ' ἐ- γὼ δὲν ἔχω μεγάλες ἐλπίδες.

Ἡ Μπλάνς ἦταν μόνη στὸ δωμάτιό της, ὅπου ἀπὸ τὴν προηγουμένη ζοῦσε μέσα στὴν ἀγωνία, τρελλή ἀπὸ φόβο καὶ προεξοφλώντας τὰ δυστυχήματα τὰ ὁποῖα τὴν ἀπειλοῦσαν. Ἀὔριο θὰ μονομαχήσῃ... Αὔριο δὲν θὰ ζῇ πιά. Ἐβλεπε μπροστά της τὸ νεκρὸ σώμα. Ἐβλεπε τὴν ἄβυσσο τῆς δυστυχίας στὴν ὁποία θὰ κατεποντίζετο καὶ ἔτρεμε... Ἐκεῖνη τὴν ὥρα μπήκε ἡ Ἄννα ἀλ- λόφρων:

—Πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ αὐτὴ ἡ μονο- μαχία! φώναξε ἡ νέα, μὲ ὁλοκλήρως στὸ κατῳφλι. Πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσω- τε... πρέπει...

Ἡ Μπλάνς τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἔρ- ρισε ἕνα βλέμμα ἀπελπισίας. —Καὶ τί θέλεις νὰ κάνω, δυστυχισμέ- νο παιδί;

Ἡ Ἄννα τῆς ἔπιασε τὰ χέρια. —Νὰ παρακαλέσετε τὸν πατέρα! Με- ταχειρισθῇ ὅλη τὴν δύναμή σας! Ἴ- σως δὲν τολμάτε! Ἀλλά πρέπει!...

Πρέπει νὰ τοῦ πῆς, ὅτι εἶναι ἀδύνα- τον... Ἀδύνατον... Ἀπὸ ἀνάπη σ' αὐ- τὸν κάνετε το... Δὲν καταλαβαίνετε, ὅ- τι μπορεῖ νὰ σκοτωθῇ!

Ἡ Μπλάνς ἐνοίωσε βαθύτατο ρίγος. —Ἀλλοίμονο! εἶπε. Νομίζεις ὅτι δὲν δοκίμασα ἤδη... Εἶπα ὅτι ξέρω νὰ πῶ... Τὸ ἰκέτευσα ἐξ ὀνόματός σου καὶ

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

ἐξ ὀνόματός μου... Δὲν με ἄκουσε. Δὲν ἔχω πιά καμιά ἰσχὺ σ' αὐτόν. Τὶ τὸν μέλει γιὰ τὶς ἀγωνίες μας; Δὲν συλλο- γίζεται παρὰ τὴν φιλοδοξία του... Εἶ- πε ὅτι εἶχε νὰ πῇ ὅταν μοῦ ἀπάντησε: «Ἡ τιμὴ τὸ ἀπαιτεῖ». Καὶ προχωρεῖ, ἀ- κολουθεῖ τὴν τύχη του, κουφὸς καὶ τυ- φλὸς.

Ἡ Ἄννα ἔσφιξε μὲ ἀπελπισία τὰ χέ- ρια.

—Ὡστε θὰ μονομαχήσουν;... Τίποτε δὲν θὰ τοὺς κρατήσῃ;

Καὶ ἐνῶ ἡ Μπλάνς δὲν ἀπαντοῦσε, ἄφησε νὰ ξεχειλίσῃ ἡ ἀπελπισία της. —Ἀ! εἶνε πολύ... πολύ! Εἶναι μεγά- λος πόνος... Δὲν τὰ ξέρετε ὅλα... Καὶ ἡ ζωὴ μου ἐπίσης παίζεται... Περισσό- τερο ἀπὸ τὴν ζωὴ μου... Ὅλα τελειώ- σαν... Ὅλα χάθηκαν... Ἀν ξέρατε... Θεέ μου!

—Ἄννα, τί θέλεις νὰ πῆς; φώναξε ἡ Μπλάνς ὑπὸ τὸ κράτος νέου φόβου.

Καὶ γονάτισε μπρὸς στὴν μικρή, ποὺ εἶχε πέσει σὲ μιά πολυθρόνα καὶ ἔκρυ- βε τὸ πρόσωπό της.

—Πές μου τὰ ὅλα! παρακάλεσε... Εἴ- μαι φίλη σου. Ἐχε ἐμπιστοσύνη σὲ μέ- να, Ἄννα. Ὅ, τι μπορῶ νὰ κάνω θὰ τὸ κάνω... Θὰ κάνω ἀκόμη περισσότερο γιὰ σένα.

Καὶ λέξη μὲ λέξη ρωτώντας καὶ μαν- τεύοντας, ἄκουσε τὴν ἱστορία τῆς μι- κρῆς.

—Τὶ ντροπὴ! εἶπε ἡ Ἄννα, ἀνακου- φισμένη ἐν τούτοις... Ἐννοεῖτε, ὅτι ὅ- λα τελείωσαν τώρα... Δὲν εἶναι δυνα- τὸν νὰ γίνω γυναῖκα του, ἀφοῦ ὁ πα- τέρας του καὶ ὁ δικός μου... Ὡ! Θὰ πεθάνω!

Καὶ ἀλλάζοντας ἀμέσως τόνο μὲ μιά τελευταία ἐλπίδα:

—Ἀλλά μπορεῖτε νὰ κάνετε ἀκόμη κάτι... ὑποσχεθῆτε μου ὅτι θὰ με βοη- θήσετε;

—Ὡ! μικρούλα! Δυστυχισμένη μι- κρούλα! ἀπαντᾷ ἡ Μπλάνς κλαίοντας. Ἄν μποροῦσα...

Καὶ ξεχνώντας μπρὸς τὸν πόνο τῆς μικρῆς, τὸν δικὸ της πόνο:

—Κί' ἐγὼ πού νόμισα, ὅτι τὸ εἶχες πάρει ἀπόφαση. Γιατί δὲν ἔχεις περισ- σότερη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; Γιατί δὲν μοῦ τὰ εἶπες ὅλα;... Δὲν θὰ μποροῦ- σα νὰ σὲ προφυλάξω ἀπ' αὐτὴν τὴν λύ- πη... ἀλλὰ θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ εἶσαι προ- σεκτικώτερη καὶ τὰ δάκρυά σου σή- μερα θὰ ἦσαν λιγώτερο πικρά.

Ἡ Ἄννα στήριξε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τῆς Μπλάνς, ποὺ ἐξακολούθησε:

—Ἐγὼ καὶ πάλι εἶμαι ἔνοχος σ' ὅλα αὐτά. Ἐπρεπε νὰ σὲ παρακολουθῶ, νὰ σὲ συγκρατήσω... εἶσθε τόσο μικρὲς καὶ οἱ δύο καὶ ἔχετε τόσες δικαιολο- γίες γιὰ νὰ φοβάσθε γιὰ νὰ σφάλλετε... Ἐπρεπε. Ἀλλά φάνηκε ἀδύνατη, δὲν τόλμησα, δὲν βρήκα τὸν τρόπο...

Ἡ φωνὴ της ἔγινε ὑπόκοψη καὶ συγ- χρόνως πῆρε τὸν τόνο ὀδυνηρῆς ἐξο- μολογήσεως.

—Ἐν τούτοις, ποῖος καλλίτερα ἀπὸ μένα μποροῦσε νὰ σοῦ πῇ, Ἄννα μου, ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν φέρουν εὐ- τυχία;... Ἀργὰ ἢ γρήγορα τὰ πληρώ- νει κανεὶς... Ὡ! Γιατί νὰ μὴ σὲ προ- φυλάξω μὲ τὴν δική μου πείρα;

—Δὲν σὰς ἤξερα! εἶπε ἡ Ἄννα μὲ φωνὴ συγκρατημένη... Τώρα μόνο... βλέ- πω... πόσο εἶσθε καλὴ...

Σταμάτησε γιὰ μιά στιγμή καὶ μὲ δυσκολία κατόπι πρόσθεσε:

—Νομίζω... ὅτι καὶ σεῖς... εἶσθε δυ- στυχισμένη ἐπίσης...

Καὶ ἀγκάλιασε τὴν Μπλάνς καὶ τῆς ἔδωσε τὸ μέτωπο.

—Ἀ! ἀγαπημένη μου! εἶπε ἐκείνη, ἐνῶ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της.

Καὶ μέσα στὴν χαρὰ τῆς ὀλοκληρω- τικῆς αὐτῆς συμφιλίωσης πρόσθεσε:

—Θὰ τοῦ μιλήσω καὶ πάλι... Θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα... Κάθε τι ποὺ μπορῶ νὰ πῶ γιὰ νὰ τὸν κρατήσω.

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ βῆμα τοῦ Μιχαήλ ἀντήχησε στὸν διάδρομο. Ἡ Ἄννα ἀ- προσπάσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς Μπλάνς.

—Πηγαίνω! εἶπε φέροντας. Καλλι- τερα νὰ μὴν εἶμαι ἐδῶ.

Τὴν στιγμή ἐκείνη ὁ Μιχαήλ ἐπέστρε- φε. Χαμογέλασε μὲ εὐχαρίστηση βλέ- ποντας τὴν κόρη του νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς συζύγου του.

—Ἐσὺ εἶσαι! τῆς εἶπε. Ἐγὼ ἄκρι- βῶς ἕνα γράμμα νὰ σοῦ δώσω. Ἐνα γράμμα σου, ποὺ παρέπεσε μέσα στὴν ἀλληλογραφία μου καὶ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὸ ἀνοίξω. Ἐχεις, λοιπόν, ἀλληλο- γραφία;

Καὶ ἔδωκε τὸ γράμμα χωρὶς νὰ πα- ρατηρήσῃ, γεμάτος δικές του ἐννοίες, τὴν ταραχὴ τῆς Ἄννας, ὅταν εἶδε τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τῆς ἐπιστολῆς.

Καὶ ἐνῶ ὁ Μιχαήλ ἔμεινε μὲ τὴν Μπλάνς, αὐτὴ ξαναγύρισε στὸ δωμά- τιο τῆς Λώρας καὶ τῆς ἔδινε τὸ γράμ- μα, ἀφοῦ τὸ διάβασε—ὅπὸ τὰ ἀνήσυχτα βλέμματα τῆς ἀδελφῆς της.

«Μέσα στὴν ἀγωνία, τὴν ὁποία συμμερίζεσαι βέβαια, σοῦ γράφω, ἀγαπητὴ μου Ἄννα. Ὅταν ἔμαθα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τί συμβαίνει με- ταξὺ τοῦ πατέρα σου καὶ τοῦ δικοῦ μου, ὅταν ὁ πατέρας μου ὁ ἴδιος μοῦ ἔκανε λόγο, κατάλαβα, ἐνοίωσα μάλ- λον, ὅτι ἡ μοῖρα ἦταν ἐναντίον μας.

Δὲν ἐκάνανε κανένα κακὸ, ἀγαπιό- μαςτε, στήριξα σὲ σένα ὅλες τὶς ἐλ- πίδες μου καὶ ὅλο τὸ μέλλον μου. Χάρης σὲ σένα, ἡ ζωὴ ἔχει κάποια ἀξία στὰ μάτια μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ τί θὰ γινόταν ἡ ζωὴ αὐτὴ χωρὶς τὴν σκέψη σου. Ἐν τού- τοις ἡ ζωὴ μὰς γορίζει. Ὅταν εἶδα μπροστά μου τὰ ἐμπόδια, δὲν τὰ νό- μισα ἀνυπέρβλητα. Σκέφθηκα, ὅτι θὰ κατορθώσωμε νὰ τὰ ὑπερνικήσω- με καὶ ἔλπισα ὅτι ὁ ἔρως μας θὰ ἦ- ταν ἰσχυρότερος ἀπὸ τὰ μίση καὶ τὶς προλήψεις ποὺ μὰς περιβάλλουν. Ἀλλὰ τί μποροῦμε νὰ κάνουμε ἐναν- τίον τοῦ πεπομένου, ποὺ μὰς κα- ταδικάζει; Οἱ πατέρες μας εἶναι ἐγθροί, θὰ ἀλληλοσκοτωθοῦν ἴσως αὔριο. Καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ μὰς συν- δέει τοὺς ἐρεθίζει ἴσως περισσότερο τὸν ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

»Ὡ! Πολυαγαπημένη μου! Θέλω νὰ σοῦ πῶ τὴν τρομερὴ σκέψη, ποὺ με καταδιώκει καὶ τὴν ὁποία εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ καταλάβῃς. Ὅι ἐπιστολές μας, οἱ συνεντεῦ-

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΡΟΝΤ

Ξεῖς μας δὲν ἦσαν, βέβαια, μεγάλα ζητήματα. Ἐν τούτοις, μὰς ὑποχρέ- ωναν νὰ λέμε ψέμματα.

»Ἐγὼ τουλάχιστον, εἶπα ψέμμα- τα στὸν πατέρα μου ὅταν μὲ ρώτη- σε. Λοιπὸν, ρωτῶ τὸν ἑαυτὸ μου σή- μερα ἂν ὁ κίνδυνος, ποὺ τὸν ἀπει- λεί, δὲν εἶναι τιμωρία τοῦ σφάλμα- τός μου.

»Μὲ βασανίζει ἡ τύχη, ὅτι τὸν γέ- λασα, ὅπως καὶ σὺ γέλασες τοὺς δικούς σου. Γι' αὐτό, μὲ τὴν πεποι- θηση, ὅτι αἰσθάνεσαι τὶς ἴδιες ἀνη- συχίες, θέλω νὰ σὲ ρωτήσω, ἂν δὲν εἶναι καθήκον μας νὰ θυσιάσωμε τὸν ἔρωτά μας. Ἀς παύσωμε νὰ γρά- φωμε, ἄς παύσωμε νὰ βλέπομαστε.

Δὲν θὰ παύσω ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ ἔχω πάντα τὴν ἐλπίδα, ὅτι κάποτε τὸ μέλλον θὰ εἶναι εὐνοϊκόν.

»Ἀς λείψῃ, ὅμως, κάθε πονηρὸ ἀπὸ τὶς σχέσεις μας καὶ εἶθε ἡ θυσία αὐ- τὴ νὰ ἐξιλεώσῃ καὶ νὰ προλάβῃ κά- ποιο δυστύχημα.

»Εἶχα τόσες ἐλπίδες, ὅταν σοῦ ἔγραψα, γιὰ τρίτη φορά. Καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σοῦ τὸ στείλω. Ἐκφράζει τόσο ἄσχημα αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ σοῦ πῶ. Μὲ γνωρίζεις ὅμως ἀρκετὰ γιὰ νὰ καταλάβῃς τί ἀγῶνα κατέβαλα γιὰ νὰ σοῦ γράψω.

Δικός σου, αἰωνίως δικός σου Αἰμὲς.

—Δὲν εἶναι ἀντράς! εἶπε ἡ Λώρα ὅ- ταν τελείωσε τὸ γράμμα.

Καὶ ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ της δὲν ἀπαντοῦ- σε πρόσθεσε:

—Ἡ δὲν ἀγαπᾷ, ἡ δὲν ξέρει νὰ ἀ- γαπᾷ. Ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς εἶναι γε- ννιότερος. Δὲν συντριβέται στὴν πρῶ- τη σύγκρουση.

Καὶ ἔξαφνα μιά σύγκριση τῆς ἦλθε στὸ νοῦ. Συλλογίστηκε τὸ μακρινὸ ἐ- κείνο δράμα, τὸ ὁποῖο δὲν ἤξερε καλὰ καὶ τὸ ὁποῖο βάρυνε τὴ ζωὴ των. Πό- σο λίγο ἔμοιαζε μὲ τὸ ψυχρὸ ἐκεῖνο δράμα τὸ κλασιάρικο καὶ τὸ ἀπελπι- σμένο! Ἐκεῖνοι εἶχαν ἀγαπηθῇ παρ' ὅλα καὶ ἐναντίον ὅλων. Καὶ ὁ- μῶς... Κῦτταξε τὴν ἀδελφὴ της, ἡ ὁ- ποία εἶχε καθίσει κοντὰ στὸ παράθυ- ρο καὶ κύτταξε τὸν κῆπο τοῦ Λουξεμ- βούργου μὲ βλέμμα θαμπό, ποὺ τὴν φόβισε.

—Τὶ κάνεις; εἶπε σφίγγοντας τὴν στὴν ἀγκαλιά της. Θὰ προτιμοῦσας νὰ σὲ βλέπω νὰ καίς... Μιλήσε μου... σὲ πα- ρακαλῶ.

—Θὰ ἤθελα νὰ πῶ σ' ἕνα λήθαρ- γο γιὰ νὰ μὴ ἐξηγήσω πιά... Αὐτὸ γί- νεται κάποτε στὰ μυθιστορήματα... Στὴ ζωὴ ὅμως ὑποφέρει κανεὶς πολὺ περισ- σότερο...

—Μὴ λές τέτοια λόγια! διαμαρτυρή-θηκε ἡ Λώρα... Ἄν εἶσαι τόσο δυστυ- χισμένη σήμερα, φταίω λίγο ἐγὼ... Ἐ- κανα τόσο κακὸ σ' αὐτὰ τὰ γράμμα- τὰ... Ἀλλ' ἐγὼ δὲν καταλάβαινα... Νό- μιζα ὅτι ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς εἶναι δυ- νατός. Δὲν πρέπει νὰ βασανίζεσαι πε- ρισσότερο, Ἄννα. Δὲν ἦταν ἄξιος γιὰ σένα... Δὲν ἤξερε νὰ σ' ἀγαπᾷ ὅπως ἀξίζει... Μὰ φαίνεται ἀδύνατος, ἀ- νανδρός...

Ἡ Ἄννα ἔκανε μιά χειρονομία.

—Σώπα! Μὴ λές κακὸ γι' αὐτόν...

Ἐχε δίκην, σὲ βεβαιῶ... Τί μπορούμε νὰ κάνουμε ἐναντίον τῆς μοίρας μας; Τίποτε. Τώρα ὅλα τελείωσαν...

Σηκώθηκε, μάζεψε τὰ γράμματά της καὶ τὰ ἔρριξε ὅλα στὴ φωτιά.

Ἐνῶ τὰκανε ὅλα αὐτά, τὸ δαχτυλί- δι τῆς μητέρας της, ποὺ εἶχε στὸ δά- χτυλό της, γλύστρησε. Ἡ Λώρα ἔσκυ- ψε, τὸ πῆρε καὶ τῆς τὸ ἔδωσε.

—Κράτησέ το! τῆς εἶπε ἡ Ἄννα. Εἴ- ναι πολὺ μεγάλο γιὰ τὸ δαχτυλὸ μου... Φοβοῦμαι μήπως τὸ χάσω.

Ἐνῶ τὸ μυθιστόρημα τῆς Ἄννας τελείωσε ἔτσι, ἡ Μπλάνς ἀγωνιζόταν νὰ κάμψῃ τὸν Μιχαήλ. Ἐφθασε μέχρι τοῦ νὰ τοῦ διηγηθῇ ὅλη τὴ θλιβερὴ ἱστορία τοῦ ἔρωτος ἐκείνου τῆς κόρης τοῦ.

Ἐκεῖνος ἀντὶ νὰ συγκινηθῇ θύμωσε. —Τὴν ἀνόητη! Θὰ τῆς μιλήσω... θὰ τῆς πῶ!

Ἡ Μπλάνς τὸν διέκοψε.

—Θὰ τῆς πῆς, ὅτι ὁ κ. ντὲ Σαίν- Μπρὺν εἶναι ἐγθρόος σου καὶ ὅτι μο- νομαχεῖς μαζί του; Τὸ ξέρει. Νὰ τὴν ἐπιπλήξῃς; Σὲ τί θὰ χρησιμοῦσαν οἱ ἐ- πιπλήξεις παρὰ στὸ ν' αὐξήσουν τὴν λύπη της;... Γιατί δὲν θέλεις νὰ κατα- λάβῃς, ὅτι δὲν εἶναι πιά παιδί, ὅτι ἀγαπᾷ μὲ ὅλη τὴν δύναμή της ψυχῆς της, ὅτι εἶναι πραγματικῶς δυστυχι- σμένη; Ἡ ἔξω ζωὴ σου, ἡ νέα ζωὴ σου, σοῦ πῆρε ὅλη τὴν ψυχὴ. Μιχαήλ.

Δὲν βλέπεις ὅτι πάσχουν τριγύρω σου.. γιὰ σένα, ἐξ αἰτίας σου... Ἀλλὰ πηγαί- νεις, κινεῖσαι, μιλεῖς καὶ δὲν μὰς βλέ- πεις πιά!

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Τὸ ρεκόρ ὁμῶς τὸ κατέρριψε ἡ ἴ- ρεν Ντάν, τῆς ὁποίας ὁ ράφτης θὰ κα- τασκευάσῃ 25 διαφορετικὰ κοστούμια γιὰ τὸ φιλμ τῆς «Μεγάλο καὶ θυμο- ρα». Δυὸ ἀπὸ τὰ κοστούμια αὐτὰ εἴ- ναι τόσο ἐξαιρετικὰ ὥστε θὰ δώσουν κατευθύνσεις στὴν μελλοντικὴ ἀμερι- κανικὴ μόδα, μολονότι ἀναφέρονται στὴν ἐποχὴ τοῦ 1860.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἔπαιρνε μυστι- κὰ μαθήματα τραγουδιοῦ μ' ἕναν διάσημο καθηγητὴ. Φαίνεται ὅτι στὸ προσεχές τῆς φιλμ θὰ τραγουδή- σῃ...

Καὶ τὸ προσεχές αὐτὸ φιλμ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Λόλας Μοντέ, ποὺ ὑπῆρ- ξε ἡ εὐνομένη τοῦ Βασιλέως τῆς Βουαρίας Λουδοβίκου.

Πρὸ δυὸ μηνῶν ἡ Μέτρο-Γκόλ- ντουὶν σκόπευε ν' ἀναθέσῃ στὴν Τζόαν τὸν ρόλο τῆς κυρίας Σίμψον ἀλλὰ ὅταν ἀργότερα ἀπηγορεύθῃ τὸ γύρισμα ται- νιῶν σχετικῶν μὲ τὸ εἰδύλλιον τοῦ Ἐ- δουάρδου, ἀνετέθη στὴν Τζόαν ὁ ρό- λος τῆς ὡραίας τῆς βασιλικῆς εὐνοῦ- μένης Λόλας Μοντέ.

—Τοῦτο εἶναι ἡ μαυά... μὲ τὸν κ. Κόστα.

—Ὁχι, εἶναι μὲ τὸν κ. Νίκο.

—Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μ' αὐτὸν τοὺς εἶδα νὰ μαλλώνουν ἄσχημα χθὲς ὁρᾶν

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

ΟΙ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΡΥ

φαίνεται ὅτι ὁ γοητευτικὸς Γκάρυ Κούπερ δὲν εἶναι πολὺ σταθερὸς στὸς ἐνθουσιασμούς του. Ὑστε- ρα ἀπὸ τρεῖς μεγάλες ἐπιτυχίες ποὺ εἶχε στὰ τρία φιλμ ποὺ γύρισε διαδοχι- κά μὲ τὴν Τζίν Ἀρθοῦρ νόμιζαν ὅλοι ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ ὡς ἰδεώ- δη «παρτεναῖο» τοῦ τὴν Τζίν.

Ἡδη ὁμῶς μὲ μόλις τελείωσαν τὸ τε- λευαῖο τοῦ φιλμ «Ἐφθασε ἡ εὐτυχία...» ὁ Γκάρυ δήλωσε ὅτι θέλει νέα πρωτα- γωνίστρια γιὰ τὴν προσεχῇ του ταινία «Ἐνὰ φιλὶ στὸν ἥλιο».

Οἱ σκηνοθέται σκοπεῖουν νὰ τοῦ παραχωρήσουν τὴν ὡραιότητα Μέρλε Ὅμπερον, ἡ ὁποία ὁμῶς δὲν βασίζε- ται πολὺ στὴν διάρκεια τοῦ ἐνθουσια- σμοῦ τοῦ Γκάρυ Κούπερ ἀπέναντί της. Ὅπως πάντα, ὁμῶς, ὁ συμπαθέστατος ἡθοποιὸς βεβαιώνει ὅτι δὲν θὰ ἀλλήλῃ ἄλλην παρτεναῖο ἀπὸ αὐτὴν.

Μὰ ὁ σκηνοθέτης του κουνᾷ μὲ ἀμ- φιβολία τὸ κεφάλι του καὶ σιγομουρ- μουρίζει εἰρωνικά:

«Φτερό στὸν ἄνεμο, ὁ Γκάρυ μοιά- ζει...»

ΠΟΛΥ ΛΙΓΑ!

ὁνο γιὰ τοὺς τέσσερις πρωταγωνι- στὰς τοῦ φιλμ «Ἡ παρθένος τοῦ Σαλέμ», τὴν Κλωντὲ Κολτιέρ, τὸν Φρέντ Μάκ Μούρραϊν, τὴν Γκαίηλ Σόντεργκαρντ καὶ τὴν Λουίζα Ντρέσ- σερ, κατασκευάσθηκαν 64 κοστούμια. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅλα τὰ κοστούμια θὰ γί- νουν εἰς διπλοῦν γιὰ νὰ εἶναι δυνατόν νὰ καθαρίζωνται καὶ νὰ σιδερώνωνται κατὰ τὴν διάρκειά των διαφόρων σκη- νῶν.

Τὸ ρεκόρ ὁμῶς τὸ κατέρριψε ἡ ἴ- ρεν Ντάν, τῆς ὁποίας ὁ ράφτης θὰ κα- τασκευάσῃ 25 διαφορετικὰ κοστούμια γιὰ τὸ φιλμ τῆς «Μεγάλο καὶ θυμο- ρα». Δυὸ ἀπὸ τὰ κοστούμια αὐτὰ εἴ- ναι τόσο ἐξαιρετικὰ ὥστε θὰ δώσουν κατευθύνσεις στὴν μελλοντικὴ ἀμερι- κανικὴ μόδα, μολονότι ἀναφέρονται στὴν ἐποχὴ τοῦ 1860.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἔπαιρνε μυστι- κὰ μαθήματα τραγουδιοῦ μ' ἕναν διάσημο καθηγητὴ. Φαίνεται ὅτι στὸ προσεχές τῆς φιλμ θὰ τραγουδή- σῃ...

Καὶ τὸ προσεχές αὐτὸ φιλμ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Λόλας Μοντέ, ποὺ ὑπῆρ- ξε ἡ εὐνομένη τοῦ Βασιλέως τῆς Βουαρίας Λουδοβίκου.

Πρὸ δυὸ μηνῶν ἡ Μέτρο-Γκόλ- ντουὶν σκόπευε ν' ἀναθέσῃ στὴν Τζόαν τὸν ρόλο τῆς κυρίας Σίμψον ἀλλὰ ὅταν ἀργότερα ἀ

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΕΣ...

Είναι αγάπες που μιλούν, για όνειρα (τρελλά,
— της νεώτερης φτερουγίσματα σε μαγικά (παλάτια —
είναι αγάπες που ζητούν ν' ανέθουν ψηλά,
να ξεπεράσουν της γης και τ' ουρανού τα (πλάγια...

Είναι αγάπες μαγικές, γλυκές, όνειρεμένες
— που με σκοπό μοναδικό της σκέψης τα (ταξίδια—
προσμένουν πως θα φθάσουν με μέρα ευ-
τυχισμένες, στη χώρα όπου κατοικεί η Εύτυχία ή ίδια...

Είναι αγάπες μυστικές, που τριγυρνούν στις (στράτες,
αγάπες, που τις νοιώθουμε στις (τρέλλες,
αγάπες που τονίζονται πάνω σε σονάτες (στο διολί,
αγάπες, που για μοτίβο τους, έχουν ένα (φιλί....

...Είναι αγάπες φλογερές, πνιγμένες σ' ένα (κλάμμα,
δουρό, άτέλειωτο, πικρό, μίσους μαύρης (συμφωδής
αγάπες που προσμένουν, μη γίνη ένα θάμμα, (για να ξανοίξη και γι' αυτές ή Πόρτα της (Χαράς...

Είναι αγάπες, ώιμέ δίχως καμμιάν 'Ελπίδα,
που ζούν, δίχως να έχουν κ' αυτές ένα (σκοπό
να τους θερμαίνει την ψυχή όσαν γλυκειά (Αχτίδα,
την ώρα που προφέρουν το θεϊο «Σ' αγαπώ».

PENA T...

ΣΤΗΝ ΠΟΙΟ ΦΤΩΧΗ ΓΩΝΟΥΛΑ

Καθάρια αύγή, χαμόγελο της άνοιξης, δρο-
στεφάνια που σου πλέκουν με μύρτα και
άνθοσπαρμένη 'Ανάσταση και της ψυχής
πνοούλα.

Της ταπεινής ζωής έσύ, τρανής αγάπης
χαδί, του κόσμου όλου, στους καιρούς, έσύ πρώ-
καλώς ήρθες 'Ανάσταση, τη σε μάγεια,
Φέρτε τα λούλουδ' αγαλιές! Είλν' της χαράς
ή ώρα, δόξα λαβαίνει ο Χριστός κι' απ' τόν τάφο
Χιλιάδες χρόνια πέρασαν, πούρθε στόν κόσμ'
ώς τώρα...

Και τραγουδάει χαρωπά στο χάος ή
αγόσυλα της αρμονίας τόνειρο μέσ' στο κενό... Την
Μά φέγγει ή λάμψη του κεριού στην πιο
φτωχή γωνούλα.

M. ΚΩΣΤΑΛΕΝΙΟΥ

ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΣΤΗΝ ΟΔΥΝΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Γύρω ήταν σκοτάδι κι' ήσυχία. Μια γυ-
ναίκα σ' ένα στενό δρομάκο της 'Αθήνας
περπατούσε. Τό κρύο τσουχτερό τη σάρκα
περνούσε, αγγίζοντας με τα παγερά του χέ-
ρια το κόκαλο. Τα γύρω θούνα ήταν χιο-
νισμένα. Οι λίγοι άργοι διαβάτες, γρήγο-
ρα τρέχανε κάτω να κρυφτούν. Κι' όμως
ή νέα γυναίκα περπατάγε άργά με δήματα
άσκοπα κι' αδέβαια.

Και βέβαια αδέβαια. 'Η Άννα δέν δια-
ζότανε—άλλωστε δέν είχε που να πάη.
'Η κυρία της—μια φιλόγυρη και νευρα-
σθενική γρηά—την είχε διώξει από το σπίτι
για μια γελοία αφορμή.

Δικό της κανένα δέν είχε στην 'Αθήνα.
'Ηταν κάποιος κάποτε. Ναι, ήταν ο Θανά-
σης, ο άρραβωνιστικός της. Όμως αυτός
την παράτησε μια μέρα, αφού γλάντησε το
άγνo παρθενικό της κορμί και τα λίγα χρή-
ματα που είχε...

'Η πόρτα του καφενείου που καθόμουν
άνοιξε. Μια νέα γυναίκα μπηκε μέσα. Κό-
ταξε γύρω έρευνητικά λές και κάτι να ζη-
τούσε.

Ύστερα πήρε ένα καθίσμα. Να τώρα ή-
ταν απέναντί μου. 'Ηταν ένα τόσο δα κορι-
τσάκι λεπτοκαμωμένο κι' αδύνατο. Κάτω
από τα φτωχικά του ρούχα μάντευες τη νεα-
νική σάρκα φειδωλή, αγνώστη. Ναι, ήταν
απέναντί μου αυτή και τα μάτια της. Κάτι
τόσο μεγάλο σκοτεινιασμένα μάτια, που λές
κι' ήθελαν να φύγουν απ' τις κόγχες τους
για να πετάξουν—πούδες ξέρετε—σε ποιές ά-
γχιωρες, εύτυχιμένες χώρες.

Οι ώρες άναρά περνούσανε και το κο-
ρίτσι δέν κούναγε να φύγη. Μερικοί είχαν
τοσσηθι στο τάβλι και στόν κανα τους ά-
πάνω άρχισαν να βρίζονται χυδαία.

Μα γιατί παρήξευήτκες κορίτσι μου;
Αυτοί λέγονται άνθρωποι και θέλουν να λέ-
γονται πολιτισμένοι απαράλλαχτα όπως ή κ.
Μελανία που σε πέταξε από το σπίτι με χω-
ρίς λόγο να πεθάνης της πείνας. 'Ακόμα ή
κ. Μελανία μπορεί αύριο—πούνε Κυριακή—
να πάη στην εκκλησία, Άννα, ν' ανάψη ένα
κερί και να πη μια - δυό προσευχές σαν «κα-
λή χριστιανή» με ήσυχη την συνείδησή της.

Ναι, μη σου φανη παράξενο. 'Ετσι είμα-
στε όλοι μας, ίσως και χειρότεροι.
Τί λές; Δέν τ' άκούς αυτά γιατί πεινάς;
Ναι, τό έξρω που πεινάς, κορίτσι μου.
'Αν είχα θά σούδινα να φας, όμως δέν έχω.

Κάποις στιγμή ή γυναίκα άπαύσθη απ'
αυτή τη μάταιη, άνώφελη άπαντοχή.
Φώναξε τό γκαρσόνι. Κάτι σιγοψιθύρισε
στ' αυτό του μέσα. Αυτός πλησίασε τόν δι-
πλανό μου.

—Κύριε 'Αρίσταρχε, είπε, τό κορίτσι πει-
νά. Μπορείτε να της κάντε τό τραπέζι με
2-3 τάλλια κι' ύστερα να την πάρετε μαζί
σας δη νύχτα.

—'Α! όχι, Βασίλη, δέν κάνει. Δέν βλέ-
πεις τί μικρή που είναι; Δέν αξίζει τόν κό-
πο και τό δακάοιο. Δέν βλέπεις που δέν
ξέρει να φερθή; Κι' είναι τόσο αδέξια, τόσο
ντροπαλή. Όχι σου είπα, φύγε.

Ναι, κορίτσι μου, έπρεπε να ήσουν άλ-

ΚΙ' ΑΝΟΙΞΑ

Κι' άνοιξα μόνος της έλπίδας τα πανιά
κι' άνοιχτηκα στη θάλασσα ένα θράδυ
καθώς ο ήλιος κρύβονταν στη σιγαλιά
κι' απλώνονταν τριγύρω τό σκοτάδι.

Και τράβηξα για τη, αγάπης τό νησί
τό μάτι πάντα μπρός μου στυλωμένο.
Πέσμου, καλή, θά τώβρω τό νησί
τ' άνθοπερίχυτο και μυρωμένο;

ΑΘΑΝ. Κ. ΤΟΜΑΡΑΣ

ΤΙ;

Τί κι' αν έζησω τί;
όταν δέ μου είσαι πιο πιστή
στής ζωής, μου τό σκοτάδι τό θλιμμένο
μοναχός θά μένω.

Κι' αν πεθάνω τί;
Σαν ξαναγυρίσης γελαστή.
Μέσα στην καρδιά μου πάντα σύ θά μένης
για να τη ζεσταίνης...

ΛΕΩΝ ΠΑΠΑΣ

ΑΓΑΠΑ ΜΕ ΜΟΝΑΧΑ

Δέ με ξεπαίζουνε τα πλούτη σου, καλέ
μου. 'Η γλυκειά μορφή σου, τ' όνειροπόλο
βλέμμα σου που καθρεφτίζει την εύγενική
ψυχή σου μ' έσύρε κοντά σου.

Μή φανταστής πως ξεχειλίζει μέσα μου
ή χαρά γιατί θά έζησω μέσα στη χλιδή, στην
πολυτέλεια και σε πανύψηλα παλάτια, 'Όχι!
Περιφρονώ τό κάθε τι μπρός στην άτέ-
λειωτη αγάπη μου για σένα. Και σαν πλε-
χτούν τ' απόβραδο του γάμου μας τα στέ-
φανα, μια χάρη θά σου ζητήσω. Άγάπα με
μονάχα! Μου φτάνει αυτό...

ΜΑΡΙΚΑ ΚΑΡΩΝΗ

λοιώτικη, έπρεπε «να ξέρης να φερθής» για
να σε πάρη ο άνθρωπος που έχει την αξίω-
ση να λέγεται πολιτισμένος και να τόν φω-
νάζουν κύριο. Είναι βλέπεις καλοντυμένος
κι' ή τσέπη του είναι γεμάτη.

Ναι, έπρεπε να έχης—κι' άς είσαι τίμια
γυναίκα κι' άς χιονίζει— τουλάχιστο τα
τρία τέταρτα του σώματός σου γυμνά. Κι'
έπρεπε να ξέρης να κλείνης τό μάτι σου,
χαρίζοντας χαμόγελα και ύποσχέσεις για να
δεχτή ο κύριος να σου δώσει να φας.

Όμως έσύ τί κάνεις; Νά, κάθεσαι εκεί
με σταυρωμένα τα χέρια σου στο στήθος, με
καρφωμένα τα μάτια σου στο πάτωμα—σε
μια στάση Μαντόνας να πούμε—κι' έτοιμά-
ζεσαι να κλάψης. Μα γιατί, κοπέλλα μου,
γιατί; 'Εξω ό βορράς να σφυράν τό άγριό
που έμβατήριο κι' έσύ, Άννα, να πεινάς
και να σκέφτεσαι. Γιατί;

ΣΥΛΒΙΟΣ ΜΙΡΑΝΤΗΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρ 15, 'Αθήνα
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Εξάμηνος »	» 100.—
Ετησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» 'Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Παπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και
μη δέν έπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Γιόργον Παπαδάκην. Συμπαθητι-
κά τα ποιηματάκια σας. Έγ-
κρίνονται και θα δημοσιευθούν
με τη σειρά των. Χριστό-
φιλον Παξινόν. Άπο-
τυχημένο τό «Είδες». Προτιμό-
τερο να γράφετε λιγώτερα και
καλύτερα. Άρχηγόν Άπο-
τυχόντων. Θεωρούμε περι-
τό να σας βεβαιώσουμε ότι πο-
τέ δέν μας γίνονται «ενοχλητι-
κοί» οι άναγνώστες μας και ότι
τους διαβάσαμε, όλους άνεξαιρέ-
τως με μεγάλη συμπάθεια. Τό
«Πότε» έχει σωστό μέτρο άλλ'
άποτελείται από κοινοτοπίες χι-
λιοειπωμένες χωρίς την παρα-
μικρή πρωτοτυπία. Τό «Εδώ
κοιμάται ή αγάπη μου» έχει τό
πρώτο τετράστιχο αρκετά ώ-
ραίο. Τα άλλα δυό όμως όχι
μόνο είναι πιο αδύνατα άλλα
και έχουν τεχνικά έλαττώματα
και λανθασμένο μέτρο. Α. Πα-
γιώτα ν. Γενικά τό γράψιμό
σας δέν είναι άσχημο. Έχει
κάποια άνεση, κάποια άφηγημα-
τικότητα. 'Η «Ίδανική γυναί-
κα», όμως, έχει και αρκετά έ-
λαττώματα, όχι... «ιδανικά» άλ-
λά πραγματικά. Και πρώτα—
πρώτα αρκετή φλαρία, ύστερα
δραματοποιείτε ώρισμένα ση-
μεία περισσότερο απ' ό,τι πρό-
πει και τέλος μια πολύ γρήγο-
ρη λύση που δέν είναι αρκετά
ψυχολογημένη. Στείλτε μας τί-
ποτα συντομώτερο ή περισσότε-
ρο δουλεμένο. Πλ. Εύστα-
τίου. Έγκρίνεται τό «Μην
ξεχάσεις» και θα δημοσιευθή με
τη σειρά του. Β. Θήτα. Δέν
μας ικανοποίησε ή «Αίλα». Πι-
πίτσαν. Έγκρίνεται ή «Ζή-
λευς». Στάθην Σερόν. Τό
τελευταίο τρίστιχο του
«Τραγουδιού» θέλει διόρθωμα.
'Αν μπορείτε να τό διορθώσετε
μας τό ξαναστέλλετε. Κατά τα
έλλα καλότιστο. Γ. η γ ό ρ η ν

λεμένο. Εύχαρίστως θα συμμορφωθούμε με
την παράκλησή σας. Κρίνον. Πολύ προ-
τόλεια άόκη τα ποιήματά σας. Τό «Σκοτά-
δι» άπλοικό και παιδιάστικο. Τό «Έχω»
σχετικά καλύτερο αν και ώρισμένοι στίχοι
είναι αδόλευτοι σε βαθμό που καταντούν
άσυνάρτητοι. Τί θα πη «στού στήθους μου
τόν μώλο»; κλπ. Μη διάξεστε να δημοσιεύ-
σετε από τώρα. Γιόργον Καρ. Πολύ
μας συγκίνησε τό γράμμα σας και σας ευ-
χαριστούμε για την αγάπη σας στο περιοδι-
κό μας. «Τό Βοήθαμε» ύστερεί στην τεχνι-
κή του στίχου. Τό «Πώς θάβελαι» θα τό δη-
μοσιεύσουμε με τη σειρά του με κάποια έλα-
φρή αλλαγή.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Η

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΕΩΣ

(Ο ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡ-
ΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ
ΣΗΜΕΡΟΝ)

SKIN FOOD GEORGE

Χρησιμοποιήσατε άντι σάπωνος την
κρέμα νυκτός SKIN FOOD και θα
έπιτύχετε αισθητήν βελτίωσιν της
έπιδερμίδος σας εντός όλίγων ήμε-
ρών.

Χάρις εις τας θεραπευτικάς ιδιότη-
τας της ένδεικνυται διά τα στεγνά,
έρεθισμένα, κουρασμένα και ρυτιδω-
μένα δέρματα.

Συντελεί εις την κανονικήν κυκλο-
φορίαν του αίματος, καθαρίζει τους
πόρους και αφαιρεί τή σκόνη και τα
μακιγιάζ.

Τιμή βάζου Δοχ. 50
• σωληναρίου • 25

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5-ΤΗΛ. 20-918

ΟΟΙΝΙΕ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Δακτυλογράφος Φ. Έφθονον έχετε λιπαρό δέρμα πώς χρησιμοποιείτε κρέμα. 'Ο υδράργυρος της εξ άλλου σας έχει κάνει αυτά τα στίγματα. Να πλύνεσθε με δροσερό νερό όχι όμως με πηγάδισιο. Κατόπιν μ' ένα βαμβάκι ποτισμένο με τὰ καθαρίσιν λοσιόν να περνάτε τὸ πρόσωπό σας καὶ νὰ τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώνῃ μόνο του.

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	90 »

Πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de fleurs d'oranger	125 gr.
Glycérine	3 »
Teint de benjoin	1,50 »

Όσον ἀφορᾷ γιὰ βαφές μαλλιών δὲν συνιστᾷ τίποτε, γιατί δὲν θέλω νὰ με καταρτίσθε ἀργότερα. Εἶναι ὅλες καταστροφὴ. Μετὰ ἓνα μῆνα ξαναγράψτε μου γιὰ τὸ πρόσωπο.

Νταϊζή. Συμμορφωθεῖτε μ' ὅτι γράφω ἐπακριδῶς ἀνωτέρω πρὸς Δακτυλογράφον Φ. Ἐπιπροσθέτως ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήτε κτυπημένο ἀσπράδι αὐγῶν δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα τὸ ὅποιον καὶ νὰ τ' ἀφαιρῆτε μετὰ 1/4 τῆς ὥρας καὶ μὲ βαμβάκι καὶ δροσερὸ νερό. Κρέμες νὰ μὴ χρησιμοποιήτε.

Πόλλα Χ Χ. Τάχωμε ξαναγράψει ἐπαινετημένως γιὰ τοὺς ἀντιαισθητικούς κινδύνους πὺν διατρέχετε μὲ τὴς διάφορες καὶ

ποικιλώνυμες αὐτὲς κρέμες. Πάλι καλὰ πὺν χρησιμοποιήτε παρὰ μόνον λοσιόν. Ἀφοῦ ὑπάρχουν εἰδικὰ τοιοθεραπευτικὰ γάλακτα μὲ τὰ ὁποῖα ἀναγεννᾶται πραγματικῶς ἡ ἐπιδερμὶς καὶ τόσο φθινά, πετᾶτε τὰ λεπτὰ σας-σὲ κρέμες γιατί ἔχουν χρυσὰ κουτιά καὶ εὐρωπαϊκὸ ὄνομα. Λοιπὸν ἂν δὲν θέλετε ἀπ' αὐτὰ μεταχειρισθῆτε γιὰ τὸ ξεκακι-γιάρισμα τὴν ἐξῆς λοσιόν, ἀρκεῖ νὰ δοῦντε εὐρωπαϊκὸ χαμᾶνελ.

Ammandes mondéss	15 gr.
Eau distillée d'Hamamelis	25 »
Eau dist. de roses	25 »

Πτωχὸ μενεξέ. Τὴν ἰδίαν τακτικὴν ν' ἀκολουθεῖτε, ἐντὸς ἂν δῆτε ὅτι στεγνώνει πολὺ πὰ τὸ δέρμα σας καὶ δὲν εἶναι πολὺ λιπαρὸν νὰ παύσετε τὸ λεμόνι, ὀξυζενέ κ.λ.π. Σιγά-σιγά θὰ κλείσουν κι' οἱ πόροι. Πρέπει νὰ καθαρίζετε ὅμως καλὰ τὸ δέρμα σας κάθε βράδυ καὶ ὡς τοιοῦτο φάρμακον σας συνιστᾷ αὐτὸ πὺν γράφω ἀνωτέρω πρὸς Πόλλαν Χ Χ. Ἡ πομάδα γιὰ τὴς ρυτίδες τὸν ἀγνοεῖται ἀρίστη, γιὰ τὴς βλεφαρίδες τὴν ἀγνοεῖται καὶ φθινὴ εἰδικὴ πομάδα **Τοποβαξέν** Ὁ φθαλμικ. Ἡ κρέμα τῆς ὁποίας μοῦ γράφετε τὴν συνταγὴν ἔχει πολὺ ὑδράργυρον καὶ θὰ σας καταστρέψῃ τὸ δέρμα. Θὰ σας γράσω πρόωρα. Ἀν τὰ σπυρίττα ὀφείλονται σὲ σταφυλόκοκκον μόνον μ' ἐνέσεις θὰ ὑποχωρήσουν. Όσον ἀφορᾷ τ' ἄλλα πὺν μοῦ γράφετε ὑποτιμοῦν τὴν νοημοσύνην σας. Ἀν εἰσθε ἐδῶ πηγαίνετε στὸν κ. Λαδὰ νὰ σὰς ἰδῇ τὰ σπυρίττα.

Αἰκατερίνη Α. Ἡ πάθησή σας εἶναι λιγὰν σοβαρὰ καὶ μὴν τὴν παίρνετε ἀσφίχιστα. Χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς συμβουλευθῶ θετικὰ ὥστε ἂν θέλετε πηγαίνετε στὸν κ. Λαδὰ ὁ ὁποῖος ἀφοῦ σὰς ἐξέτασῃ προσωπικῶς θὰ σὰς συμβουλεύσῃ ὅτι πρέπει. Μήπως ἔχετε ὑπέρταση ἢ ἄλλο καρδιακὸ νόσημα; Ἀνεπάρκεια

ΛΟΡΑ

Τὰ ὠραιότερα Ἐμπριμέ τὰ ἔ-
χουν τὰ Μεγάλα Καταστήματα

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21 --- ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐκθεσὶν των

ὠθηκῶν ἢ τὰ νεφρὰ σας; Πάντως αὐτὴ ἡ ὑπεραιμία δὲν μπορεῖ νὰναι τοπικὴ δερματικὴ ἀλλὰ θὰ ἔχη βαθυτέραν αἰτία.

Μία ἄγνωστον μελαγχροινῇ. Οὐδέποτε ὁ κ. Λαδὰς ἔγραψε σ' ἄλλο περιοδικὸ ἀπὸ τὴν «Εβδομάδα». Συνεπῶς σκοπῶς καὶ γιὰ εὐνοήτους λόγους διαδίδεται ὅτι γράφει καὶ ἀλλοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἔχετε τὸ σπιν ἐμπιστοσύνην δικαίαν ἄλλωστε, σ' αὐτὸν γι' αὐτὸ συνέστησα νὰ σὰς ἐξετάξῃ δωρεάν καὶ νὰ σὰς καταποτίσῃ λεπτομερῶς στὰ τόσα σας ζητήματα. Ὡστε κάντε τὸν κόπον κι' ἐπισκεφθῆτε τὸν λέγοντας τὸ ψευδώνυμόν σας.

Εράλ. Ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖο τόσο καλὰ σὰς προέκρινε ἡ φύση νὰ μὴ τὸ καταστρέψετε. Τὰ σκληρὰ μαλλιά δὲν εἶναι μὲν τὸσον ὠραία τὴν ὥσιν ἄλλ' εἶναι ἀντοχῆς κι' οὐδέποτε φαλακρῶνεται ὁ κάτοχός τους. Τούναντίον τὰ πολὺ μεγάλα μαλλιά εἶναι εὐθραυστα, χωρὶς ἀντοχή. Νὰ σαπουνίζεσθε μόνο κάθε εἴκοσι μέρες καὶ νὰ λούζεσθε κάθε δέκα μὲ κρόκον αὐγῶν. Δηλ. νὰ βάζετε σ' ἓνα πινάκι δυὸ κρόκους αὐγῶν κι' ἀφοῦ εἴξετε μέσα 4 ποτήρια χλιαροῦ νεροῦ νὰ τ' ἀναταράξετε καλὰ. Θὰ σχηματισθῇ ἔτσι μιὰ καλὴ σαπουνάδα μὲ τὴν ὁποία νὰ λούζεσθε καλὰ τὰ μαλλιά σας κάνοντας συγγρόνως ἐλαφρὸ μασάζ στὰ δάχτυλά σας. στὸ τρίχον τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς. Μετὰ νὰ τὰ ξεβγάλετε καλὰ μὲ χλιαρὸ σιέτο νερό.

Σὰς εὐχαριστῶ, φίλε κύριε γιὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια γιὰ τὴς «Κουβεντούλες» μου καὶ θὰ διαβάσω μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση καὶ τὴς δικῆς σας γνώμης. Εἶναι μεγάλῃ βιανοποίηση γιὰ μένα τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριάων μου γιὰ ὅτι γράφω.

Ἦρχισαν τὰς ἐργασίας των τὰ νέα μεγάλα
καταστήματα

ΑΦ' ΤΣΑΟΥΣΗ & ΣΙΑ

μὲ πλήρη συλλογὴν γυναικείων ὑφασμάτων

Τηλέφ. 26.226

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ὁ ἱατρὸς τῆς «Εβδομά-
δος» δέχεται τοὺς ἔχοντας
ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν του
ἀναγνώστας μας δωρεάν
καθ' ἐκάστην, πλην Κυρια-
κῆς, 6-7 μ.μ. Ἀγ. Δημη-
τρίου 14.

Μάννα, Καβάλλα. Γρά-
φατε τόσα πολλὰ καὶ ξεχάσα-
τε τὸ σπουδαιότερον δηλαδὴ τὴν
ἡλικία σας. Παίζει αὐτὴ ση-
μαντικὸ ρόλο στὴν ὑπόθεσιν
γιατὶ ἀναλόγως μ' αὐτὴν ρυθ-
μίζεται ἡ φαρμακευτικὴ θερα-
πεία. Όσο γι' αὐτὸ πὺν μοῦ
γράφετε εἶναι καλὸ καὶ ὑπάρ-
χει εἰς τὸ ἐμπόριο ἔτοιμο ὑπὸ
τὸ ὄνομα Ἀλσεάτ Δαμ-
βέργη. Ἀν ὅμως παρ' ἐλ-
πίδα δὲν τὸ δοῦντε στὸ μέρος
σας τότε κάνετε αὐτὸ πὺν
ἀναφέρετε παίρνοντας ἓνα ὀ-
λόκληρο κεφάλι κι' ἀφοῦ τὸ
καθαρίσετε τότε μὲ ἓνα μαχαί-
ρι τὸ κόβετε ψιλά-ψιλά καὶ τὰ
βάζετε σ' ἓνα μπουκάλι σκοτει-
νὸ μὲ 200 γραμμὰς καθαροῦ
οἰνοπνεύματος. Τὸ ἀφήνετε ἐ-
κεῖ 15 ἡμέρες καὶ ἔπειτα τὸ
μεταφέρετε σ' ἄλλο μπουκάλι
συρῶνοντάς το. Θὰ παίρνετε
ἀπ' αὐτὸ 60 σταγόνες τὴν ἡ-
μέρα (ἀνὰ 20). ἄσγετα πρὸς ἡ
μετὰ τὸ φαγητὸ σὲ μισὸ ρα-
κοπότηρον νερό. Ἐπίσης παίρ-

νετε καὶ λίγη Ὀυροτροπίνη,
(δύο ἑως τρία κομμάτια τὴν
ἡμέρα). Μετὰ παρέλθουσιν δὲ
ὀλίγου καιροῦ μοῦ ξαναγράφε-
τε σημειώνοντας καὶ τὸν ἀρι-
θμὸ τοῦ περιοδικοῦ πὺν σὰς ἀ-
πάντησα καθὼς καὶ τὴν ἡλικίαν
σας.

Ζήνωνα. Σὰς συνιστῶ νὰ
κάνετε μερικὰς ἐνέσεις Κάλ-
τσιου Γλυκονάτ Χρώπει ἐνδο-
μυϊκῶς. Μὴν σὰς τρομάξῃ τὸ
ὄνομα τῶν ἐνέσεων καὶ φαίνε-
σθε ὅτι εἰσθε φθισκός. Κάθε
ἄλλο! Μπορεῖτε ἐξ άλλου, θαυ-
μάσια νὰ πίνετε ἓνα ποτηράκι
κρασί τὴν ἡμέρα: μισὸ τὸ γε-
σμημέρι καὶ μισὸ τὸ βράδυ.
Φρονῶ ὅτι ἡ γραφικὴ ἐργασία
καὶ ἡ μελέτη ποικιλοῦν ὑπερ-
κόπωση, μεγαλειότερη παρὰ οἱ
χειρωνακτικῆς ἐργασίας. Προσ-
παθήσατε λοιπὸν νὰ κουράζε-
σθε ὅσο τὸ δυνατόν ὀλιγώτε-
ρο. Τέλος, ἀντὶ τοῦ φαρμά-
κου πὺν πίνετε, θὰ σὰς συ-
στήσω λίγη Σιρολίνη Ρόε. Με-
τὰ ὅσοπο καιρὸ μοῦ ξανα-
γράφετε.

Φαίδρα. Δὲν μοῦ γράφε-
τε δυστυχῶς τὸν ἀριθμὸ τοῦ
σύλλου πὺν σὰς ἀπάντησα καὶ
ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ἂν ἡ
ἀπάντησιν ἐκείνη ἀφοροῦσε
σὰς. Ὅπως δὲ τότε σὰς ἐξαναλῶ
ὅτι νι' αὐτὸ πὺν ζητᾶτε γιὰ νὰ
τὸ ἐπιτύνατε δὲν χρειάζεται
μόνον ἡ δικὴ σας συμβολή

**Δοκιμάσατε
αὐτὸ τὸ νέον
ΟΠΛΟΝ
ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ**

Δοκιμάσατε ἤδη σήμερον αὐτὸν
τὸν ἀπλὸν τρόπον. Δὲν γνωρίζε-
τε ἀποτυχίαν καὶ θὰ σὰς δώσῃ
ἔτσι μαγευτικὸν χρώμα νέας
κόρης ὅπου θὰ κἀμὴ τὰς φίλας
σας νὰ σὰς θαυμάζουν καὶ νὰ
σὰς ἐξηλεύουν. Ἀπλώσατε προ-
σεκτικὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου σας

καὶ τοῦ λαιμοῦ σας Κρέμα
Τοκαλὸν χρώματος λευκοῦ
(μὴ λιπαρά). Κατόπιν μεταχει-
ρισθῆτε ἐλαφρὰ πούδρα παίρ-
νοντας κατὰ προτίμησιν τὴν
πούδραν Τοκαλὸν, ἡ ὁποία
εἶναι κατασκευασμένη διὰ νὰ
χρησιμοποιῆται μὲ τὴν Κρέμα
αὐτή. Ἡ ἀλλαγὴ ὅπου θὰ παρα-
τηρήσῃτε εἰς τὸν καθρέπτην θὰ
σὰς ἐκπλήξῃ. Ἡ Κρέμα Το-
καλὸν, χρώματος λευκοῦ ἀ-
πλώνεται ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ
προσώπου σὰν ἀδιόρατο πέπλο
ὠραιότητος, δίδοντας ἓνα μα-
γευτικὸν δελουτέ, ἐπιτρέπει τὸ
ἐνιαῖο ἄπλωμα τῆς πούδρας,
τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ σχη-
ματίζῃ πλάκας καὶ ἀνομοιό-
μορφα στρώματα καὶ τὴν κά-
νει νὰ κρατᾷ τέσσαρας φο-
ρὰς περισσότερον. Ἡ Κρέμα
Τοκαλὸν χρώματος λευκοῦ
περιέχει κρέμα φρέσκη καὶ ἐ-
λαιόλαδον προσαναμεμιγμένα κα-
θὰς καὶ ὕλην πολὺν τωνατικὴν
καὶ λευκαντικὰ. Αὐτὰ διαλύ-
ουν τὰ μαῦρα στίγματα, σφαιρί-
γουν τοὺς διεσταλμένους πό-
ρους, λευκαίνουν καὶ γλυκαί-
νουν τὴν πὺν σκοῦρα καὶ σκλη-
ρὰ ἐπιδερμίδα.

χρειάζεται και είναι απαραίτητη ή βοήθεια και του άλλου. Σεις όμως και μόνη σας βλέπετε, έχετε ανάγκη τονώσεως των αδένων της έσω έκκρισεως γιατί δεν είναι φυσιολογικό, έχετε κάθε 36—38 ημέρες. Αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται ειδική θεραπεία

για να κατορθώσετε να φέρετε μια Ισορροπία στο ζήτημα. Οι φάρμακα, τα οποία θα τα Προμηθευθήτε λοιπόν τα κάτω-παίρνετε κατά τον εξής τρόπο: κάθε μέρα δύο από το ένα που έχει τα 40 και ένα από το εκείνο που έχει τα 20, συνεχώς. Θα σταματάτε μοναχά 3 ημέρες προ και 3 μετά. Ταυτοχρόνως θα κάνετε και μια ένεση την εβδομάδα. Αυτό θα γίνει το ελάχιστον επί ένα εξάμηνο, αν θέλετε να έχετε αποτέλεσμα.

Τα φάρμακα είναι: Αγκομεν-σίν και Σιστομεν-σίν Σίμπανονς κομπιμή (ανά τρία κυττάρια).

Οι ένεσεις δύο κυττάρια—ήτοι ανά ένα. Νιουπελο-γ-κεν. Όπως και μόνος σας γράφετε αυτή ή Ιστορία κάθε τόσο επαναλαμβάνετε και ότι υονάνα είναι.

Αντισθητική αυτή αλλά ταυτοχρόνως και επεκλινδινον. Δεν πρέπει λοιπόν καθόλου να αυελλήσετε παρά μό-

λις λάβετε την απάντηση να προμηθευθήτε τα έμβολια τα Αντισθητικοκοκκικά του Ιατρού Κόμη-λέγονται ζυμωθέντα έμβολια—και να πάτε στο γιατρό να σας τα κάμη. Είναι τα μόνα έμβολια που όριστικά θα σας απαλλάξουν απ' αυτήν την Ιστορία. Μην

σκέπτεσθε μοναχά το ζήτημα της Αντισθητικότητας είναι και το ζήτημα του κινδύνου που πρόκειται να σας κάνει περισσότερο να ενδιαφερθήτε για να σταματήση αυτό το κακό.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ - ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΟΥΚΑΤΟΣ

ΚΑΛΛΙΘΕΑ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΘΗΣΕΩΣ 173

ΤΗΛ. 9.515

ΒΙΒΛΙΑ:

ΕΛΛΗΝΙΚΑ - ΓΑΛΛΙΚΑ - ΛΟΓΟ-ΤΕΧΝΙΚΑ - ΙΣΤΟΡΙΚΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ - ΤΕΧΝΗΣ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ - ΕΡΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ - ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ - ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ - ΕΛΛ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ - Ν. ΚΟΣΜΟΥ - ΠΑΤΡΙΔΟΣ - ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ - ΒΡΑΔΥΝΗΣ - ΗΧΟΥΣ - ΚΑΙ ΤΕΥΧΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ: «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ», «ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΥ», «ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ», «ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ», «ΜΑΣΚΑΣ», και ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΟΚΑΣ.

Δι' ολίγας ημέρας

Λόγω των έορτών κάλτσες μεταξωτές με μεγάλας έκπτώσεις Έπιωφεληθήτε

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "ΑΚΡΟΠΟΛ"

ΕΡΜΟΥ 18Α

Καλλιτεχνικά
από όλη τη
γυναίκα!

ITALIA REX

REX

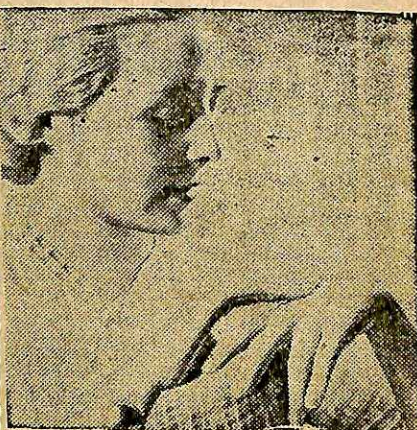
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΚΑΛΥΝΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ LA PERLE

Μην μεταβήτε εις την έ-ξοχην, μην αρχίσετε τα μπάνια σας, μην έκτεθήτε εις το ήλιον τας άκτίνας, καθώς και εις τον καλοκαιρινόν καύσωνα, εάν προηγουμένως δεν κάνετε μίαν επάλειψιν με το Γαλάκτωμα La Perle όπερ καθιστά το δέρμα, απαλόν, δροσερόν και ροδόχρουν, εξαλείφει τις ρυτίδες και τις πανάδες.

Είναι καλλυντικόν επιστημονικόν θαύμα. Πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα, Φαρμακεία, Μυροπωλεία και Κομμωτήρια.

«ΔΙΤΣ»

Διατί η
NIVEA
Είσχυρει τόσο
καλά εις το δέρμα.

Έπειδή η κρέμα NIVEA περιέχει την συγγενή προς το δέρμα EUCERIT, επιτυγχάνει ώστε διά της έντρίβης να εισχωρήσθαι εις τους πόρους του δέρματος και να μη μένη μόνον εις την επιφάνειαν.

Η έντρίβη κάθε βράδυ με κρέμα NIVEA καθιστά το δέρμα μαλακόν, τρυφερόν και ταυτοχρόνως (κατόν προς αντίτασιν. Ούτε ό άέρας, ούτε ή κακοκαιρία ήμπορούν να κάμουν το δέρμα σας να σκάση και να γίνει σκληρόν.

Τό μικρόν κύβον 82γ. 8.50
Τό μεσαίον • • 15.—
Τό μεγάλον • • 30.—

**NIVEA
CREME**

ΜΗΝΥΤΕΡ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
Χειρ. - Ώτορινολαρυγγολόγος
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εις την νέαν αυτού κα-
τοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Έμ.
Μπενάκη και Μαυροκορδάτου 6,
από 4—6 μ. μ. Τηλ. 29 - 562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίοις. Έ-
ξέτασις και δι' άκτίνων PON-
TKEN Άκαδημία και Ιππο-
κράτους 19 6

Θά 'έπρεπε νά τό πω
στόν
ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ;

Ο Γιώργος λέγει πάντα ότι αυτό που τον πρωτοεράβηξε σέ μένα και με κάνει ακόμη τόσο διαφορετική από τās άλλας γυναίκες, είναι ή φυσική ωραιότης της επιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, έ-χουν ή την επιδερμίδα γυαλι-στή ή χονδρές κηλίδες πού-δρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, αλλά εις έμέ δίδει την όψιν του άπολύτως φυσικού διότι είναι «αεροποιημένη». Τόσον λεπτή και τόσον ελαφρά, που πραγματικώς στέκει στον άέρα.

Διά τον λόγον αυτόν, ή πού-δρα Τοκαλόν εξαπλούται τό-σον ένισία και κανονικά καλύ-πτουσα την επιδερμίδα με ένα λεπτόν πύλον ωραιότητος, σχε-δόν άδιόρατον. Προκαλεί μίαν ωραιότητα όπου φαίνεται πραγ-ματικώς φυσική, και διάφο-ρος απ' τις παλές βαρείες και μονότονες, αί όποιαι δίδουν την έντύπωσιν φιασιδώματος. Η τελευταία ανακάλυψις της «αε-ροποιημένης» πούδρας θα άνα-τρέψη όλας σας τās ιδέας όσον άφροα την πούδρα. Δοκιμάσατέ την σήμεραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

...Ενόμιζεν ότι είχε κάμει την τύχη του. Έφυγε με το χαμόγελο. Την επομένην ήμέραν άπελύθη. Και διά ποίο λόγο; όταν έμειδία έφαιναντο κί-τρινα και άπεριποίητα δόντια τα όποια άφαι-ρούσαν από το πρόσωπό του εκείνο όπου δη-μιουργεί άτμόσφαιρα έμπιστοσύνης και συμ-παθείας. Άπεριποίητα δόντια, πώς μπορούν να ταιριάζουν με τάξιν, καθαριότητα, υγείαν; Η όδοντόπαστα ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ διδει στα δόντια αυτήν την έκθαμβω-τικήν καθαριότητα που έμπνέει έμπι-στοσύνην συμπάθειαν και χαράν.

Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

Τα ωραιότερα Έμπριμέ τα έ-
χουν τα Μεγάλα Καταστήματα

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21 — ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Έπισκεφθήτε την έκθεσίν των

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

E. F. S.
ΚΡΙΑΖΟΤΟΥ 11
ΑΘΗΝΑΣ

Κύριοι,

Αποστέilate μοι
παρακαλώ εν αντίτυπον
του βιβλίου σας

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ

εις την κάτωθι διεύθυνσιν, ΔΩΡΕΑΝ :

ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

είναι να διατηρήση πάντα τὰ νειάτα της και την
ὀμορφιά της. Πολλές προσπαθοῦν να τὸ ἐπιτύχουν με
γυμναστικές ασκήσεις, σπορ και αὐστηρή διαίτα.
ΤΙΠΟΤΕ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΩΦΕΛΕΙ ἐὰν δὲν ξεύρετε τὸ
μυστικὸ πὺ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ εἰσθε ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ
ΟΜΟΡΦΗ, χωρὶς νὰ ὑποβάλλετε τὸν ἑαυτὸ σας σὲ
ἀσκητικές δοκιμασίες. Αὐτὸ θὰ τὸ βρῆτε στὸ βιβλίο
πὺ θὰ λάβετε ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ, ἐὰν μᾶς ἀπο-
στείλετε τὸ παραπλεύρως δελτίο συμπληρωμένο με
τὸ ὄνομα και τὴ διεύθυνσί σας.
Γράψτε μᾶς ΤΩΡΑ ΑΜΕΣΩΣ, προτοῦ ἐξαντληθῇ.

E. F. S.
ΚΡΙΑΖΟΤΟΥ 11
— ΑΘΗΝΑΙ —